

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

Новите приключения на далматинците

ДОУДИ СМИТ

ПАИ

ДОУДИ СМИТ НОВИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА ДАЛМАТИНЦИТЕ

Превод: Елена Коцева

chitanka.info

„Новите приключения на далматинците“ е продължение на романа „101 далматинци“.

Една сутрин Понго и Мисис откриват, че всички живи същества в Англия са изпаднали в мистериозен сън. Будни са само кучетата, с които се случват необясними неща: предават мислите си от разстояние, отварят врати с поглед, дори летят. Някаква тайнствена сила иска да промени живота на Земята. Понго решава да разбере причината за тези мистериозни събития...

Доуди Смит е родена през 1896 г. в Англия. Учи актьорско майсторство в Лондон. Става известна като автор на пиеси и романи за живота на висшето общество. През 1956 г. публикува първата си книга за деца — „101 далматинци“. Историята за симпатичните кучета става популярна в целия свят и Доуди Смит написва още един роман със същите герои — „Новите приключения на далматинците“ (1967). Тази книга се издава за първи път на български език.

ПЪРВА ГЛАВА

МИСТЕРИОЗНИЯТ СЪН

Не много отдавна в Съфък живееха сто и един далматинци, чиито приключения разтърсиха цялото кучешко население на Англия. Това се случи, когато една зла жена, на име Злобара Де Мон, направи ферма за кожи от далматинци. Тя беше заключила деветдесет и седем кученца в Пъклен дом — една усамотена къща в провинцията, и смяташе да си направи от тях кожени палта.

Петнадесет от малките кученца бяха на Понго и Мисис, една млада съпружеска двойка далматинци. Те живееха в Лондон заедно със семейство Душкинг. Понго и Мисис спасиха всички кученца и ги заведоха в дома на своите стопани. Тъй като бяха прекалено много, мистър Душкинг купи Пъклен дом, основно го преустрои и настани в него всичките деветдесет и седем кученца заедно с Понго и Мисис и двойката далматинци с кафяви петна — Пердита и Принц. Мистър Де Мон фалира и напусна Англия заедно със съпругата си — Злобара Де Мон. Тогава Пъклен дом се превърна в такова хубаво място, че се чудеха дали да не го кръстят Райски дом. Но семейство Душкинг решиха, че все пак там е твърде шумно за рай.

Естествено, имаха си и проблеми, първият от които бе, че не останаха за дълго само сто и един далматинци. Много от кученцата се ожениха и сега имаха чудесни семейства. Тогава мистър Душкинг (който беше изключително добър в смятането) предвиди, че скоро те с мисис Душкинг ще принадлежат към семейство от хиляда и един далматинци, че даже и повече. Колкото и да беше голям Пъклен дом, той не беше чак толкова голям, че да ги побере всичките. От друга страна, семейство Душкинг не можеха да понесат мисълта за раздяла дори с едно кученце.

Тогава се случи нещо прекрасно. Някои от кученцата ясно показаха, че всъщност биха желали да заживеят във външния свят. Те често правеха опити да прескочат оградата или да се промъкнат между пречките на високата порта. Освен това явно показваха голяма любов

към пътуващите търговци. Душкингови разбраха, че тези кученца мечтаят не само за приключения, а за собствени стопани. Колкото и да се стараеха, мистър и мисис Душкинг не смогваха да отделят много време за всяко от кученцата. И така, мистър Душкинг пусна обява във вестника, че няколко далматинци са склонни да приемат нови стопани, стига кандидатите да отговорят на всички условия.

Естествено, той получи купища писма — толкова се бяха прочули далматинците по времето на Големия кучешки обир. Наложиха се мистър Душкинг да наеме хотел в съседното село, където кандидатите можеха да живеят, докато се обучат напълно и докато накрая ги избере някое от кученцата. Няколко дузини далматинци от семейство Душкинг вече живееха щастливо из цяла Англия. Все повече хора искаха да си вземат кученце. Търсенето бе винаги по-голямо от предлагането, защото Душкингови искаха в Пъклен дом да има винаги поне сто и един далматинци. Разбира се, нищо не би могло да изкуши Понго и Мисис да заживеят другаде. От петнайсетте им кученца, само Изтърсачето беше започнало нов живот във Външния свят. Сега тя беше най-прочутата далматинка на света. Скоро ще разкажем повече за нея.

Освен кучетата при семейство Душкинг живееха бялата персийска котка на Злобара Де Мон и нейният съпруг. Те често имаха очарователни котенца, които винаги отиваха в добри семейства. Домочадието включваше още леля Пудинг и леля Иконом, които се грижеха за всички.

Сега вече можем да започнем новата история.

Една прекрасна утрин в разгара на лятото Понго се събуди с гузното чувство, че се е успал. Но ако това беше вярно, значи и всички други в просторната спалня бяха сторили същото. Точно зад гърба му спеше скъпата му съпруга Мисис. Елегантната ѝ лапа на черни петна, протегната от кошницата, леко потрепваше, докато Мисис тичаше насън. В другия край на стаята Принц и Пердита спяха в своите кошници, а белите котки в техните. Мистър и мисис Душкинг лежаха на широката спалня. Не се чуваше нито лаене, нито джафкане, нито скимтене отдолу, където старата конюшня беше превърната на огромна

кучешка колиба. Ако наистина беше толкова късно, колкото изглеждаше, отвън отдавна трябваше да се чува кучешка глъчка.

Понго се отпусна, протегна се, и тъй като вече не му се спеше, реши отново да размисли какво щастливо куче беше той. Тази идея му дойде снощи, докато си мислеше за други неща. Вчера той излезе на вечерна разходка заедно с всички останали далматинци и семейство Душкинг. След това се прибраха да приспят кученцата, като на всяко преди сън се даваше по една бисквитка за лека нощ. Чак тогава Понго, Мисис, Принц и Пердита изведоха Душкингови за една последна разходка под звездите. Понго с удоволствие научи, че едно от съзвездията се нарича „Голямо куче“.

— Онази звезда винаги свети много ярко по това време на годината — каза мистър Душкинг. — Сега са така наречените Кучешки дни.

— Заради звездата ли са наречени така? — попита мисис Душкинг.

— Предполагам. Древните римляни вярвали, че една от звездите в това съзвездие — Сириус, която изгрява заедно със слънцето, но не се вижда денем от светлината му, прибавя към слънчевата топлина и своята. Затова времето става изключително горещо.

— О, тази година със сигурност е станало така — възкликна мисис Душкинг. — А звездите са невероятно ярки!

В този миг Понго се сети за една друга ярка звезда, която му сочеше пътя, само че тогава времето съвсем не беше топло. Той си спомни за тази студена, много студена Коледа, когато те с Мисис спасиха всички кученца и ги върнаха в Лондон. Колко страшно беше, когато Злобара Де Мон ги преследваше с черно-бялата си кола! Но после всичко се оправи и оттогава Понго не се беше сблъсквал с никакви опасности. Тази вечер, разхождайки се под звездите, Понго си каза, че трябва по-често да си дава сметка за благата, на които се радва. И сега, тъй както лежеше буден в хубавата юнска утрин, той реши да си припомни всяко от тях — храна, топлина, безопасност и най-важното — любов. Със сигурност Понго притежаваше всичко, от което едно куче имаше нужда. Защо тогава изпитваше някакво чувство на незадоволство? Какво му липсваше? Може би му беше малко скучно, но в Пъклен дом кучетата имаха какви ли не развлечения: най-различни люлки, чудесна малка въртележка и водна пързалка, от която

да скачаш право в езерото. Освен това всички заедно често ходеха на излети с два автобуса под наем. И все пак, когато видеше как някое куче с гордост води току-що обучения си питомец покрай високата порта на Пъклен дом, а всички жители на имението, строени в редица покрай оградата, лаят приветствията си, не чувстваше ли мъничко завист? Определено. И като се сети за тези щастливци, усети, че пак им завижда и то много.

Боже господи! Как може да мисли за това, точно когато си дава сметка за благата, които ползва! Пък и не е вярно. За нищо на света не би оставил симпатичната двойка Душкинг. Не, той не завижда. Той е сто процента щастливо куче, на което му предстои сто процента щастливо бъдеще. Но защо не започва денят? Нима никой друг, освен него не е буден?

В този момент Понго чу часовника да бие четвърт час. Душкингови винаги ставаха в седем и половина, затова Понго предположи, че сега е седем и петнайсет. Обаче не можеше да е толкова рано, защото слънцето се бе качило много високо и грееше право през един от отворените прозорци. Нощта беше толкова гореща, че Душкингови бяха дръпнали всички пердета.

Понго скочи, отиде до прозореца и погледна часовника. После, едва вярвайки на очите си, бързо събуди Мисис с целувка, която повече приличаше на бутване по носа. Тя моментално каза:

— О, скъпи, да не съм се успала?

— Да, успала си се, а също и всички други — каза Понго. — Би ли ми казала колко е часът?

— О, с удоволствие — отвърна Мисис, която много се гордееше, че познава часовника. Искаше ѝ се другите кучета по-често да я питат за времето. Но те не го правеха, защото Мисис така и не можа да запомни коя стрелка показва часовете и коя минутите. Сега, след като дълго и внимателно се вглежда в циферблата, каза:

— Или е десет и петнайсет или е три без десет.

— Десет и петнайсет е — каза Понго, — и това е достатъчно късно. Защо тогава мистър и мисис Душкинг не са се събудили?

Мисис разтревожено погледна Душкингови.

— Да не мислиш, че са болни?

— Изглеждат ми съвсем добре.

— Дишат нормално — допълни Мисис. — Вдишват, издишват, вдишват, издишват, както си му е редът. А мисис Душкинг дори се усмихва.

— И мистър Душкинг изглежда така, сякаш всеки момент ще се усмихне. Да! Сега се усмихва.

— Сигурно сънуват хубави неща — каза Мисис. — Срамота е да ги будим... Не, мисля, че все пак трябва да го направим.

В този момент се събудиха Принц и Пердита и бързо схванаха, че нещо не е наред. Те също смятаха, че трябва да събудят семейство Душкинг.

— Въпреки че винаги са недоволни, когато ги безпокоим — каза Принц, който беше едно разсъдливо куче.

— Но тази сутрин това е наложително — убедено каза Мисис. — Има две майки в колибите, които имат нужда от мляко за своите малки.

— Да, така е — подкрепи я Пердита. — А пък аз им обещах да помогна при къпането на малките.

Пердита винаги си е била най-добрата по къпане на кученца.

— Освен това има млади далматинци, които не бива да изпускат закуската — каза Понго. — Не разбирам защо не скимтят от глад. Налага се да обезпокоим Душкингови. Но ще го направим нежно.

Понго и Принц отидоха при мистър Душкинг. Мисис и Пердита доближиха мисис Душкинг. И четирите кучета започнаха тихичко да лаят и нежно да потупват сънливците по раменете. Но нищо не се получи.

Тогава кучетата залаяха по-силно и просто раздрусаха леглото. Пак нищо.

— По-добре е да ги близнем по лицата — предложи Понго.

Той знаеше, че семейство Душкинг, колкото и да обичаха кучетата си, никак не одобряваха такива изблици на чувства. Понго реши, че това ще ги накара да подскочат от изненада. Но не и днес. Душкингови сладко спяха. При това, както Понго с удоволствие забеляза, с усмивки на лицата си. Е, нямаше как. Трябваше да изчакат хубавите им сънища да свършат.

Мисис прекоси замислено стаята. Без да иска се спъна в кошницата на котките и уплашено отскочи назад. Колкото и приятни същества да са котките, те винаги са готови да драскат и хапят. Особено тези. И как да не са, като живеят в една къща с толкова много

кучета? Мисис, която очакваше веднага да я нападнат, беше готова най-любезно да им се извини. Но котките не се и помръднаха.

— Колко странно — учуди се Мисис. После, проявявайки голяма смелост, ги побутна лекичко с лапа. Котките сладко протегнаха лапи, разпервайки ноктите си, но така и не се събудиха.

— Може би леля Иконом и леля Пудинг са будни — предположи Пердита. — Да отидем ли с Принц да проверим?

— Да, стига да можете да излезете от стаята — каза Понго.

Той беше много сръчен с резетата и райберите, но вратата на спалнята имаше брава с месингова топка. И най-умното куче не може да отвори такава брава. Той се опасяваше, че ще се наложи да стоят заключени в спалнята, докато някой човек не ги пусне навън. Но в момента, в който погледна вратата, тя сама се отвори. Понго си помисли, че Душкингови не са я затворили добре предишната вечер. Принц и Пердита изтичаха навън.

Понго и Мисис направиха още едно усилие да събудят семейство Душкинг. Те започнаха да ги хапят по ушите — нежно, но все пак достатъчно силно. Изглежда Душкингови нищо не усещаха. Те дори не спряха да се усмихват.

Мисис отиде до прозореца и погледна навън. Беше си тиха, слънчева утрин. След минутка каза:

— Понго, ела, моля те, да чуеш нещо.

Понго застана до нея и се заслуша, но не чу нищо.

— Имах предвид да чуеш тишината. Никога не съм я чувала толкова силно.

— Мисис! Птиците не пеят! — изуми се той.

— Да, така е — каза Мисис. — Знаеш ли, обикновено не ги забелязваш, когато си пеят, но сега... Странно е, че тишината се усеща така силно.

Принц и Пердита се върнаха и казаха, че не са успели да събудят лелите.

— Въпреки че се старяхме доста — каза Пердита, — дори скачахме върху тях.

— Е, какво да правим сега? — попита Принц и погледна Понго.

Принц беше смел и умен далматинец, но никога не беше преживявал такива приключения като Понго, и затова го приемаше за лидер.

Понго изведнъж се усъмни в себе си. Толкова време не му се беше налагало да взима важни решения! Дали все още е способен на това? За момент се почувства... е, почти глупав. Той, който в целия кучешки свят беше известен с острия си ум!

Понго разтърси глава и се почувства не само глупав, но и замаян. Беше решен да не се предава, затова каза, като се опита да звучи достатъчно уверено:

— Трябва да разберем кои други са изпаднали в такъв дълбок сън. С Мисис ще изтичаме до фермата.

Истината беше, че Понго искаше да обсъди положението със стария си приятел Овчарския пес, най-мъдрото куче, което познаваше.

— Не може ли да спестим време, като просто излаем до фермата? — попита Мисис.

— Не — каза Понго, — защото ако лаем силно, ще събудим всички кучета в Пъклен дом и те всички ще си поискат закуската.

Някои хора вярват, че кучетата имат нужда от ядене само веднъж на ден. Те мислят, че това им е достатъчно, стига това ядене да е обилно. Но семейство Душкинг смяташе, че две хранения на ден разнообразяват живота на кучетата. На всички далматинци се поднасяше лека закуска и богатата вечеря в късния следобед. Кутретата, разбира се, имаха нужда да се хранят пет пъти на ден, и Мисис вече

започваше да се тревожи за тях. Тя предложи да ги събудят и нахранят. Майките трябваше да накърмят най-малките, а на по-големите трябваше да дадат хляб и мляко.

— Да, но не можем да извадим млякото — каза Понго. — Не мога да отворя хладилника. По-късно с Принц ще отворим кутиите с бисквити, за да хапнат по-големите кучета. Но ще ни трябва помощ за кутретата и кърмещите майки.

— Тогава да потърсим помощ — каза Мисис.

Понго каза на Принц:

— Ако някое куче се събуди, трябва да му обясните ситуацията, и да му кажете да се държи възможно по-тихо. Скоро ще се върнем. В случай на нещо непредвидено, можеш да лаеш до фермата за съвет. Пази добре мистър и мисис Душкинг. Имам ти пълно доверие.

Принц изглеждаше много горд. Той, сто и първият далматинец, много силно искаше да е бил член на това семейство в онези опасни дни, когато е трябвало да се намерят и спасят изчезналите кутрета. Той винаги се стараеше да покаже на Понго и Мисис колко им е благодарен за това, че споделят семейство Душкинг с него и с Пердита.

— Разчитай на мен — твърдо каза той.

— Естествено, разчитаме и на Пердита — любезно се обади Мисис. Тя понякога смяташе манията на Пердита да къпе кучетата и хората за малко глупава, но все пак беше много привързана към нея.

— Е, тогава да тръгваме — каза Понго.

Докато слизаха с Мисис по стълбите, той се чудеше как ли ще излязат от къщата. Беше минало много време, откакто за последен път бе отварял врата, и се надяваше, че не е забравил как се прави това. Но когато стигнаха преддверието, той забеляза, че входната врата е открената.

— Какъв страхотен късмет — каза той, когато с Мисис излязоха в градината. Сега смяташе да излезе по начина, който старият Овчарски пес му беше показал, още когато Пъклен дом беше вражески лагер. Но когато погледна над езерцето към входа на имението, видя, че високата желязна порта не е затворена докрай. Какво са правили тези Душкингови снощи? По принцип портата не само че се затваряше, но се и заключваше.

Мисис също се притесняваше, че железните крила на портата може да са прекалено тежки. Когато кучетата ги приближиха обаче, те се разтвориха сами.

— Колко хубаво, че вятърът ни помогна — зарадва се Мисис.

Щом излязоха от двора, вратата веднага се затвори зад тях.

— Колко странно! Явно вятърът духа и в двете посоки.

— Още по-странно е, че не духа никакъв вятър! — отбеляза Понго.

ВТОРА ГЛАВА

НОВИНИ ОТ ДАУНИНГ СТРИЙТ

Наистина, не подухваше и най-лекият ветрец. Безветрието и пълната тишина правеха слънчевата сутрин доста тайнствена.

— Разбира се, когато няма вятър е по-тихо — отбеляза Мисис. — Защото не се чува шумолене на листа. Но на мен някак си ми харесва. Усещам се лека като въздух.

— Може би защото не си закусила — допусна Понго. — Трябваше да ти потърся някакви бисквити.

— Изобщо не ми се яде. О, това не значи, че съм болна, просто не съм гладна.

— Скъпа ми Мисис, това е невъзможно — възкликна Понго.

Мисис се усмихна. Нейният апетит беше пословичен.

— Нещо повече, не мога да си представя какво е да си гладен. Струва ми се, че когато всички кучета в Пъклен дом се събудят, те също няма да са гладни.

— Не можеш да си сигурна в това, просто защото ти не си гладна.

— Ами щом като аз не съм гладна, значи и другите не са, разбираш ли? Ти гладен ли си, Понго?

— Ами... не. Но може би това е защото съм притеснен.

— Аз пък не съм. Объркана съм, разбира се, но същевременно ми е интересно. Предполагам, че просто съм развълнувана. Да, така се чувствам. Спомняш ли си как ме убеждаваше да се пусна по водната пързалка? Седях на върха ѝ и гледах езерцето. Не бях уплашена, защото ти беше там и Душкингови бяха наблизо, пък и мога да плувам. Но се чувствах точно както се чувствам сега, и това чувство е наистина приятно. Като говорим за плуване, забеляза ли колко лесно се тича днес? Сякаш плуваме във въздуха.

— Сега като го казваш... — Понго усети, че наистина се движи с голяма лекота. Забеляза го чак сега, защото много грижи се бяха струпали изведнъж на главата му. Защото, освен че се притесняваше за

мистериозния сън, той се страхуваше, че всичко не е същото като... не е точно такова, каквото трябва да е.

В този момент Мисис забеляза два коня да спят на полето и каза бодро:

— Хубаво похъркват, нали? — Изведнъж спря като закована. — О, Понго, виж!

Свита в гнездо от трева, спеше една мишка.

Понго веднага каза:

— Мисис, скъпа, аз не бих... — Защото Мисис беше прочута мишеловка.

Мисис го погледна надменно:

— Не бих си и помислила да нападам беззащитното животно. Те са съблазнителни само когато бягат и се крият.

Фермата вече се виждаше. Когато Понго и Мисис я приближиха, те най-сетне видяха някой буден. Овчарския пес, който иначе често се задъхваше, се затича да ги посрещне с учудваща за възрастта и големината му бързина. (Той наистина беше много голям, дори да нямаше такъв дебел вълнен кожух).

В ония времена, когато помагаше при спасяването на далматинците, той все още беше Полковник, а по-късно стана Генерал. Още оттогава той поддържаше възможно най-приятелските отношения с Понго и Мисис и често посещаваше Пъклен дом. Посрещна ги с думите:

— Тъкмо отивах да ви видя. О, скъпи мои приятели, боя се, че и вие сте се сблъскали със същата опасна ситуация, щом идвате тук.

— И твоите стопани ли не могат да се събудят? — попита Понго.

— Всички, включително и малкият Томи, който обикновено е толкова пъргав. Но не само хората са заспали. Елате и вижте.

Генералът ги поведе към фермата. Патиците спяха около езерото, кокошките в курника, гълъбите в гълъбарника над плевнята. Леко похъркване се чуваше от кочината. Мисис лично надникна в обора и видя, че всички крави спят спокойно. Тя много ги обичаше още от онази нощ, когато те дадоха топло мляко на гладните й, току-що спасени кученца.

— Аз пък ходих да си видя овците на ливадата — каза Генерала.
— Всички спят. Елате сега да ви покажа горката Кипра Маца.

Понго и Мисис го последваха в кухнята. Сивата котка си лежеше в коша, дълбоко заспала.

— Никога досега не ме е подвеждала — сподели Генерала. —
Както знаете, за мен тя е по-скоро куче, отколкото котка. Все още не

мога да повярвам... — Той ритна коша и изкомандва като на войник:

— Събуди се, Майоре! — после добави нежно: — Писи, моля те!
Но Сивата котка продължаваше да си спи.

Понго каза:

— На теб май ти е било по-тежко, Генерале, отколкото на нас с Мисис. С нас бяха Принц и Пердита. Ти си сам.

Овчарския пес беше единственото куче във фермата.

— Признавам, че камък ми падна от сърцето, като ви видях двамата. Не че си позволих да се притесня прекалено много, след като се убедих, че хората и всички останали са съвсем здрави. — Генерала се обърна към Мисис. — Все пак бих искал едно женско мнение относно състоянието на Томи.

Те отидоха в детската стая. Томи все още беше достатъчно малък, за да спи в малкото си изрисувано легло, но вече се смяташе за прекалено голям, за да си играе с малката синя каручка. Това беше същата малка каручка, с която някога малките далматинци бяха закарани обратно в Лондон. Тя все още си беше тук, на горния рафт на шкафа за играчки. Мисис я погледна с благодарност. После увери Овчарския пес, че Томи изглежда напълно здрав:

— Чудесни розови бузки и равномерно дишане.

— Той е толкова интелигентно момче — с гордост каза Генерала и погледна книгите на нощното шкафче.

— Може ли вече да чете? — попита Понго.

— Е, още не може да чете буквите, но вече се справя прекрасно с картинките. Най-много му харесва нещо, което нарича Научна фантастика. Аз, естествено, не разбирам от такива неща. Но изглежда много интересно.

— И аз така разбрах от телевизията — каза Понго. — Сигурен съм, че Томи би се заинтересувал от този мистериозен сън, стига да не беше заспал и той. Хей, какво е това?

Те чуха високо, пронизително лаене.

— Господи, та това е Изтърсачето — каза Мисис.

— Не, скъпа — каза Понго, — не бихме могли да я чуем чак от Лондон.

— Е, със сигурност това е някое куче, което иска нещо — каза Овчарския пес. — Да излезем навън.

Те изтичаха на двора. Пронизителното лаене продължаваше, сега вече се чуваше съвсем ясно.

— Викам Понго, Мисис или Генерала!

— Боже господи! Това наистина е Изтърсачето! — каза Понго и излая колкото може по-силно: — Чуваме те ясно! Къде си, миличка?

— Вкъщи, разбира се — излая Изтърсачето.

— Вкъщи? Искаш да кажеш, че си се прибрала в Пъклен дом?

— Разбира се, че не — малко високомерно отвърна Изтърсачето.

— Моят дом е на Даунинг стрийт, номер десет^[1].

Сега е моментът да кажем какво се случи с най-малкото, най-хубавото и най-важното кученце от петнайсетте кутрета, които се родиха на Понго и Мисис, докато те и Душкингови бяха младоженци. Една година преди тази история, господин Душкинг не за пръв път бе помолен от правителството да му помогне да се отърве от държавния дълг. Той отиде до Лондон, а с него под седалката на колата дойде и Изтърсачето. Тя беше чула къде отива и реши да го съпроводи. Когато мистър Душкинг слезе от колата на Даунинг стрийт, номер десет, Изтърсачето се изстреля толкова бързо, че стигна входната врата преди него. Тъй като правителството беше доста притеснено, Премиер-министърът вече чакаше на вратата. Изтърсачето, която беше виждала Премиер-министъра по телевизията, веднага го позна, хвърли се в краката му и започна така да му се умилква, че той се почувства поласкан. Той отпрати полица, който се опитваше да изгони Изтърсачето, и ѝ разреши да присъства на финансовата дискусия. Изтърсачето изглеждаше хем самодоволна, хем много мила.

Този път правителството беше попаднало в такава беда, че дори мистър Душкинг не знаеше как да му помогне. Едно време го наричаха финансов факир, но този път дори и той признаваше, че има нужда от истински факир (плюс няколко работливи джуджета), за да се оправи положението. И все пак, той даде най-доброто от себе си и каза, че ще му се наложи да си вземе торбата с лъжите. Изтърсачето си помисли, че не е хубаво да говори така, защото знаеше, че той не притежава никаква торба. Когато мистър Душкинг тръгна да си ходи, викна и Изтърсачето със себе си. Тя беше легнала в краката на Премиер-министъра. Когато я викна, тя скочи на коленете на Премиер-министъра, бутна го назад в креслото му и си скри главата под сакото му.

Мистър Душкинг се извини от нейно име и каза твърдо:
— Хайде, Изтърсаче!

Тя съвсем зарови главата си в дрехите на премиера. Мистър Душкинг я хвана за каишката, а тя се гушна под мишницата на Премиер-министъра и започна тихичко да скимти. Мистър Душкинг, който знаеше, че Изтърсачето съвсем не е от сантименталните кучета, се смая от това коткоподобно поведение. Но Премиер-министърът вече беше повече от поласкан. Той беше дълбоко трогнат. Сълзи избликнаха на очите му. В последно време толкова често го критикуваха, дори го ругаеха и толкова рядко се случваше някой да е мил с него. Той помоли да му оставят Изтърсачето. А мистър Душкинг, който виждаше, че нищо, освен груба сила не би я накарало да си тръгне, почувства, че трябва да се съгласи.

Не мина много време и Премиер-министърът трябваше да говори по телевизията. Изтърсачето обичаше телевизията от малка и копнееше да се появи на екрана. Всъщност, това беше и основната причина да дойде на Даунинг стрийт. Беше си съставила малък план. Точно преди края на речта на премиера, тя излезе иззад завесата, покатери се върху коленете му и показа колко много го обича. Популярността му веднага нарасна. Британската нация каза: „Кучетата винаги знаят“. Оттогава тя се появяваше на всичките му речи. Дори придоби навика да сбръква носа си в много чаровна усмивка, адресирана към нацията. Тя винаги го правеше в края на речта му, така че никой не изключваше телевизора си по средата на изказването. Освен това, тя смекчаваше напрежението, когато при него идваха някои много припрени хора. По един или друг начин, но тя имаше страхотен успех. Повечето членове на правителството започнаха трескаво да купуват кучета, но никое от тях не успя да стане важно като нея.

И ето сега тази страхотна дъщеря викаше родителите си и Генерала. Те чуваха нейното лаене. Понго беше направо смаян. Обикновено един разговор с Лондон, разстояние от шестдесет мили, се предаваше от петстотин кучета. (Колко добре помнеше Понго това още от времето, когато Вечерният лай донесе новините за откраднатите му кученца!) Той каза:

— Как, по дяволите, го правиш, Изтърсаче? Използваш някакво ново изобретение ли?

— Това няма значение в момента — каза Изтърсачето. — Само ми кажи дали при вас положението е същото, като при нас. Всички спят, освен кучетата, нали?

— Всичко живо, освен нас — отвърна Понго.

— Така е в цяла Англия. Имам хиляди такива доклади. Мисля, че може да е така в целия свят. Не че съм успяла да се свържа вече с кучета извън Англия, но се надявам и това да стане скоро.

— Но как? — учуди се Понго. — Не може да лаеш през океана.

— То не е точно лаене, а... ами, наистина ти лая и ти ми отговаряш, но всъщност си говорим чрез мисловни вълни. Това е едно от странните неща тази сутрин. Мисля, че ще успея да удължа вълните си, като се поупражнявам малко. Но най-важното в момента е, че искам с майка веднага да тръгнете за Лондон.

— Милото ми дете! — Понго беше поласкан. — Разбира се, че ще дойдем. Освен ако... чакай малко, Изтърсаче. — Той се обърна към Мисис и започна да ѝ предава разговора си с Изтърсачето.

Мисис го прекъсна. По принцип ѝ беше трудно да разбира съобщенията по веригата за далечни разстояния, но днес беше чула всяка дума.

— Съгласна съм, Понго — каза тя с готовност.

— Не мислиш ли, че трябва да пазим семейство Душкинг?

— Принц и Пердита ще се справят.

— Разбира се, че ще се справят — каза Изтърсачето. Беше чула какво си говорят, въпреки че те си лаеха съвсем тихичко. — А вие сте ми необходими тук. Идват кучешки делегации от цяла Англия. Мама ще трябва да ми помогне по светската част, а ти, татко, ще ме съветваш по политическата.

— Но ти знаеш за политиката колкото и аз — каза Понго.

— Вероятно вече дори много повече — каза Изтърсачето, която никога не се е славела с много скромност. — Всъщност, имах предвид да ми помагаш стратегически. Твоята стратегия беше страхотна, когато ни спаси от Злобара Де Мон.

— Помогна ми и Генерала. — Понго се правеше на по-скромен, отколкото беше всъщност. Щеше да се пръсне от гордост, че го хвали най-известната му дъщеря.

— Тогава нека дойде и Генерала в Лондон.

Но Генерала излая силно:

— Наистина съжалявам, но не мога да оставя Томи и Майора.

— По дяволите — възмути се Изтърсачето. — Не му е сега времето за лични симпатии. Заложена е съдбата на Кучешкото кралство.

— Съмнявам се — каза Овчарския пес. — Прекалено съм объркан.

— Е, кой не е? — попита Изтърсачето. — Трябва да сме готови за всичко. А сега, татко, мисля, че на вас с мама ще ви трябват малко повече от два часа да стигнете до Лондон.

— Два часа! — хлъцна Понго. — Отне ни повече от два дни, когато идвахме тук от Лондон да ви спасим. А тогава бяхме и помлади.

— Но сега нещата са по-различни — обясни Изтърсачето. — Слушайте внимателно. Тази сутрин, когато видях, че не мога да събудя Премиер-министъра, много бързах да намеря помощ. Тичах надолу по стълбите с пълна скорост, но ми се искаше да можех още по-бързо. Изведнъж открих, че наистина се движа по-бързо от обикновеното. Плъзгах се по стълбите, без да ги докосвам, все едно че летях, но краката ми почти не се отлепах от земята. Първо си помислих, че съм направила великолепен скок, но установих, че мога да го правя непрекъснато. Същото го могат и всички кучета, които дойдоха тук за съвет. Сега се упражняваме нагоре и надолу по Даунинг стрийт. Нещо като летене е. Можеш да се носиш по въздуха и да регулираш скоростта си като само мислиш за нея. Разбираш ли?

— Разбирам какво казваш, но не мога да си представя...

— Точно това трябва да направиш, татко. Трябва да си представиш как летиш, и наистина ще полетиш.

— Но аз съм много голямо куче. О, господи! — Понго млъкна втрещен.

Мисис летеше из двора.

— Мога го, мога го! — викаше тя победоносно.

Овчарския пес също полетя.

— Опитай, татко — изкомандва Изтърсачето.

Е, щом дори и едричкия Генерал можеше да лети! Понго се хвърли напред, но успя само да скочи.

— Прекалено си напрегнат — обясни му Генерала. — Опитай по-спокойно.

Понго опита по-спокойно, но направи само един малък скок.

Мисис прелетя грациозно покрай него:

— Спомняш ли си, като гледахме мото планерите по телевизията? Представи си, че си мотопланер, Понго.

Понго ясно си спомняше мотопланерите. Той си представи как се носеха над морето, точно над вълните. И изведнъж... усети, че лети.

Беше чудесно, летеше без всякакво усилие. Той увеличи скоростта си и скоро задмина Мисис и Генерала.

Мисис излая на Изтърсачето:

— Баща ти вече е страхотен летец.

— Проста работа — потвърди Понго. — Изтърсаче, каква мислиш, че е максималната ни скорост?

— Кучето на Министъра на транспорта ни засичаше. Тя смята, че можем да развиваме до трийсет мили в час. Освен това смята, че трябва да се ограничим с тази скорост. Съгласих се с нея — по-добре е да не ѝ се противоречи. Тя върши много добра работа, пък и сега не му е времето да обсъждаме ограничението за скоростта. Елате колкото може по-бързо.

Понго се засили още веднъж и възкликна:

— Изумително. Просто не мога да си го обясня!

— Има сума ти неща, които не мога да си обясня тази сутрин — каза Изтърсачето. — Какво ще кажеш за странното поведение на вратите? Отварят се, когато го поискаш, иначе още да съм в спалнята на Премиер-министъра.

Значи това било! Душкингови не са оставили вратите отворени снощи.

Мисис, все още летейки, каза:

— Най-странното от всичко е, че не съм гладна.

— Никое от кучетата не е гладно — съобщи Изтърсачето. — Но това е чудесно, защото не бих могла да осигуря храна на всички кучета, които идват в Лондон. Предполагам, че все пак бих могла, ако наистина си помисля за това. Напълно съм убедена, че цялата тази работа е метафизична. Не мислиш ли, татко?

— Ами и да, и не — отвърна Понго и твърдо реши да разбере преди срещата си с Изтърсачето какво значи „метафизично“.

— Сега трябва да тръгвам — извини се Изтърсачето. — Имам хиляди неща да свърша. А, щях да забравя. Доведете, моля ви, здраво

подкрепление от далматинци. Може би ще сформирам лична гвардия, която ти, татко, ще командваш. Така че ще имаме нужда от много кучета от нашата порода.

Мисис стъпи здраво на земята.

— Защо ни трябва армия? Ще се бием ли с някого?

— Надявам се, че не, мамо, но трябва да сме готови за всичко.

— Но след като всички, освен нас, спят, с кого ще се бием?

— Не знам, мамо. Непознатият враг е по-опасен от познатия.

— Глупости — каза Мисис. — Не съществува никакъв враг.

— Както и да е, моля ви, елате по-бързо.

Понго и Мисис обещаха да побързат. Разговорът свърши и отново настана тишина в безветрената слънчевата сутрин.

— Колко странно, да си говорим с нея на разстояние от шестдесет мили! — сподели Понго.

— Не по-странно от разговорите по телефона — каза Мисис.

— Но телефоните имат кабели, а мислите на Изтърсачето идват директно от нейното съзнание в нашето.

— Добре де, не по-странно от телевизията, тогава. Тя няма кабели.

— Да, но в телевизора има купища сложни неща — каза Понго.

— В нашите глави също има купища сложни неща — не се предаде Мисис.

Генерала им напомни, че трябва да побързат към Пъклен дом и да съберат армия.

— И внимавайте да подберете добри войници — каза той.

— Никой от тях не е войник. Те са просто кучета — възрази Мисис. — Нека продължаваме да мислим за тях като за кучета — поне докато можем.

[1] На този адрес живее премиер-министърът на Великобритания, докато заема този пост. — Б.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

КАКВО Е МЕТАФИЗИКА

След като се научиха да летят, Понго и Мисис се върнаха за две минути в Пъклен дом. Като се сети колко леки се чувстваха на път за фермата, Понго предположи, че още тогава са могли да летят. Подразни се, че се е оставил Изтърсачето да го учи. Трябваше да е подосетлив. Освен това искаше да провери от речника на мистър Душкинг какво означава думата „метафизично“.

Мисис със задоволство откри, че може да лети във всяко положение, даже и седнала. Това щеше да внесе разнообразие в дългото пътуване до Лондон.

После се притесни, че ще са без каишки, тъй като не могат сами да си ги сложат.

— Ами ако срещнем някой полицай?

— Всички полицаи спят — припомни й Понго.

— Е, поне това е добре.

Когато портите на Пъклен дом се отвориха пред тях, те видяха, че дворот е пълен с далматинци. Принц побърза да им обясни:

— Всички се събудиха малко след като тръгнахте. Обясних им положението. Не е имало никаква паника. Никой не е гладен. Всички са добре, дори са по-спокойни от друг път.

— Да, забелязвам — учудено каза Понго.

Обикновено по това време в двора на Душкингови беше вече шумно и весело. Далматинците вече се надпреварваха за водната пързалка, люлките и въртележката. Днес играеха само по-младите кучета. Големите седяха в търпеливо очакване.

Понго поздрави Принц, че добре се е справил със задачата си.

— Пердита много ми помогна — каза Принц. — Майките кърмачки бяха разтревожени, че малките им нямат апетит. Пердита ги успокои и изкъпа децата. Сега всяко кутре е готово да посрещне Опасността безупречно чисто.

Те видяха Пердита да мие последното кученце под едно сенчесто дърво.

— Естествено, всички с нетърпение очакват новините — продължи Принц, — но аз ги помолих да не те притесняват.

Понго погледна далматинците на слънчевата поляна. Не му се искаше да нарушава спокойствието, което цареше в имението. Но все някой трябваше да го направи. Той застана пред Мисис и Принц, помоли за внимание и им разказа всичко, което бе научил от Изтърсачето. Когато спомена летенето, много кучета се размърдаха, защото искаха веднага да опитат. Понго ги възпря.

— Малко по-късно ще организираме специален курс по летене — строго каза той. — А сега трябва да решим кой ще дойде в Лондон. Майките с децата ще останат тук, разбира се. Бащите на малките също ще останат да си пазят семействата. Всички останали кучета имат право да са доброволци. Който иска, да си вдигне опашката.

По цялата поляна започнаха да се размахват опашки.

— Благодаря ви, благодаря ви много — каза Понго, — но не мога да взема всички желаещи. — Той се обърна към Принц. — Мисля, че е по-добре да го обсъдим, докато Мисис провежда курса по летене на тисовата алея. Тя е достатъчно дълга, за да могат да излитат и кацат, без да се наранят.

Алеята, за която говореше, беше права отсечка тревна площ, опъната между две редици високи тисови насаждения. Мисис, която се почувства много важна, ги поведе натам. Всички кучета, освен Понго и Принц, тръгнаха с нея. Дори майките кърмачки заведоха децата си да гледат.

Понго помоли Принц да остане, за да има кой да пази Душкингови.

— Няма да съм спокоен, ако не се съгласиш. Пердита, разбира се, ще остане с теб. Освен нея можеш да си избереш колкото искаш помощници от останалите кучета.

Принц на драго сърце би отишъл с тях в Лондон, но той си знаеше задълженията, макар че те с Пердита бяха само наполовина собственици на Душкингови. Освен това знаеше, че Пердита е голям домошар, тъй като на младини е била бездомна. И така, той се съгласи и каза, че Понго може да вземе всички далматинци, за които смята, че ще му бъдат от полза.

— Всички от моето семейство ще искат да дойдат — каза Понго. — Чудесно е, че жената на Късметчето е умна колкото него. Те ще са ни голяма помощ. Черноушко също ще ни е полезен. Много му е мъчно за Изтърсачето.

Черноушко така и не се ожени. Беше решил, че в името на далматинската порода е по-добре да не създава повече поколения с черни уши. Но той не се чувстваше нещастен, защото беше чичо на всички малчугани, а те го обожаваша. Винаги беше готов да играе с тях и ги обичаше всички еднакво. Беше силно привързан към сестричката си — Изтърсачето, за която се грижеше, докато беше малко, слабо кутренце. Сега се гордееше със славата ѝ, но много му липсваше.

— Чудя се, дали да взема с нас и Дунди — продължаваше Понго.

Дебеличкото кутренце, което вечно объркваше нещата, сега беше станало дебело куче, което пак объркваше всичко, с което се заеме. Тъй като Дунди вече беше по-голям и белите му бяха станали по-големи. В този момент се чу дружен смях откъм алеята, а Мисис каза:

— О, горкичкият ми Дунди, удари ли се, миличък? Като летиш, трябва да заобикаляш препятствията.

— Да идем да видим какво става — предложи Понго.

Дунди не се беше наранил, но беше пробил дупка в живия плет. Понго прошепна на Мисис:

— Не знам дали е безопасно да взимаме Дунди с нас.

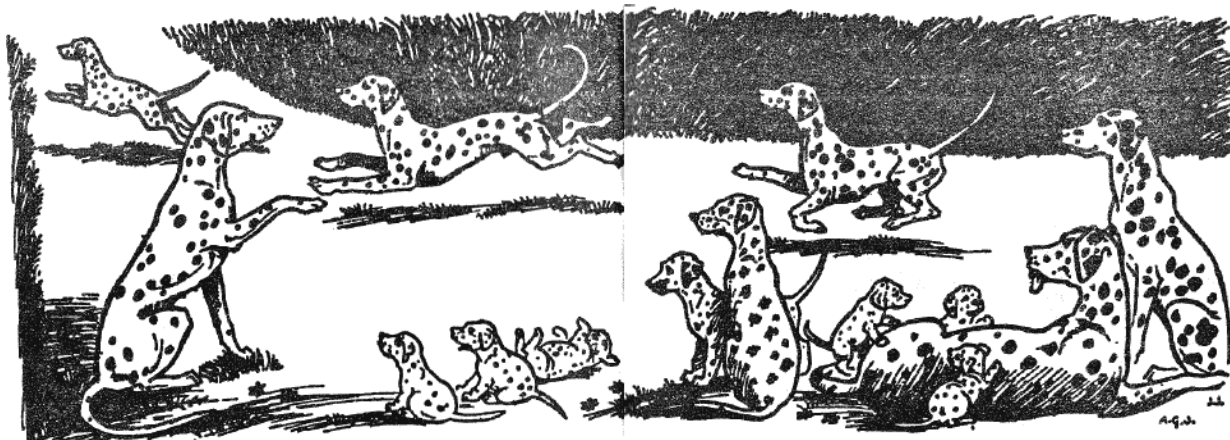
— Нито пък е безопасно да го оставяме тук — каза Мисис. — Предпочитам да знам най-лошото за него, отколкото да си го представям.

— Освен това, може много да се засегне, ако не го вземем. Някои кучета са много обидчиви.

Но никой не се засегна. Някак си се подразбираше, че Понго ще иска да тръгне със собственото си семейство. Понго и Принц разделиха останалите, все едно че образуваха два отбора за игра (не се деляха само съпрузите). Тези, които оставаха, веднага възприеха идеята да пазят Душкингови и Пъклен дом, въпреки че не знаеха точно от какво. Това беше част от безупречното поведение на всички кучета тази сутрин.

Никой от далматинците не срещна затруднения при летенето. Понго все пак искаше да се увери, че всички кучета, които отиват в

Лондон, са добри летци. Затова ги остави да се упражняват, докато те с Мисис се сбогуват с питомците си.

Първо изтичаха до големия просторен таван, на който живееха двете лели. Леля Пудинг беше с нощница на баклавички и спеше с отворена уста. Леля Иконом беше с пижама и спеше със стиснати устни. И двете изглеждаха съвсем здрави и спокойни.

— Винаги са били много мили с нас — замислено каза Мисис. — Помниш ли онази нощ, когато ни помогнаха да измием кутретата от саждите?

— Тогава бяхме в края на едно приключение, а сега сме в началото на друго — отбеляза Понго.

— Е, слава богу поне, че това не е свързано със Злобара Де Мон — въздъхна Мисис — защото както знаем, тя бе принудена да напусне Англия.

— Но... — Понго се спря навреме. Преди няколко месеца беше чул Душкингови да си говорят, че Злобара Де Мон се е върнала. Беше го запазил в тайна от Мисис и смяташе изобщо да не ѝ казва. Пък и в края на краищата, какво общо би могла да има Злобара Де Мон с мистериозния сън?

Слязоха в спалнята на Душкингови. Нищо не се бе променило. Съпрузите се усмихваха насън. Котките не се усмихваха, но изглеждаха доволни, легнали в удобните си панери.

Мисис погледна коша си и възкликна:

— Понго, изведнъж се сетих! Тази нощ сънувах един много важен сън.

По принцип Мисис сънуваше само храна. В хубавите си сънища виждаше пастички, които растат по дърветата, дъжд от шоколадови бонбони и така нататък. В лошите ѝ сънища храната винаги беше във витринки или в консерви, които не може да отвори. Този сън беше различен от всичко, което бе сънувала дотогава. Не беше сигурна дали е добър, или лош сън. Само знаеше, че е много важен.

— Беше ослепително светло — сподели тя с Понго, — и... о, боже, не мога да се сетя по-нататък.

— После ще се сетиш — каза Понго, надявайки се това да не стане. Обичаше да разказва собствените си сънища, но му беше досадно да слуша чуждите. — Мисля, че трябва да тръгваме, скъпа.

Те целунаха Душкингови и погледнаха нежно котките за сбогом. Мисис каза на коша си, че скоро ще се върне (направи го тихичко, защото знаеше, че Понго ще ѝ се смее).

Когато слязоха в гостната, Понго каза:

— Да отидем в кабинета на мистър Душкинг. Искам да намеря значението на онази странна дума, която Изтърсачето използва: „метафизично“. Трябва да я има в речника.

Понго можеше да чете чудесно. Колко често благославяше онези кубчета с азбуката, с които си беше играл като малък. Но досега никога не му се беше налагало да търси дума в речник. А и не знаеше на коя лавица бе поставен в библиотеката. В стаята беше много светло, защото завесите бяха все още дръпнати. Точно когато Понго се чудеше откъде да започне търсенето, един слънчев лъч се вмъкна през прозореца и освети тъмносинята книга, на чието гръбче със златни букви бе написано „Речник“. Той я избута с носа си от рафта и тя необичайно бавно падна на земята и се разтвори.

— Господи, та това е точно страницата, която ми трябва — учуди се Понго.

— Ето това се казва учтивост — пошегува се Мисис.

Обяснението на думата „метафизично“ се стори на Понго още по-странно. Но когато го прочете на Мисис, тя разбра две неща: „фантастично“ и „свръхестествено“. Според нея „свръхестествено“ би трябвало да значи изключително.

— А може би повече от естествено? — предположи Понго. — Явно метафизиката има нещо общо с мозъка.

— Според мен, метафизика значи магия. Един вид магия, която идва от нашите мозъци. Затова днес можем да отваряме врати, да си говорим директно с Изтърсачето и да летим. О, Понго, харесва ми метафизиката!

— На мен пък не ми харесват неща, които не разбирам — отвърна Понго.

— Това е защото си много умен. Аз разбирам толкова малко неща, че ми харесват нещата, които не е нужно да разбирам. Така или иначе, вече свикнах с метафизиката.

Понго никога не бе смятал Мисис за глупава. Винаги бе разчитал на вярната ѝ интуиция. Той беше умно куче и си го знаеше. Но забелязваше, че колкото по-умен ставаше, толкова по-малко се доверяваше на инстинкта си. За щастие, можеше да разчита на това, което скъпата му съпруга наричаше „предчувствие“. Затова, щом като на нея ѝ харесваше метафизиката, и той щеше да направи всичко възможно да я хареса.

Опита се да върне речника на мястото му, но не успя. Защо ли, след като днес можеше да прави толкова много други неща, които по принцип не можеше?

— Защото не е необходимо — обади се Мисис. — Сигурна съм, че метафизиката би помогнала, ако ти беше необходимо. Книгата спокойно може да си остане на пода.

— Ами ако някои кутрета влязат тук?

Мисис избута с носа си книгата под диванчето.

— Никое кутре няма да я намери тук. Когато се върнем и мистър Душкинг се събуди, ще му я покажем.

Но дали ще се върнат? Дали мистър Душкинг ще се събуди? Понго се опита да не мисли за тези неща. Най-малкото не трябваше да споделя съмненията си с Мисис.

— Сега трябва да побързаме — каза той.

И двете красиви далматински кучета изтичаха към слънчевата градина.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ГОЛЯМОТО ЛЕТЕНЕ

Когато Понго и Мисис излязоха навън, петдесетте далматинци, които трябваше да тръгнат за Лондон, бяха вече изпечени летци. Понго ги строи на полянката пред къщата в редици по четири. В първата редица бяха те с Мисис, Черноушко и Дунди. Късметчето с жена си — Веселка бяха в последния ред, за да внимават никой да не изостава. По средата бяха останалите членове на семейство Понго. Всички с нетърпение очакваха да видят сестра си, Изтърсачето, на Даунинг стрийт.

Когато бяха готови за тръгване, Понго каза:

— Много е странно да тръгваме без дори да прием вода. Дали и другите не са жадни?

Понго ги попита. Въпреки че езерото беше наблизко (в него водата беше много по-вкусна от чешмяната), на никое куче не му се пиеше вода.

— Много странно — каза Понго.

— Просто метафизично — допълни Мисис.

Понго си размени няколко прощални думи с Принц, а Мисис целуна Пердита. Всички кучета, които оставаха, им пожелаха успех.

— Летим много бавно. Следвайте мен и Мисис. Ще спрем за малко във фермата — изкомандва Понго. — Трябва да поговоря с Генерала. Вратата, моля!

Високите порти се отвориха и през тях в бавен полет преминаха тринайсет реда с по четири далматинци. Вратите се затвориха сами след тях.

Когато излязоха над пътя, Понго увеличи скоростта и те много бързо стигнаха фермата. Там ги чакаха: едно ловно куче зайчар, два шпаньола, един много смел пекинез и четири кучета от смесени породи, които искаха да се присъединят към тях.

— Литнах до селото и ги взех за новобранци — похвали се Овчарския пес. — Взех едно умно момче, да го обуча за лейтенант. —

Той погледна надолу към едно териерче. — Не че някога ще стане майор като Сивата котка...

— Ще стана! Защо да не стана! — викна с писклив глас Териерчето и погледна жално Овчарския пес.

— Господи, какво нахалство! — възкликна Генерала. — Е, не е лошо да се проявява и малко характер. — Една от причините Генерала да харесва Сивата котка бе, че тя винаги бе на противоположно от неговото мнение. Нямаше съмнение, че териерът не ѝ отстъпва в това отношение.

Късметчето строи осемте кучета от селото в редица.

— Подозирам, че по пътя към вас ще искат да се присъединят много доброволци. Това ще ви забави, така че по-добре да тръгвате — каза Генерала.

Понго излая:

— Кучета, излитаме!

Първоначално следваха пътя, но той правеше прекалено много завои и това ги забавяше. Но когато излязоха от селото (където всички оставащи кучета сърдечно ги изпращаха със звучен лай), развиха наистина голяма скорост. Понго откри, че няма смисъл да дава указания. С каквата скорост летеше, с такава се движеха и останалите. Стори му се странно, че никой не се обърква и попита Мисис дали знае обяснението за това.

— Много е просто — веднага отвърна Мисис. — Ти си помисляш, че трябва да побързаме и ние летим по-бързо. Помисляш си, че трябва да забавим и ние забавяме. На практика ние се движим напред, защото ти си го мислиш.

В този момент стана страхотно сблъскване. Дунди внезапно тръгна назад и се блъсна в кучето, което летеше зад него, то пък се сблъска с кучето от по-задния ред, то пък — с кучето от още по-задния, и така до последния ред на армията.

Понго излая ядосано:

— Спри!

За щастие, нямаше пострадали.

— Какво стана, Дунди — попита го Понго, докато останалите кучета ставаха от земята.

— Слушах ви какво си говорите с мама, и без да искам си помислих да тръгна назад.

— Никой, освен баща ти, няма право да си мисли каквото и да е — строго каза Мисис. — По-добре да предупредиш всички кучета за това, Понго.

Понго сметна, че не е разумно да постъпва така.

— Може да настъпи паника. Освен това никое куче, освен Дунди, не би си помислило да тръгне назад, когато летим напред. Всичко ще е наред, ако само Дунди не мисли за нищо.

— Ще опитам. Ще се старая с всички сили — увери ги Дунди.

Пак потеглиха, но този път Дунди не се помръдна от мястото си и задното куче пак връхлетя върху него. Отново се наложи всички да спрат. Мисис каза:

— Той напълно изключи ума си. Това не позволи твоите мисли да стигнат до него, Понго. Дунди, миличък, отпусни се. Така баща ти ще може да те командва. Опитай, само докато стигнем Лондон. После ще можеш пак да мислиш каквото си искаш.

След тази случка те летяха спокойно чак до един град на име Съдбъри. Понго гледаше затворените магазини и си мислеше за всички приятни продавачи, които сега дълбоко спяха. Той познаваше някои от тях много добре, тъй като в пазарните дни Душкингови често ги водиха с Мисис в града. Колко весел и шумен беше винаги пазарът! Сега бе пуст. Имаше само няколко кучета до статуята на Гейнсбъро^[1],

които искаха да се присъединят към тях. Понго спря, за да даде възможност на Късметчето да ги подреди в строя.

Мисис погледна часовника на църквата и каза:

— Дванайсет часа, любимото ми време! Сега и двете стрелки са на едно място, така че не мога да ги объркам. — Часовникът започна да бие. — О, Понго, спомняш ли си? Точно биеше дванайсет, когато за

пръв път влязохме в този град. Тогава минавахме оттук, за да спасим кутренцата. Но тогава часовникът биеше за полунощ, което звучи съвсем различно.

— Не съвсем — обади се Понго.

— Ами, на мен ми звучи различно... защото в полунощ си е страшничко, а през деня не е. Но днес, дори и през деня, звучи малко зловещо.

Скоро излязоха пак над пътя. Сега летяха през една красива долина. Беше чуден ден в разгара на лятото. На Мисис ѝ се струваше, че това е най-хубавият летен ден в живота ѝ. Небето изглеждаше по-високо от обикновено и приличаше на меко синьо кадифе. На Мисис чак ѝ се искаше да го погали. Високите дървета изглеждаха особено високи, а гъстите им корони — необичайно бухнали. Нивите бяха станали златни. Въздухът също беше златен и не само защото грееше слънце. Той сякаш си имаше свой златен оттенък. Цялата природа беше абсолютно неподвижна.

— Не е ли странно, че въпреки голямата скорост, с която се движим, ушите ни не се развяват на вятъра — учуди се Мисис.

— Не чувствам дори лек полъх с носа си — додаде Понго.

— Сигурно и ветровете, като другите същества спят, нали, Понго? Но на мен ми харесва да си летим на спокойствие.

Понго смяташе, че не е много безопасно да се чувстват спокойни. Не му се искаше да тревожи излишно Мисис, затова ѝ каза да се наслаждава на момента.

— Искаш да кажеш, поне докато е възможно. — Мисис беше отгатнала, че чувството му за отговорност не му позволява да се отпусне. — Така и ще направя, но би ми било много по-приятно, ако и на теб ти харесваше. Хайде, опитай да се отпуснеш. Не забравяй, че удоволствието е нещо, което си е само твое. Веднъж като го получиш, никой не може да ти го отнеме.

— Това е хубава сентенция, скъпа.

— Хубава какво?

— Сентенция. Чувал съм мистър Душкинг да използва тази дума. Мисля, че означава мъдра мисъл.

— Я виж, аз да казвам сентенция! — възгордя се Мисис. — Както и да е, опитай се да се разтовариш. Може би ни очакват трудности, но да не започваме да се борим с тях отсега.

Понго наистина се отпусна и цялата кучешка компания продължи да си лети, наслаждавайки се на безмълвната сутрин. Спираха само тогава, когато имаше кучета, които искаха да се присъединят към тях. Но трудностите, които им предстояха, все повече приближаваха. Докато чакаха Късметчето да подреди още няколко кучета в строя, Понго усети, че нещо се размърда в мозъка му. След малко чу Изтърсачето да лае. Мисловната вълна бе дошла по-бързо от лаенето, точно както светлината идва по-бързо от гърма. Той веднага й отговори.

— Слава богу, че ви намерих — отдъхна си Изтърсачето. — Не е лесно да се свържеш с кучета, които са в движение. Къде сте и кога най-сетне ще пристигнете на Даунинг стрийт десет?

Понго отговори, че са на половината път и ще им трябва още поне един час да пристигнат.

— Ужасно се бавите — смъмри ги Изтърсачето.

Понго възрази, че понякога спират заради кучета, които искат да се присъединят към тях.

— Оставете ги да се оправят сами — прекъсна го Изтърсачето.

— Но те не знаят пътя — каза Понго. — Аз го знам, защото много пъти съм ходил до Лондон с мистър Душкинг.

— Могат да стигнат Лондон, като си мислят за него през цялото време — каза Изтърсачето. — Изпратила съм тази информация из цяла Англия. Просто на някои кучета им е по-приятно да ги водят. Както и да е, идват прекалено много кучета. На Даунинг стрийт, пред номер десет, не може да се мине от кучета. О, татко, моля те, побързай!

— Някакви сериозни проблеми ли имаш, скъпа? — разтревожи се Мисис.

— Не мога да говоря за това сега. Наистина много грижи са ми на главата. Трябва да вървя, викат ме. Може би ще се наложи да заминем за Америка. А сега, летете колкото можете по-бързо. Само внимавайте с уличното движение, като наближите Лондон.

— Улично движение ли? — учуди се Понго.

— Имам предвид потока от кучета, естествено. Навсякъде има задръствания от кучета. Стигнете колкото можете по-близо до Даунинг стрийт и ми се обадете. Ще изпратя ескорт. До скоро виждане.

Всички кучета чува разговора на Понго с Изтърсачето, така че той само изкомандва: „Пълен напред!“ и те тръгнаха с най-високата си

скорост. Мисис изобщо не се впечатли.

— Е, Изтърсачето никога не е била спокойно куче. Понго, мислиш ли, че звучеше уплашена?

Понго наистина мислеше така, но не му се искаше да притеснява Мисис, затова каза:

— По-скоро беше уморена. Сигурно е лаела ужасно много тази сутрин. Е, скоро ще сме там да ѝ помогнем.

Вече имаше по-малко кучета, заради които да спират, защото много от тях бяха тръгнали към Лондон сами. След дълго и бързо летене най-сетне стигнаха предградията на столицата. Сега вече не можеха да летят толкова бързо заради тълпите кучета по улиците. Прииждаха кучета от всички посоки. Събираха се на малки групички, те на по-големи, докато по улиците се образуваха истински потоци от кучета. Трудно беше да се прецени кой кого трябва да изчаква на кръстовищата. Понго си помисли, че би било добре да работят светофарите. Изведнъж те светнаха! Но Понго не смяташе, че е достатъчно мощен мислител, затова реши, че Изтърсачето някак си ги е задействала.

Приближаваха вече центъра на Лондон и улиците ставаха все по-страни. Нямаше бързаци хора, не се движеха автомобили или автобуси. Всички магазини бяха затворени. От къщите бяха наизлезли домашните кучета и гледаха минаващите. Всичко бе весело и спокойно като на някаква гигантска кучешка манифестация.

— Не ти ли се струва странно, че няма караници? — попита Мисис, докато изчакваха светофара на едно кръстовище. — Нормално ли е кучетата да са толкова тихи?

— Предполагам, че слушат нещо — каза Понго, — или поне се учат да развиват вътрешния си слух.

— Хм, не мисля, че е това е много здравословно — каза Мисис. — Понякога паленцата в Пъклен дом вдигат повече шум, отколкото би ми се искало, но сега бих предпочела да има глъчка. Не харесвам вътрешния слух, нито мисловните вълни. Не можеш да си сигурен, че собствените ти мисли няма да се разчуют? Все пак всеки има право на собствени мисли, нали?

Понго тъкмо щеше да ѝ каже нещо умно за успокоение, когато забеляза ужаса в очите на жена си.

— Какво има? Какво стана? — уплаши се той. После видя накъде гледа тя.

Това беше една фабрика, почти скрита между къщите. В най-горната ѝ част имаше табела с алени букви, на която бе изписано: „Злобара Де Мон и компания. Производители на тракащи дрехи“.

Тракащи дрехи? На Понго това нищо не му говореше. На Мисис, обаче, ѝ говореше, и то много ясно.

— Злобара Де Мон се е върнала в Англия — каза тихо тя.

Понго не бе изненадан и си призна, че знае за това от по-рано.

— Но, Мисис, тя вече не ни преследва. Вече не ѝ трябва кожи от далматинци. Мистър Де Мон вече не произвежда кожени палта. Душкингови казаха, че той и Злобара Де Мон са станали производители на мушамени дъждобрани.

— Мушамените дъждобрани не тракат — възрази Мисис. — Тракащи дрехи звучи опасно. До този момент това приключение ми харесваше, но щом като Злобара Де Мон се е върнала...

— Тя не може да има нищо общо с това, което става днес — опита се да я успокои Понго. — Просто не мисли за нея. Хайде, зелено е.

Мисис с удоволствие се отдалечи от фабриката, но тревогата не я напусна. След няколко минути каза:

— Трябва да предупредим Изтърсачето. Тя трябва да заключи Злобара Де Мон.

— Но Злобара Де Мон спи като всички хора — каза Понго.

— Забравяш, че Злобара Де Мон не е човек.

— Така и не го установихме със сигурност — каза Понго.

Но Мисис беше права, някога те наистина вярваха, че Злобара Де Мон е дявол. Ами ако мистериозният сън не влияе на дяволите? Но на Мисис той каза твърдо:

— Все едно, и без това само кучетата са будни. А тя със сигурност не е куче.

Скоро те стигнаха квартала Камдън Таун, близо до парка Риджънтс, където едно време живееше Понго и Мисис. Пресякоха моста, който извежда на булеварда, минаха квартала Лангъм, близо до сградата на телевизията.

— Сигурно няма никакви предавания, щом като няма будни хора. Колко ли ѝ липсва на Изтърсачето телевизията!

Улица Риджънтс беше пълна, и то не само с летящи кучета. Имаше много кучета, които просто си разглеждаха витрините на магазините. Тук беше много по-шумно.

Кучетата весело си говореха. Мисис чу едно от тях да казва: „Госпожица Изтърсаче е напълно права. След като сме дошли до Лондон, трябва да се забавляваме“ — без съмнение Изтърсачето се опитваше да угоди на всички.

Площад Пикадили беше по-препълен и от улица Риджънтс, но армията на Понго успя да си проправи път и по улица Хеймаркет успя да излезе на площад Трафалгар.

— Почти стигнахме — каза Понго, когато излязоха на улица Уайтхол.

После се усети, че го е казал твърде рано. Тълпата беше непроходима, а в началото на Даунинг стрийт тя беше направо като плътна стена. Какво да прави? Изтърсачето му беше казала да се обади като пристигнат, но тук беше толкова шумно, че никакво лаене не би се чуло.

— Ще трябва да изпратим най-силните си мисловни вълни — каза той на Мисис. Помоли и всички кучета от армията да помогнат. — Просто мислете с всички сили: „Изтърсаче, ние сме тук, в Уайтхол“.

Това действа чудодейно. След две минути група полицейски кучета вече си пробиваше път към тях. Водачът им каза високо:

— Всички кучета от породата на госпожица Изтърсаче да тръгнат към Даунинг стрийт. Всички кучета от други породи да минат към улица Хорс Гардс.

Понго почувства отговорност за кучетата от други породи, които беше довел, и попита:

— Ще се погрижат ли добре за тях на Хорс Гардс?

— Няма нужда от никакви грижи. Днес няма куче, което да е гладно, жадно или да му се спи. Всичко, от което имат нужда, е малко място за сядане. А Даунинг стрийт вече е претъпкан. Хайде, момчета!

Половината полицейски кучета разчистиха пътя към Хорс Гардс. Тогава водачът изкомандва:

— Направете път на далматинците!

Кучетата послушно се отдръпнаха на две страни и образуваха дълъг шпалир. Нещо повече, всички махаха опашки и викаха:

— Да живеят госпожица Изтърсаче и всичките ѝ далматински роднини!

— Понго, нали не изглеждам прекалено самодоволна. Не съм си давала сметка, колко важна е станала дъщеря ни.

Така армията на далматинците се появи на Даунинг стрийт.

[\[1\]](#) Томас Гейнсбъро (1727 — 1788) — английски живописец. — Б.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ЗАСЕДАНИЕ НА ПРАВИТЕЛСТВОТО

Изтърсачето ги чакаше пред вратата на номер десет. Като малка беше дребосъче и сега не бе пораснала много за далматинец. Като изключим ръста обаче, тя беше образцов представител на породата — с хубави петна, красиви тъмни очи, истинска чаровница. Понго и Мисис понякога се притесняваха, че може да е станала твърде важна и горделива. Затова бяха трогнати, когато тя посрещна с много любов цялото семейство. После любезно поговори с всички други далматинци. Спомняше си имената на повечето, при все че беше изминала почти година, откакто бе напуснала Пъклен дом.

„Чудесни обноси — мислеше си Мисис с гордост. — Нищо чудно, че я приемат толкова добре тук.“

Зад Изтърсачето имаше няколко кучета, които тя представи като „моего правителство“. Това бяха кучетата на истинските министри, но тъй като всички хора спяха, те ги заместваха.

— Това е министърът на финансите — каза Изтърсачето и им представи един черен лабрадор. — Той с нетърпение очаква срещата си с теб, татко, защото много те бива в смятането.

— Не мен, а мистър Душкинг го бива в смятането — каза Понго. — Аз мога да смятам само две и две, което обикновено прави четири.

— Ние винаги получаваме три — каза Лабрадора. — Дано да се оправят нещата, след като министърът се наспи добре.

Изтърсачето сега им представяше министъра на външните работи, един дебеличък, жизнерадостен боксер. На Мисис той й приличаше на някого, но не можеше да се сети на кого.

— А тази моя много скъпа приятелка се казва Бабс и е министър на транспорта — каза Изтърсачето и се усмихна на един хубаво подстриган кафяв пудел. — Тя пусна светофарите. Беше чудесна идея, нали?

— Просто си помислих за тях — каза Пудела, — и те светнаха!

Изтърсачето им представи и други членове на правителството, а също и някои членове на опозицията.

— Те са от партията, която не спечели последните избори — обясни Изтърсачето на майка си. — Сега сме от един отбор, разбира се.

— Винаги всички трябва да са от един отбор — каза Мисис. — Помисли си само колко време ще ви спести това.

— Чувала съм, че това е опасно. Понякога става така, че всички отиват в погрешния отбор — каза Изтърсачето и добави, че би искала да размени няколко думи с родителите си преди заседанието на правителството, което скоро щеше да започне.

— Всички останали могат да отидат в градината. Министърът на транспорта ще ви разведе вместо мен, нали скъпа Бабс?

Кафявият пудел отговори, че ще го направи с удоволствие. Всички членове на Кучешкото правителство придружиха далматинците. Понго и Мисис се опитваха да не изглеждат толкова важни, колкото се чувстваха.

Фоайето се поизпразни малко. Мисис си пое въздух и тогава забеляза, че на черно-белия мраморен под има един полицай. Естествено, той спеше, но все пак Мисис се уплаши. Тя попита какво прави там.

— Винаги има един дежурен полицай тук и двама отвън, за да пазят къщата на правителството. Полицейските кучета имат грижата да преместват заспалите по улиците хора. А този мисля, че може да си остане тук.

— Едва ли спящ на пода полицай е подходяща гледка за сградата на правителството — усъмни се Мисис.

Изтърсачето я успокои, че по-късно ще разпорежи да го преместят, стига да се сети къде да го сложат.

— Тази къща е така препълнена със спящи секретари, секретарки и тем подобни, че няма никакво място. Сега искам да ви покажа Премиер-министъра.

Тя ги заведе до асансьора, който услужливо отвори вратите си. Нито Понго, нито Мисис бяха се качвали на асансьор. Понго беше убеден, че Мисис ще се страхува. Той веднага каза:

— Не може ли да ползваме стълбите?

— О, асансьорът е напълно безопасен — успокои ги Изтърсачето. — Зная кои бутони да натискам. Днес, обаче, го управлявам само с мислите си.

— Искаш да кажеш метафизично — каза Мисис.

— Колко си умна, мамо! — похвали я Изтърсачето.

— Майка ти винаги е била много метафизична — каза Понго.

Асансьорът ги качи горе и отвори вратите си, за да излязат. Мисис възпитано му благодари.

— Това е апартаментът, в който живеем — съобщи Изтърсачето, — но въкъщи няма никой, освен Премиер-министъра. Съпругата му отсъства. Тя е добра жена, но не дава кучетата да се качват по леглата. Насам, моля.

Тя ги заведе в спалнята. Едно полицейско куче, което лежеше до леглото, веднага скочи на крака.

— Сержант, това са майка ми и баща ми — каза Изтърсачето.

— Познавам ги, мадам — каза сержантът. — Няма куче в Англия, което да не знае как Понго и Мисис спасиха малките си.

Изтърсачето загрижено погледна към леглото.

— Някаква промяна, сержант?

— Никаква, госпожо, освен че май се усмихва лекичко.

— Така е — каза Изтърсачето. — Това би трябвало да означава, че наистина си почива. — Тя се обърна към Понго и Мисис. — Как ви изглежда той?

— Много спокоен — каза Мисис, — и по-млад, отколкото по телевизията.

— Има прекрасен цвят на лицето.

— Не е ли зачервен? — разтревожи се Изтърсачето.

— Не, не, това е просто здрава руменина.

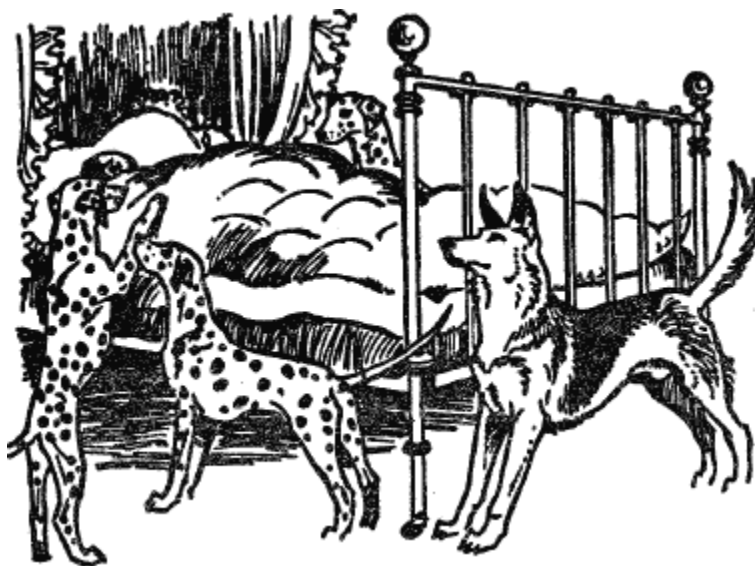
— Малко отслабна напоследък — обясни Изтърсачето, — защото има твърде много проблеми. Е, поне тази криза няма да я решава той.

— Харесва ми повече, отколкото предполагам. Сигурно, защото мълчи. По телевизията говори прекалено много — каза Мисис.

— Съгласен съм с теб — каза Понго. — Той трябва просто да седи и да се усмихва, без да казва нищо, и ти да си му на коляното. Не би ли могла да му го намекнеш?

Изтърсачето тъжно поклати глава.

— Колкото и да е умен, не може да разбере и една дума от това, което му казвам.

— Това ни е проблемът в Скотланд Ярд — каза полицейското куче. — Ние, кучетата, бързо научаваме задълженията си, но никой от нас не е успял да обучи полицай.

Изтърсачето нежно близна Премиер-министъра и подкани и родителите си да сторят същото. Те почтително го направиха. Изтърсачето каза, че е време да слизат долу за правителственото заседание.

— Колкото и да ми е мъчно да го оставя.

— Ще го пазя добре, мадам — увери я полицейското куче.

Когато тръгнаха към асансьора, Изтърсачето каза:

— Искам да седнеш на премиерския стол, татко.

— Не, не, не знам какво да кажа — уплаши се Понго.

— Нито пък аз — каза Изтърсачето. — Освен това съм ужасно притеснена, но не бива да го показвам на никого, освен на вас двамата. Ще ви кажа повече, като влезем в асансьора.

Вратите му се отвориха и те влязоха вътре. Слязоха съвсем малко и той спря.

— Не се притеснявайте — успокои ги Изтърсачето, — аз му казах да спре. Това е единственото място, където знам, че няма да ме чуват останалите. Днес цялата къща е пълна с кучета. О, боже! — Изтърсачето изведнъж наведе глава и безпомощно изстена.

— Хайде сега, не се дръж глупаво, скъпа — каза Мисис. — Кажени какъв е проблемът.

— Да не би да се е случило нещо, за което не знаем? — попита Понго.

— Не, не е — каза Изтърсачето. — Точно в това е проблемът. Знаем всичко, което се е случило, но не знаем какво ще се случи. Тази сутрин всичко беше толкова забавно. Научихме се да летим, открихме, че можем да изпращаме мисли навсякъде и чрез тях да си говорим. Но когато говорих с вас сутринта са ме чули хиляди кучета. И ето ги, изпълнили са целия Лондон. Сега не знам какво да ги правя.

— Ами отпрати ги обратно въщи — посъветва я Мисис.

— Но ако го направя, повече няма да ми имат доверие. Няма да искат повече да ме гледат по телевизията, когато се нормализират нещата. Това ще се отрази зле и на Премиер-министъра, не само на мен.

Понго видя, че талантливата му дъщеря е отхапала твърде голям залък за нейната уста (нещо, което рядко може да се случи на едно куче). Той каза твърдо:

— Кучетата могат да си стоят тук, както и на всяко друго място, стига да няма паника. Трябва да им покажеш, че ситуацията е под контрол.

— Как може ситуацията да е под контрол, като не знам каква е ситуацията?

— Признавам, че не е лесно — каза Понго. — Що се отнася до това заседание...

— Моля те да седнеш на премиерския стол, татко!

— Какво значение има на кой стол ще седне? — учуди се Мисис.

— Да седне на премиерския стол, значи да поеме отговорността на премиер — поясни Изтърсачето.

— Това трябва да направиш ти, Изтърсаче — каза Понго. — Ти трябва да представяш Премиер-министъра, но можеш да ми дадеш думата за изказване.

— Какво ще кажеш, Понго? — попита Мисис.

— Ах! — въздъхна Понго многозначително.

— „Ах“ няма да е достатъчно — поклати глава Мисис.

— Имах предвид, че думите сами ще ми хрумнат, като му дойде времето. На теб също, Изтърсаче.

— Не, няма — каза Изтърсачето тъжно. — Изгубих си самочувствието.

— В такъв случай трябва веднага да го намериш — решително каза Мисис, на която никак не ѝ харесваше да се намира между етажите в един асансьор с Изтърсачето, която беше загубила самочувствието си. — Като начало, можеш да пуснеш асансьора.

— Може би вече не мога — каза Изтърсачето.

— Е, аз мога — каза Понго. — Днес всички можем да отваряме врати и да управляваме асансьори. — Той отпрати към асансьора една учтива, но мощна мисъл и той веднага тръгна надолу.

— О, татко, ти си чудесен — каза Изтърсачето. — Мисля, че бих могла да го управлявам и аз.

Асансьорът внезапно спря. Мисис се уплаши, но асансьорът пак тръгна надолу.

— Аз бях, просто малка проверка — каза Изтърсачето. — О, благодаря ти, татко. Върна ми самочувствието.

Асансьорът стигна фоайето и отвори врати. Мисис, колкото и да бързаше, не забрави да му благодари. Струваше ѝ се разумно да поддържа добри отношения с асансьора, въпреки че ако я питаха, тя би предпочела въобще да не поддържа отношения с него.

Изтърсачето ги заведе в заседателната зала. Сега Мисис разбра, че правителството е група кучета, които помагат на Изтърсачето да управлява Англия, а това е стаята, в която се събират. Напразно се опитваше да прецени дали ще стигнат столовете. Подредени около една много дълга маса, те бяха повече, отколкото тя можеше да брои. Високите прозорци се отваряха към една тераса, която пък имаше стълбички към градината. В тази градина министрите забавляваха

армията далматинци. От терасата, на която ги заведе Изтърсачето, Мисис видя тълпата от кучета, която се бе събрала на улица Хорс Гардс.

— Каква великолепна гледка! Имам чувството, че са дошли представители от всички породи! — възхити се Понго.

— Всички, освен малките корги — каза Изтърсачето. — Те всички са пред Бъкингхамския дворец.

Боксерът, който напомняше на Мисис за някого, се качи по стълбите на терасата.

— Изтърсаче, имаш ли нещо против, ако назнача за мой личен секретар някой от братята ти?

— Добра идея — каза Изтърсачето. — Всички министри трябва да си имат лични секретари. Аз ще си назнача Черноушко за секретар. Хей, Черноушко, къде си?

Черноушко с готовност се затича нагоре по стълбите, но бе съборен от външния министър, който се спускаше надолу.

— Съжалявам, приятелю — извини се Боксера, помагайки му да се изправи. — Още не мога да свикна с летенето. Министърът на транспорта казва, че летящите кучета се броят за моторни превозни средства и трябва да се движат отляво (както е прието в Англия), но аз не се чувствам като моторно превозно средство. Нали не се удари? Добре. Къде ми е новият секретар?

— Сигурна съм, че е избрал Късметчето — каза Мисис и се изпълни с гордост при мисълта колко умни деца има.

— О! Боже господи! Вижте!

Боксерът отиде при Дунди, който щастливо махаше опашка.

— Изтърсаче, мила, имам чувството, че външният ти министър е направил лош избор.

— О, Джордж винаги прави гафове, но иначе е много мил, както и Дунди. Мисля, че ще си допаднат. Може би за тях е по-безопасно да правят бели заедно, отколкото поотделно — засмя се Изтърсачето.

— Господи, току-що разбрах на кого ми напомня министърът на външните работи. Ами на Дунди. Макар че е много странно боксер да прилича на далматинец.

— Имат нещо общо в хубавите си кръгли очи — додаде Изтърсачето. — Мисля, че министърът на транспорта трябва да назначи Късметчето и жена му за свои секретари. Тя ще има нужда от доста помощ при това натоварено движение и с това кукуригу на главата си. Нали ще се погрижиш за това, Черноушко? Като свършиш, ела пак тук.

Черноушко, щастлив, че е толкова полезен, се втурна обратно в градината. Там намери пуделката Бабс, която предаде специалните си

благодарности на Изтърсачето.

— Хубаво създание е тя, нали? — каза Мисис. — Само дето това кукуригу ми се вижда малко излишно.

— Тя е известна с него и с натруфените си панделки — потвърди Изтърсачето.

Някакъв часовник започна мощно да отброява часовете.

— Това е Биг Бен — каза Понго. — Не знаех, че сме толкова близо до него!

Мисис внимателно отброяваше ударите. За нейно щастие те бяха само три — хубаво, малко число.

Изтърсачето излая към градината:

— Време е за заседание на правителството!

Членовете на правителството, които си бърбеха с далматинците, се качиха по стълбите на терасата. Черноушко се върна при Изтърсачето, а Късметчето и жена му Веселка последваха пуделката Бабс. Мисис очакваше да види и Дунди с външния министър Джордж, но и двамата отсъстваха. Мисис се огледа и ги видя да излизат през една от вратите на парка, която се отвори сама пред тях. (Без съмнение те я бяха помолили за това).

— Мисля, че министърът на външните работи ще закъснее — подшушна Мисис на Изтърсачето.

— Е, какво да се прави, не можем да го чакаме — отвърна Изтърсачето и поведе родителите си обратно към заседателната зала. — Сега нека всяко куче си вземе по един стол, само не този с облегалките за ръце. Това е столът на Премиер-министъра, който се полага на мен. Моля те, татко, седни от дясната ми страна, а мама да седне от лявата.

Но Мисис каза, че не желае да сяде на масата, тъй като не разбира нищо от политика.

— Когато говорят за политика по телевизията, затварям очи и дори не слушам, освен ако не дават теб, Изтърсаче. Нека седна там, до прозореца.

Тя искаше да види Дунди, когато се появи. Не беше съгласна с Изтърсачето, че ще е по-безопасно за тях, ако се движат заедно. Тя се опасяваше, че така могат да попаднат в двойно по-голяма беда.

— Добре, седни където искаш, мамо — съгласи се Изтърсачето и се покатери на стола на Премиер-министъра. — А сега моля всички за

внимание!

Без съмнение самочувствието на Изтърсачето се беше върнало. Мисис беше много доволна. Тя се почувства горда заради внушителния начин, по който дъщеря ѝ описа ситуацията. Но на нея ѝ се струваше, че всички кучета вече знаят каква е ситуацията. По-скоро биха искали да разберат защо е такава, и какво ще стане по-нататък. Разбира се, Изтърсачето не можеше да каже нищо по въпроса, затова даде думата на Понго. Представи го като „прочутият ми баща“.

Мисис си спомни думите, които Понго ѝ каза през онази студена нощ, когато двамата тръгнаха да спасяват кученцата си. Тогава те много ѝ помогнаха. Надяваше се и сега да стори същото.

Този ден мислите наистина странно се разпространяваха! Понго сякаш беше разбрал какво става в главата ѝ.

— Дами и господа кучета — започна той, — преди много време ние със съпругата ми трябваше да предприемем едно опасно пътуване. Тогава ѝ казах, че кучетата, които се ползват от прекалено много удобства, понякога губят вкуса си към приключения и остаряват преждевременно. Виждам, че всички кучета около тази маса са гледани добре от своите стопани. Въпреки това, не бих казал, че някой от вас е дебел или отпуснат. Мисля, че всички сте готови за тежки изпитания. Прав ли съм?

Кучетата излаяха:

— Да, така е! Вярно е!

Някои дори затропаха с лапи по масата.

— Въпросът е — продължи Понго, — какви ще са изпитанията? Но ако знаехме всичко предварително, нямаше да има приключения. Не е ли много по-вълнуващо, когато не знаеш какво ти предстои? Нека живеем интересно всяка минута от живота си, нека се радваме на победите си. Помислете си, колко неща научихме, откакто се събудихме тази сутрин. Вече можем да летим, да отваряме врати с поглед, да предаваме мислите си на далечни разстояния. Никой от нас не е гладен или жаден. На никой не му е топло или студено. Може би най-важното, е, че всички сме настроени приятелски един към друг. Недалеч оттук, на Хорс Гардс, има хиляди кучета, събрани на едно място. Въпреки това не съм чул да има и един кучешки бой. Вие да сте чули нещо?

Огромен брой кучета излаяха „Не!“ и Мисис разбра, че Понго изпраща мислите си много по-далече от залата за заседания. Може би ги пращаше из цяла Англия — беше сигурна, че е така, защото от този момент нататък започна да чува поздравленията, които идваха

отвсякъде, като силен вятър. Не можеше да прецени дали чува с ушите си, или с ума си. Тя просто знаеше, че има много одобрителни възгласи. Изпълваше се с все по-голяма и по-голяма гордост заради Понго. Той продължаваше да говори окуражителни неща и да хвали всички кучета, че така добре се държат. Според нея, това беше много умен ход, особено като си помисли колко ѝ беше приятно, когато Душкингови ѝ казваха „Добро куче!“.

— Домашният ми любимец мистър Душкинг — продължи Понго, — понякога чете на глас на жена си, мисис Душкинг. Ние със съпругата ми също слушаме. Спомням си, веднъж ни чете за един велик Премиер-министър, който живял в тази къща. Той казвал на народа си: „Чакайте и ще видите!“. Същото ви го казвам и аз, о, кучета на Англия! Не се притеснявайте за бъдещето! Чакайте и ще видите!

Този девиз предизвика страхотен ентусиазъм у кучетата. Мисис си спомни, че мистър Душкинг го намираще за доста дразнещ, пък и много други хора не го харесваха. Е, може би всичко зависи от това, как го казваш. Понго го каза великолепно и според Мисис девизът беше чудесен. Като всички останали кучета наблизко и далече, и тя започна да лае радостно и да маха опашка.

Изгърсачето се изправи на стола си и каза:

— Кучета! Баща ми ни каза какво да правим. Да чакаме и да се надяваме!

Вятърът на мисълта ставаше по-силен и по-силен. Мисис вече се притесняваше, че може да не е хубаво една мисъл да става толкова силна. Отдъхна си, когато Понго излая:

— Но нека чакаме спокойно — и гласовете затихнаха.

Тишината позволи и на Понго да си отдъхне. Най-сетне можеше да чуе собствените си мисли. Притесняваше се от голямата отговорност, която беше поел. Всички кучета го слушаха! И все пак, едва ли има нещо лошо в това да им каже да чакат и да се надяват, особено след като нямаха абсолютно никакъв друг избор.

В този момент вратата на терасата се отвори с трясък. Дунди и Джордж влязоха целите мокри. Изгърскаха си козината и опръскаха всички кучета наоколо. Едно от тях беше пуделката Бабс, която се възмути на глас.

Изгърсачето строго каза на Боксера:

— Джордж, дръж се прилично! Трябваше да си отръскаш козината отвън. Пропусна заседанието на правителството. Къде беше?

— Показвах на Дунди езерото в парка Сент Джеймс и той предложи да поплуваме. Аз му казах, че не мога да плувам. Той ми каза, че всички кучета могат, стига да опитат, и обеща да ме научи. После ме научи и сега мога да плувам не по-лошо от него.

— И двамата трябва да се изсушите — забеляза Мисис. — О, забравих, че само хората имат кърпи! Е, търкаляне по килима също ще свърши работа.

След малко Джордж и Дунди вече енергично се търкаляха по килима. Те ставаха по-сухи и по-сухи, а килимът по-мокър и по-мокър.

— Не може да се държите така на правителствено заседание — смъмри ги Изтърсачето. — Премиер-министърът никога не позволява на някого да се търкаля. Джордж, върви в кабинета си и виж дали няма някакви новини от чужбина.

После обясни на Понго:

— Задължението на външния министър е да се занимава с другите страни.

— Свързахте ли се с Америка? — попита Понго.

— Още не. Но се свързахме с някои кучета от Ирландия, които са успели да се свържат с американския континент. Няма съмнение, че този мистериозен сън е обхванал целия свят. Говорихме с много европейски държави. Джордж, спри да се търкаляш.

— Права си, Изтърсаче — каза Боксерът. — Ела, Дунди, приятелю. Ще отидем да си побъбрим с кучета от континента.

Но докато Джордж и Дунди подскачаха към вратата, тя внезапно се отвори. Нахлу едно полицейско куче.

— Понго и Мисис! — възкликна то възбудено. — Спешно съобщение. Овчарския пес ви вика от провинцията. Каза, че има шокиращи новини.

ШЕСТА ГЛАВА

НОВИНИ ОТ ПРОВИНЦИЯТА

— Следвайте ме! — каза Изтърсачето и хукна от стаята към асансьора, който веднага разтвори вратите си и ги качи толкова бързо, че Мисис дори не успя да се притесни.

Излязоха на последния етаж и Изтърсачето ги поведе към една стая с широко отворен прозорец. Два фокстериера бяха стъпили с предни лапи на перваза и внимателно слушаха.

Изтърсачето отиде при тях и излая на тълпата от кучета, която се беше събрала на Даунинг стрийт:

— Моля за абсолютна тишина. Очакваме важни новини от провинцията.

Кучетата притихнаха.

Един от фокстериерите каза на Изтърсачето:

— Това е Овчарския пес, госпожо. Той е генерал.

— Кажу му, че Понго и Мисис са тук.

Фокстериерите залаяха пронизително, после отново се заслушаха. Само след няколко секунди единият от тях каза:

— Ето го!

Изтърсачето извика Понго и Мисис. Те стъпиха на перваза и подадоха глави от прозореца. Скоро чуха дрезгавия глас на Генерала.

— Понго и Мисис, вие ли сте? — попита Генерала. — А, да, познах ви по гласовете. Страхотно е това ново изобретение. Свързвам

се с Лондон без проблеми. Е, сега се пригответе за шокираща новина. Котките се събудиха.

— Всички ли? — уплаши се Понго.

Има милиони котки в Англия. Много от тях са доста недружелюбно настроени към кучетата. Ако наистина бяха будни, Понго предвиждаше големи неприятности.

— Не, слава богу, не всички котки. Само Кипра Маца и вашата Бяла Персийска. И двете са тук с мен. Но има нещо още по-шокиращо. Малкият Томи е буден.

— Томи ли? — хлъцна Понго. — Значи тревогата се отменя. Сега всички хора ще се събудят.

— О, не, няма — каза Генерала, — всички останали във фермата спят дълбоко, а също и вашите любимци в Пъклен дом. Току-що бях там и двамата с Принц какво ли не правихме, за да ги събудим. Те не се и помръднаха. Не се събуди и съпругът на Бялата котка. Тя много се тревожеше за това, преди да ѝ обясня.

— Обясни ми и на мен, моля те — каза Понго.

— Изведнъж ми просветна. Е, всъщност първа се сети Кипра Маца, но и аз не бях далеч от тази мисъл. Спомняш ли си, че скоро след като се заселихте в Пъклен дом, направихме Кипра Маца и Бялата Персийска почетни кучета? И Томи, с когото все още можехме да говорим един език, смесица от кучешки и човешки, ни помоли и той да стане куче, нали? Така че той, Кипра Маца и Бялата котка са нещо като полукучета.

— Искам да кажа две думи на Бялата котка — каза Мисис, която копнееше за новини от Пъклен дом.

— Невъзможно е — каза Овчарския пес. — Тъй като са само полукучета, те не могат много от нещата, които ние можем. Те не могат да предават мисли на разстояние и не могат да летят. Обаче са будни, и с радост мога да кажа, че не са гладни и жадни. Много по-спокойно ми е, като са наоколо, особено след като Томи частично си възвърна способността да разговаря с мен. Той има чудни идеи, котките също. Непременно трябва да дойдем при вас в Лондон.

— Но как, след като Томи и котките не могат да летят? — учуди се Понго. — Котките биха могли да се возят на гърба ти, но не и Томи!

— Съставили сме план. Томи ще кара трактора. Той никога не го е карал сам, но много се е возил до баща си. Той дори му позволявал да

държи кормилото. Както и да е, упражнявахме се и установихме, че ако двамата с териера и двете котки седим до Томи и всички усилено мислим, че тракторът се движи напред, наистина става така.

— Колко бързо? — попита Понго.

— Много, много бавно. На практика ще ни отнеме около седмица да стигнем до Лондон. Обаче Кипра Маца измисли нов план. Тя има страхотен ум, като за котка де. Няма да ви казвам подробности засега, защото скоро сами ще видите. Ще ви кажа само, че тракторът никога през живота си не се е движил толкова бързо. Тръгваме веднага.

— Желая ви късмет — каза Понго и се зачуди какво ли толкова би могла да измисли Сивата котка. — Чакаме ви на Даунинг стрийт.

— Бялата котка настоява да отидем първо до старата ви къща близо до парка Риджънтс. Искате там да се срещнем с вас.

— Но защо, Генерале? — учуди се Понго.

— Не мога да ви кажа сега, но Бялата котка казва, че е необходимо.

Чу се тъничкия лай на Териерчето:

— Трябва да тръгваме, Генерале. Хайде да побързаем.

— Стига си джафкал — яростно изръмжа Генерала. — Но дръзкото пале е право, Понго. Ще се видим в къщата след около два часа. Край на връзката.

Лаенето спря. Изтърсачето, която беше чула всичко, каза:

— Да не приемаме сериозно казаното от стария Генерал. Но все пак може да хвърлите едно око на зоологическата градина, като сте толкова близо.

— Бях забравил за зоологическата градина — каза Понго. — Всичко наред ли е там?

— Поне беше, до последния ми рапорт оттам. Всички животни спят, освен кучетата — има съвсем малко кучета на работа в зоологическата градина. Работят като охрана. Господи, и там може да има някакви полукучета вълци, например.

— Надявам се да няма — каза Мисис.

Беше виждала вълци по телевизията и никак не ги харесваше.

— Според мен е възможно Генерала да стигне дотам за два часа. Днес всичко е възможно. Затова можете да тръгвате вече за зоологическата градина, татко. Трябва ли и мама да идва с теб? Налага

ми се да забавлявам някакви провинциални дами в гостната и се надявах тя да ми помогне.

— Генерала каза да дойда — възрази Мисис, която толкова искаше да види стария си дом. Имаше и още една причина, поради която толкова искаше да отиде до парка Риджънтс. Една тревожна причина. Тя се досещаше защо Бялата котка настояваше да се срещнат там, но не искаше да казва на Понго, поне докато не говори с котката.

Изтърсачето реши, че ще се справи сама и че вероятно някои от братята и сестрите ѝ биха искали да видят къщата, в която са се родили.

— Да отидем долу и да ги съберем. Ще задържа Черноушко с мен, ако няма нищо против.

— Черноушко винаги би предпочел да ти помага, отколкото да гледа каквато и да било къща.

Слязоха долу в заседателната зала. Пуделката Бабс каза, че с удоволствие ще пусне Късметчето и жена му. Веселка много искаше да види родното място на мъжа си. В крайна сметка Понго и Мисис успяха да съберат цялото си семейство, с изключение на Изтърсачето, Черноушко и Дунди. Изтърсачето отиде да извика Дунди, но полицейското куче, което пазеше пред кабинета на външния министър, каза, че Джордж го е извел да му показва Лондон.

— Всичко е наред, мамо — каза Изтърсачето. — Министърът доста добре се оправя из града.

Мисис съвсем не беше сигурна, че това улеснява нещата.

Полицейските кучета ескортираха Понго, Мисис и цялото им семейство през най-голямата навалица до едно място, откъдето те спокойно можеха да полетят към зоологическата градина.

В началото тя изобщо не се хареса на Мисис, но когато откри, че всички диви животни не само че спят, но са зад здрави решетки, се почувства по-спокойна. Кучетата, които охраняваха зоологическата градина, бяха много любезни и много съжаляваха, че Изтърсачето не е имала възможност да дойде. Едно от тях каза:

— Надявахме се да я видим. Толкова ни е мъчно, че вече не може да се появява по телевизията.

Защо да не може, чудеше се Понго. Днес, когато всички кучета имат свръхестествени възможности, защо да не могат да пуснат телевизията? Със сигурност това беше точно едно от онези неща,

които биха могли да работят метафизично. Всъщност, телевизията му изглеждаше доста метафизична, дори когато нещата си бяха съвсем нормални. Трябваше да поговори с Изтърсачето за това.

Всички далматинци много пъти бяха виждали диви животни по телевизията, но им се струваше странно да видят толкова много спящи животни наведнъж. Слонове, лъвови, тигри, жирафи, маймуни, бели мечки, моржове и много, много други лежаха абсолютно неподвижно и само леко похъркваха. Мисис напразно се притесняваше за вълците. Те всички спяха толкова дълбоко, колкото и останалите животни. Въпреки че бяха полукучета, все пак не бяха почетни полукучета. Може би в това се състоеше голямата разлика.

Птиците спяха на прътовете в клетките си. Най-странната гледка, обаче, бяха спящите риби в аквариумите. Приличаше на картина, на която е нарисувана вода с риби.

Много преди да разгледат цялата зоологическа градина, Мисис каза, че е време да се прибират. Тя не можеше напълно да се отпусне заради тайните мисли, които я измъчваха. Искаше ѝ се да бъде в къщата до Риджънтс Парк, когато Генерала и хората му пристигнат, така че да може веднага да сподели подозренията си с Бялата котка.

Сбогуваха се с любезните кучета пазачи, които имаха много работа, защото през въртящите се врати прииждаха все повече кучета, които искаха да разглеждат зоологическата градина. Понго и Мисис тръгнаха със семейството си към булеварда.

Не бяха стигнали далеч, когато чуа лая на много кучета, онзи особен вид лаене, който означава приветствие. Какво ли значеше това?

Приветствията идваха откъм гърба им. Понго мислено изкомандва на семейството си да спрат, за да могат да се огледат. Миг по-късно видяха най-удивителната гледка за деня. По моста над Регентския канал със страшна скорост се движеше тракторът.

Томи беше на кормилото, а до него седяха Генерала, Териерчето, Бялата котка и Кипра Маца. Всички гледаха право напред и никой от тях не забелязваше малката групичка далматинци. Те смаяни наблюдаваха как се движи тракторът. Гумите му не докосваха земята. Бутаха го дузина далматинци, които бяха оставени да пазят Пъклен дом. Те летяха, а с тях летеше и тракторът.

— Това по-скоро прилича на трактолет — каза Мисис. — Колко метафизично!

— Трябва да го последваме — каза Понго. — Побързайте!

Настигнаха ги чак когато трактолетът спря пред къщата, която някога беше на Душкингови. Овчарския пес, Териерчето и котките слязоха, но Томи остана на волана и изглежда говореше нещо с трактора.

— Благодари му — обясни Генерала на Понго. — Тракторът се държа чудесно, направо като човек.

— Искаш да кажеш направо като куче? — уточни Понго. — Е, трябва да призная, че бяхте учудващо бързи.

— Принц ми услужи с дузина здрави летци — каза Генерала. — А ние помагахме, като упорито си мислехме за движение напред. Това се оказа доста трудна работа.

Томи слезе от трактора. Понго и Мисис радостно го поздравиха и се опитаха да разберат какво им казва. Обикновено те го разбираха не по-зле, отколкото разбираха останалите хора, но сега той говореше полукучешки, получовешки, както когато беше много малък и на тях им беше трудно да схванат какво им казва.

— Изисква малко практика — каза Овчарския пес. — Сега разбирам почти всичко и той наполовина ме разбира, което е повече, отколкото е успявал всеки друг човек.

Далматинците, които дойдоха с трактора, се събраха с тези, които се бяха родили в къщата близо до парка Риджънтс и Късметчето им показваше кухненския прозорец.

— Да влезем ли вътре, татко? — попита той. — Предполагам, че вратата ще се отвори, като ѝ кажем.

— На хората, които вече живеят тук, може да не им е приятно да влизаме в дома им — веднага отвърна Мисис.

— Но, мамо, всички спят — каза Късметчето, който ужасно искаше да покаже на жена си долапа в който е роден.

Той изтича нагоре по стълбите, каза на вратата да се отвори и я бутна. Нищо не стана.

— Не поддава, защото не ни е необходимо да влизаме — каза Мисис. — И без това не исках да виждам този дом, след като вече не е наш.

Съпругата на Късметчето разглеждаше кухнята през решетките на прозореца.

— Кухнята се вижда много хубаво, Късметче. Ако ми опишеш долапа по-подробно, мисля, че ще успея да си го представя.

Тъй като Късметчето само спеше през първите две седмици от живота си, когато беше в долапа, му беше трудно да се сети за

подробности. Понго му помогна, като описа цялата къща. Всички кучета слушаха, всички, освен Мисис. Тя заведе двете котки малко встрани и ги попита защо всъщност настояваха да се срещнат тук. Каза, че не би повярвала ако ѝ кажат, че само са искали да видят къщата.

— Вярно е, че нямам нищо против да видя тази къща — съгласи се Бялата котка. — Всъщност, изпитвам най-приятелски чувства към нея, тъй като това е първата къща, в която срещнах добро отношение. Но къщата, която наистина исках да видя, се намира по-нататък по булеварда. Трябва да влезем вътре. Това е къщата, в която съм изживяла най-нещастните си години със Злобара Де Мон. Някакво седмо чувство ми подсказва, че тя се е върнала в Англия.

— Така е! — възкликна Мисис. — Предполагах, че подозираш нея за тази история със спането. Аз също. Сигурна съм, че тя причинява този мистериозен сън.

— Тогава трябва да я спрем — каза Сивата котка. — Светът не ми харесва без хора.

— Трябва да влезем в къщата ѝ и... да я уплашим — каза Бялата котка. Но тя имаше предвид много повече, отколкото каза.

На Мисис винаги ѝ се е струвало, че е лошо куче или котка да нарани човешко същество. Но на нея страшно ѝ се искаше да уплаши Злобара Де Мон.

— Трябва да убедим Понго — каза тя и зяпна учудена.

Със страшна скорост към тях летеше и яростно лаеше един Стафордширски териер. Когато ги наближи, той наби спирачки, но въпреки това събори няколко кучета.

— Съжалявам, приятели, надявам се, не съм наранил никого, нали? — извини се той и наистина никой не беше наранен. — Е, Понго и Мисис, надявам се, че не сте ме забравили.

— Как бихме могли — възкликна Понго. — Ти и твоят изчезващ вагон някога спасихте живота ни.

— Твоите хора спят ли? — попита Мисис.

— Бих казал, да — отговори Стафордширския териер, — и нямат никакви намерения да се събуждат. Бях доста груб с тях, преди да установя, че наистина не го правят нарочно. Горките, надявам се никой не е пострадал.

— Аз също — каза Понго, като знаеше точно колко груб можеше да бъде Стафордширския териер. Той живееше заедно с двама хамали, които го наричаха „кучето гюле“ и „самоизстрелващ се снаряд“, но истински го обичаха.

— Отбих се до зоологическата градина да видя един приятел — каза Стафордширския териер, — и чух, че сте тук. Може би вие сте в състояние да ми кажете какво му става на света днес. Мисля, че има нещо общо с онзи ваш стар враг, онзи, който ви открадна кутренцата.

— И аз мисля така — каза Бялата котка. — Трябва да я атакуваме.

Стафордширския териер я погледна учудено.

— Не знаех, че има будни котки днес.

— Тези две дами са почетни кучета — обясни Понго, — а също и наши добри приятели.

— Значи са и мои приятели — каза Стафордширския териер и се отказа от идеята да прогони двете котки на някое дърво. Щеше да го направи само на шега, разбира се, но котките никога не разбират от майтап. Те просто нямат чувство за хумор.

Бялата котка, обаче, говореше разумни неща, затова той ѝ каза:

— Щом искате да атакувате Злобара Де Мон, разчитайте на мен. Още преди време казах на Понго, че трябва да я довършим.

— Не, не — възрази Понго, — тези странни неща днес нямат нищо общо със Злобара Де Мон. Да я оставим на мира.

Всички обаче бяха на обратното мнение.

— Тази жена е невероятно лоша, Понго. Не забравяй, че я познавам по-добре от теб още от времето, когато тя притежаваше Пъклен дом. Най-малкото трябва да я разследваме. Освен това, обещах на Томи да му я покажа — намеси се в разговора Генерала.

Томи вече се беше качил на трактора, готов за тръгване. Генерала, Териерчето и двете котки също се качиха.

Късметчето каза на Понго:

— Татко, мисля, че трябва да ги оставиш да действат сами. Аз ще ти помогна да въдвориш ред. Всички далматинци ще изпълняват твоите нареждания.

Понго обаче се съмняваше, че Овчарския пес и Стафордширския териер ще ги изпълняват. Те и двамата не обичаха да ги командват. Котките пък винаги са готови да фучат и драскат.

Териерчето излая пронизително:

— Напред, да убием Злобара Де Мон!

— За бутане на трактора — заемете позиция! — заповяда Овчарския пес.

Понго предложи той и Мисис да показват пътя. Останалите членове на семейството и Стафордширския териер помагаха да бутат трактора, така че той се движеше със страхотна скорост.

— По-бързо, по-бързо! — лаеше Териерчето.

— Млъквай, момче! — каза Генерала. — В Лондон има закон за ограничение на скоростта. По-добре се придържай към него, Томи!

— Как? — попита момчето.

— Просто си мисли за законна скорост — каза Генерала.

Тракторът намали малко, но дори и така едва не изпреварваше Понго и Мисис. Те се зарадваха, когато стигнаха къщата на Злобара Де Мон. Колко добре си я спомняха, а също и онази снежна Коледа, когато Бялата котка ги покани вътре да развалят кожата на Злобара!

— Може би вече не живее тук — предположи Понго.

Бялата котка скочи от трактора и изтича, за да надникне през кухненския прозорец.

— Ами, тука е! Ето я огромната мелничка за чер пипер, с която винаги наръсва гозбите си — отговори тя на Понго.

Сега Понго се надяваше, че няма да успеят да отворят вратата. Каза си, че няма да могат, ако не им е необходимо.

Но изглежда им беше необходимо. Кухненската врата се отвори, сякаш ги канеше вътре.

И те влязоха.

СЕДМА ГЛАВА

ТРАКАЩИТЕ ДРЕХИ

Бялата котка огледа кухнята и каза:

— Мръсно е, както винаги.

Няколко кучета кихнаха.

— Това е от пипера във въздуха. — Бялата котка също кихна. — Сигурно използва още повече черен пипер, отколкото когато живеех с нея.

Понго се зачете в една рецепта, оставена на масата. Тя се казваше „Моето любимо ястие“.

— Чуйте това — каза Понго. — „Вземете една тавичка, наръсете я обилно с черен пипер, сложете на дъното малко месо, покрийте го с дебел слой бяла сол, след това с дебел слой хрян, разбъркан с горчица. Украсете с червен пипер. Сервира се горещо.“

— Според мен е невъзможно да го сервираш студено, дори и да го замразиш — отбеляза Мисис.

Сега вече повечето кучета кихаха.

— По-добре да се качим горе, там сигурно ще има по-малко пипер. Макар че кой знае, може да има и по-лоши неща от черен пипер. Дръж се за мен, Томи, ти не можеш да се защитаваеш като кучетата — каза Овчарския пес.

Стените в хола на горния етаж бяха изрисувани с ъгловати форми в ярки цветове.

— Тези стени по-рано бяха от зелен мрамор — каза Мисис.

— Фалшив мрамор — поправи я Бялата котка.

— А staите в гостната бяха облицовани с червен мрамор — спомни си Понго. — Приличаха ни на сурово месо.

Мисис надникна през отворената врата на гостната.

— Сега са като в хола и даже по-лоши — съобщи тя.

Освен ъгловатите форми по стените имаше нарисувани ъгловати лица с ужасни гримаси. На бледата светлина, която се процеждаше през тежките завеси, някои от лицата изглеждаха ужасяващо истински.

Мисис се отдръпна потресена.

Понго надникна в трапезарията и предупреди Мисис да не влиза вътре.

— Всички лица, които са нарисувани там, имат много дълги носове. Мисля, че това са портрети на Злобара Де Мон.

— Дали е тук? — зачуди се Генерала. — Къщата изглежда изоставена.

— Вероятно е горе — предположи Бялата котка, която остриеше ноктите си на пурпурния килим. — Да отидем да видим — обърна се тя към Стафордширския териер и го помоли да дойде с нея.

— За мен ще бъде удоволствие — отвърна Стафордширския териер, оглеждайки издрания килим. — Бих казал, че ние с теб имаме една и съща мисъл в главите си, въпреки че ти предпочиташ да действаш с нокти, а аз със зъби, нали така?

— Нямате право да нападате Злобара Де Мон. Не е възможно тя да е виновна за това, което се случва днес — каза Понго на далматинците.

— О, Понго, не си прав! — възкликна Мисис искрено.

Дали наистина грешеше? Понго се колебаеше. Имаше нещо много странно в тази безмълвна къща, с тези изрисувани лица, нещо, което изглеждаше доста заплашително. И ако Злобара Де Мон наистина беше омагьосала всички хора на света, може би те нямаше да

се събудят, докато... ами докато нещо не ѝ направят. Както и да е, той не можеше да спре Бялата котка и Стафордширския териер, които вече бяха тръгнали нагоре. Той бързо ги последва, а след него идваха всички останали.

Бялата котка се спря пред една затворена врата и каза:

— Тук по-рано спяха Де Монови.

Вратата бавно се отвори. Зад нея имаше непрогледна тъмнина. Чу се тайнствено скърцане. Тъмнината и скърцането бяха толкова страшни, че при цялата си храброст Бялата котка и Стафордширския териер се отдръпнаха.

— Аз мога да виждам на тъмно, но не и в тъмнина като тази. Тя е по-черна от черното — прошепна Бялата котка.

Понго, който беше роден водач, каза, че ще влезе пръв.

— Ще дойда с теб — обади се Овчарския пес.

— Не, Генерале — спря го Понго. — Трябва да останеш с Томи.

Мисис се приближи и застана рамо до рамо с Понго. Тя се страхуваше, но беше решила да бъде смела, а това е най-висшата форма на храброст.

Стафордширския териер също пожела да дойде.

— Тогава застани от другата страна на Мисис — нареди Понго, който знаеше, че е безполезно да забранява на Мисис да идва. — Всички останали да чакат, докато дам команда да ни последват. Не, Късметче, ти оставаш с жена си. Господи, има още доброволци.

Териерчето, треперещо от вълнение, също искаше да влезе в стаята. Понго одобри този кураж, но му заповяда да се грижи за Генерала и Томи.

— Двете котки също да стоят настрана. Помнете, че сте само полукучета.

Скърцането ставаше все по-силно, а стаята изглеждаше все по-черна. Но Понго, Мисис и Стафордширския териер бавно, бавно тръгнаха напред.

На Мисис ѝ се струваше, че тъмнината е не само черна, но и гъста. Имаше чувството, че ако отвори устата, тя ще я задави.

„Ех, да можеше да виждаме!“ — помисли си Понго.

Тежките завеси на двата високи прозореца трепнаха и бавно се разделиха по средата, точно колкото да пропуснат следобедното слънце. Това, което то освети, бяха две легла. На едното леглеше

мистър Де Мон — малък, измършавял човечец, който силно хъркаше. Това беше скърцащият звук, който толкова ги изплаши. Това определено беше доста странно хъркане, но сега Понго знаеше откъде идва шумът и той му изглеждаше по-скоро смешен, отколкото страшен.

— Кой би могъл да помисли, че толкова дребен човечец може да хърка толкова силно? — учуди се Стафордширския териер.

Злобара Де Мон спеше на другото легло. Тя изобщо не беше смешна. Заспала, тя не изглеждаше толкова страшна, колкото когато Понго и Мисис я видяха за последен път. Това беше онази Коледа, когато тя ги преследваше с огромната си черно-бяла кола. Но тя нямаше същия доволен и спокоен вид, както спящите Душкингови. Устата ѝ беше нацупена, дългият ѝ нос изглеждаше по-остър от всякога, веждите ѝ бяха сключени. Може би видът ѝ не беше толкова ужасяващ, само защото очите ѝ бяха затворени. Тези страшни черни очи с червени искрици. Самата мисъл за тях накара Мисис да потрепери.

— За пръв път виждам дама с черно-бяла коса — каза Стафордширския териер.

— Татко, сега можем ли да влезем? — попита Късметчето.

— Да, ако обещаете да пазите тишина и да не се блъскате около леглото — каза Понго.

— Половината ѝ коса беше позеленяла от ужас след като развалихме кожата ѝ. Предполагам, че я е боядисала. Но вече няма хермелинови наметала, нали? Най-хубавата нощ в живота ми беше, когато издрах с нокти всичките ѝ кожи. — Бялата котка влезе в стаята.

— Сега има много странни дрехи — отбеляза Стафордширския териер. — Изглеждат като тенекиени.

— Сигурно са мушамени — предположи Бялата котка. — Когато съсипахме бизнеса с кожи на мистър Де Мон, той започна да прави мушамени дъждобрани. Сигурно тези са някои от тях. — Тя заплашително извади ноктите си и огледа полутъмния гардероб.

Някои от кучетата се приближиха и подушиха окачените дрехи. Изведнъж, смесвайки се с хъркането на мистър Де Мон, се чу тенекиен звън.

— Понго, онази фабрика, която видяхме сутринта! Дрехите, които тракат! — уплашено проплака Мисис.

Понго видя наредените на закачалки мушамени дрехи, точно където по-рано бяха кожените палта. Нито един обикновен мушамен дъждобран не би могъл да издаде звука, който идваше от тези дрехи, докато любопитните кученца ги изследваха. Дрън! Дрън! Звукът ставаше все по-силен и по-силен. Ако Де Монови можеха, със сигурност досега щяха да са се събудили.

Малкият Томи успя да свали едно палто от закачалката му и започна да го разглежда на светлината от прозореца. Приличаше на черна ламарина. Изпусна го и измърмори нещо.

— Каза, че е много тежко — преведе Овчарския пес. — Тази жена явно се облича с някакви брони.

Бялата котка пристъпи към палтото на земята и протегна към него лапа.

— Недей, миличка — каза Сивата котка, — само ще си счупиш ноктите.

— Мисля, че си права — каза Бялата котка. — Само отварачка за консерви би могла да го издраска.

Мисис, която се интересувахе от дрехи, защото и мисис Душкинг се интересувахе, не смееше да ги доближи. Някои от тях бяха в ярки цветове: алени, яркозелени, сини, огненочервени. Наистина са доста хубави, си помисли тя. Доближи ги, като си помисли, че няма да ѝ направят нищо лошо, ако не ги закача. Подуши ги, но си одраска носа на един остър ръб. „Колко коварно — помисли си тя, — но в края на краищата, какво друго може да се очаква от дрехите на Злобара Де Мон.“

Но самата Злобара Де Мон вече не ѝ изглеждаше толкова заплашителна. Дори Бялата котка като че ли се беше отказала от идеята да атакува стария си враг. Само Стафордширския териер изглежда все още не се беше примирил с нея. Беше се втренил заплашително в Злобара.

Понго забеляза това. Той знаеше, че Стафордширския териер произхождаше от стар род кучета, които е трябвало да се бият, за да живеят. В ония времена кучешкият бой е бил нещо модно, затова Понго се отнасяше с разбиране към жестокостта, която си беше заложена в него. Но сега моментът не беше подходящ, затова го спря твърдо:

— Не я докосвай, приятелю.

— Вие далматинците сте си мекушави — каза Стафордширския териер разочаровано. — Тя беше ваш враг по-рано и пак може да стане. Ако я бяхме довършили докато спи, тя дори нямаше да разбере.

— Не бива да хапеш спяща жена — строго каза Овчарския пес, — също както не бива ловецът да стреля по фазан, докато не е литнал.

Стафордширския териер се почувства обиден. Той харесваше живота си, беше му приятно да пътува с фургона за мебели, но понякога завиждаше на кучетата от именията, които ходеха на лов с господарите си. Струваше му се, че биха си допаднали с тях. Сега виждаше, че те биха го отблъснали. Та той дори не знаеше, че не бива да се стреля по фазан, който още не е литнал.

— Не че не уважавам борбения ти дух — каза Овчарския пес тактично. — Бих се радвал, ако беше с мен в онази нощ, когато

трябваше да се преборя с братя Лошърови, които работеха за Злобара Де Мон. Хайде, Понго, да се махаме от тази потискаща къща. Може би моята млада приятелка Изтърсачето вече има нужда от нас.

Завесите на прозорците се събраха, сякаш разбраха, че вече няма нужда от светлина. В стаята пак стана страшно. Бързайки към вратата, кучетата се натъкнаха на закачалките с палтата, които отново задрънкаха. На Мисис ѝ олекна чак като видя, че всички са живи и здрави на площадката на стълбището.

— Може би наистина бяхме прекалено мекушави — погледна назад Бялата котка. — Никога повече няма да имаме шанс като този. Но пък нали има една поговорка: Не дърпай дявола за опашката...

— По-добре звучи: Не дърпай кучето за опашката — пошегува се Овчарския пес, — но никой не я спазва. Например, малкият Томи ме дърпа винаги, когато му падне.

Томи се засмя на шегата, прегърна Овчарския пес през врата и те слязоха заедно по стълбите.

— Излиза, че всъщност нямахме никаква работа в дома на Злобара Де Мон — каза Мисис, когато входната врата се отвори широко, за да ги пусне навън. — Защо тогава къщата ни позволи да влезем?

— Защото трябваше да се убедим, че нямаме никаква работа тук — обясни ѝ Понго.

Входната врата се затръшна след тях. Мисис се обърна да погледне прозореца на спалнята — черната стая, пълна с хъркане и тракане. После радостно вдъхна дълбоко от топлия следобеден въздух.

Далматинците, които бутаха трактора, заеха позиция.

— Нека Понго и Мисис да се качат сега на трактора — каза Генерала. — Не бива родителите на Премиер-министъра да ходят пеша, докато ние се возим.

Стафордширския териер стоеше малко встрани от другите кучета. Сигурно щеше да е самотен вкъщи, но едва ли беше достоен да дойде на Даунинг стрийт. Генерала прочете мислите му и каза:

— Моля те, качи се на трактора. Ще ми е приятно да си от моя отбор в тези опасни времена.

— Седни до мен — покани го Бялата котка.

— За мен е чест, госпожо — благодари ѝ Стафордширския териер. Никога не беше предполагал, че може да хареса някоя котка

толкова много.

Мисис бе много доволна, че вече нямаше нужда да се страхува от Злобара Де Мон и истински се наслаждаваше на разходката към Даунинг стрийт през поздравяващата ги тълпа. Улиците бяха пак толкова пълни, колкото преди, но тракторът си минаваше спокойно.

Все още прииждаха кучета от цяла Англия.

— Внушителна гледка — каза Генерала. — Надявам се, че мъдрата Изтърсаче знае защо ги е свикала всички тук.

„Ами дано да е разбрала, докато ни е нямало“ — помисли си Понго. Не му се искаше да издава дъщеря си, затова каза само:

— Да!

— Свръхсекретно, а? — попита Генерала.

— О, мисля, че съвсем скоро всички ще разберем — спаси положението Мисис.

Тя също бе в очакване. Тази дума я научи преди да се родят кученцата ѝ. Тогава Душкингови често казваха на хората „Мисис е в очакване“. Тогава думата ѝ хареса и все още ѝ харесваше. За нея тя означаваше да си развълнуван, без да те е страх. Колко величествена беше тя, седнала в трактора и поздравявана като кралска особа. Мисис грациозно махаше с лапичка. Щом като старият им враг спеше, наистина нямаше от какво да се притесняват.

Понго с радост наблюдаваше доброто ѝ настроение, но не го споделяше. И преди посещението не вярваше, че отново Злобара Де Мон е врагът им, но сега почти му се искаше да беше тя. Защото дори и да беше дявол, поне я познаваха. Но при това положение беше ясно, че някой или нещо много по-силно от Злобара Де Мон, е причината за всичко това. Кой или какво беше то си оставаше абсолютна тайна.

ОСМА ГЛАВА

ГЛАСЪТ

Полицейските кучета разчистиха пътя към Даунинг стрийт и обещаха да се погрижат за трактора. Понго и Мисис научиха, че Изтърсачето е горе в гостната.

Откриха дъщеря си сам-самичка. Само верният Черноушко беше с нея. Тя изглеждаше много малка в голямата красива стая. Беше разтревожена. Веднага щом ги видя обаче, се усмихна широко и поздрави Овчарския пес, котките и далматинците, които бутаха трактора.

— Трябва и аз да се повозя на трактора — каза тя.

После поздрави радостно Томи. Изтича към Стафордширския териер, още преди да ѝ го представят и каза:

— Но вие сте наш стар приятел, нали? Много, много отдавна спасихте живота ни.

„Чудесна памет“ — помисли си Мисис.

„Страхотно самообладание“ — реши Понго, като се сети колко отчаян вид имаше Изтърсачето, когато влязоха в стаята.

— Чудесно — каза Изтърсачето и попита дали някой иска да види спящия Премиер-министър.

— Не сме ли твърде много? — притесни се Генерала.

— Не, не, няма нищо. Цял следобед водя екскурзионни групи там. Мисля, че той би го одобрил.

Тя помоли Черноушко да ги заведе до там, после каза на Понго:

— На вас с мама няма да ви е интересно да ходите там втори път. Моля ви, останете с мен.

Широката усмивка на Изтърсачето изчезна, веднага щом като тримата останаха пак сами. Тя каза, че е прекарала един изморителен следобед, забавлявайки провинциалните дами.

— Без съмнение те са добри създания, но това женско бърбрене е толкова отегчително. Боже господи! Обикновено по това време си

седим с Премиера и гледаме новините. Той си пийва шери, а аз хапвам ментови бонбони.

— Винаги съм харесвала ментовите бонбони — вметна Мисис.

— Има една кутия на масата. Ако ти се яде, можеш да си вземеш, мамо.

Мисис погледна кутията със съжаление, защото от тази сутрин не изпитваше желание да яде каквото и да е.

— По това време на деня действително се чувства нуждата от телевизия. Тя някак си ни свързва всички заедно. Мислите ли, че можем да я накараме да заработи? — разсъждаваше Понго.

— Но, татко, не е възможно да има някакво предаване. Та нали всички хора спят.

Първоначалната идея на Понго беше самото Изтърсаче да се появи по телевизията и да зарадва многото си почитатели. Сега му дойде друга идея. Той внезапно почувства нужда от телевизията, сякаш тя можеше да му помогне по някакъв начин. Погледна големия телевизор. Не беше същият като на Душкингови, и Понго не знаеше кое копче да завърти, но и без това не можеше да върти копчета. Но до тази сутрин не можеше да отваря и брави с топки. Може би днес...

Той се втренчи в телевизора и започна да си мисли каква силна нужда изпитва от телевизия.

Щрак! Едно от копчетата се завъртя.

Понго забеляза това, но не каза нищо. Реши да изчака докато...

От телевизора се донесе някакъв странен звук, някаква нежна и сладка мелодия.

— Чуйте! — възкликна Мисис и погледна екрана, който постепенно се освети.

— Колко странно! — зяпна Изтърсачето.

Тримата се втренчиха в телевизора, надявайки се да видят някаква картина. Но от празния екран струеше само бледа светлина.

— Няма образ — тъжно каза Изтърсачето.

В този момент екранът изсветля, промени се от сивкавобяло към сребристо, докато накрая стана ярък като мощни фарове на кола в тъмна нощ. Навън падна мрак и сега цялата стая бе осветена само от телевизионния екран. Крайчетата на екрана започнаха да потъмняват, а светлината започна да се концентрира в центъра му и постепенно придоби формата на звезда.

— Понго, помниш ли съня, който ти разказах сутринта? — възкликна Мисис. — Сънувах светлина, която придоби формата на звезда. Това е същата звезда. Беше точно над покрива на конюшните.

— Искаш да кажеш, че си се събудила и си я видяла през прозореца, така ли? — попита Понго. — Звездите снощи бяха изключително ярки.

— Не, не, сънувах я. Беше много по-голяма и по-ярка от истинска звезда. Беше тази звезда!

— Да, Мисис, тази звезда беше — каза един глас от екрана.

Не приличаше на никой от гласовете, които кучетата бяха чували по-рано. Не беше глас на човек, не беше и на животно. Колкото и да е странно, на Понго той напомняше гласа на мистър Душкинг, на Мисис — гласа на мисис Душкинг, а на Изтърсачето — на Премиер-министъра. Това хем ги успокояваше, хем ги плашеше.

— Всички кучета ме сънуваха тази нощ, но много малко от тях си спомнят за това като теб, Мисис. Но и те ще си спомнят. Това е част от плана.

— Какъв план? — остро попита Изтърсачето. — Трябва веднага да ми кажеш! — И добави умолително: — Моля те, разбери ме, поела съм такава отговорност.

— Справяш се чудесно — отвърна Гласът, който явно се забавляваше. — С помощта на мъдрите ти родители.

— Господи, аз не съм мъдра — каза Мисис.

— Има различни видове мъдрост — обясни Гласът. — Ти имаш интуиция, което значи, че можеш да усещаш нещата, без да ги разбираш напълно.

— Това метафизично ли е? — попита Мисис.

— Много метафизично — увери я Гласът, който продължаваше да звучи весело. — Виж сега, Понго е по-умен от теб. Нали за него казваха, че притежавал един от най-бързите умове в кучешкото кралство?

Понго беше много поласкан. Много кучета навремето решиха, че е по-умен от целия Скотланд Ярд, защото намери кутретата преди тях. Но напоследък не беше правил нищо забележително.

— Боя се, че мозъкът ми е малко ръждясал — каза той.

— Ръждата бързо се изчиства — успокои го Гласът. — Беше много мъдро от твоя страна да ободриш кучетата с реч. Това ги

направи щастливи. Беше много умно от твоя страна и да пуснеш телевизора, въпреки че аз ти внуших тази идея.

— Ти ли? — учуди се Понго.

— Ами аз, разбира се — каза Гласът. — О, ние с теб можем добре да се сработим, умни Понго. Мога да работя и с метафизичната Мисис. Що се отнася до Изтърсачето... Какво да кажа за Изтърсачето? Мъдра и интуитивна. Много, много хубава. И... как да го кажа, обича да командва. — Сега Гласът звучеше игриво.

— Ами, не е ли необходимо да съм такава? — попита Изтърсачето. — Хиляди кучета чакат да им кажа какво да правят.

— Разбира се, че трябва да им казваш — потвърди Гласът. — Сега слушай внимателно. Трябва да предадеш инструкциите ми на всяко куче в Англия. Много от тях можеш да стигнеш с мислите си, но има и такива, които живеят в отдалечени места и още не са се научили да четат мисли. Трябва да им говориш по старомодния Вечерен лай. Тази вечер в полунощ всички кучета в Лондон трябва да се съберат заедно на площад Трафалгар, а в другите градове — на централните площади и в парковете. Кучетата от селата и фермите да излязат по откритите полета или по върховете на хълмовете. Всички трябва да се съберат на такива места, че да виждат небето. Всички без изключение трябва да са събрани в полунощ.

— Какво ще стане тогава? — попита Изтърсачето.

— О, ще трябва да последваш съвета на баща си и да бъдеш търпелива — каза Гласът.

Изведнъж Мисис се уплаши. Може би от думата „полунощ“? Точно тази сутрин сподели с Понго, че се страхува от нощта. Сега я караха да отиде на площад Трафалгар в полунощ и да чака нещо да стане. Сигурно щеше да бъде много страшно.

— Права си, Мисис — стресна я внезапно Гласът, — ще е много страшно. Но не е ли понякога приятно да те е страх? Не е ли вълнуващо?

— Не — отговори Мисис.

— За мен пък е вълнуващо — намеси се Понго.

— Колко е смел Понго — каза Гласът. — Какво мисли малкото ми Изтърсаче по въпроса? Уплашено ли е?

— Нямам време да се страхувам — каза Изтърсачето. — Това, което ме притеснява, е изпращането на мисли и лаенето. По цяла

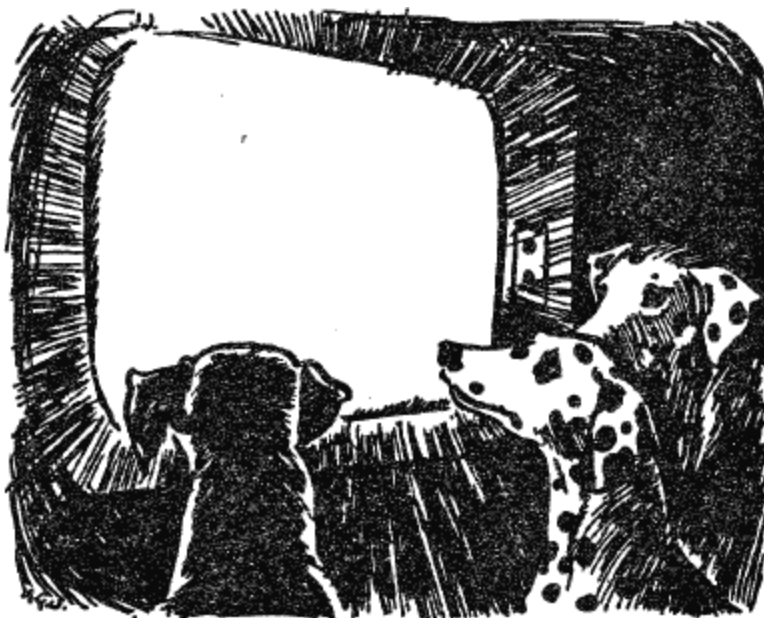
Англия ли да пращам новините? Ами в Шотландия?

— Също и в Шотландия, и в Уелс. Само в чужбина няма нужда да лаеш.

— Не обхваща ли цял свят тази мистерия? — учуди се Изтърсачето.

— Разбира се, но можеш да оставиш света на мен, мило ми Изтърсаче. Сега, всеки от вас може да зададе по един въпрос. Но този въпрос не трябва да е „Какво ще стане?“.

В този момент Понго, Мисис и Изтърсачето почувстваха, че точно това е въпросът, който ги вълнува най-много.

— Побързайте — подкани ги Гласът.

— Кой си ти? — пристраши се Понго.

— О, ако ти отговоря, все едно че съм ти казал какво ще стане. Чакай и ще видиш, Понго. Чакай и ще видиш.

— Ако имам нужда от помощта ти, как мога да те намеря? — попита Изтърсачето.

— Не можеш. Трябва да се справяш сама. Твой ред е Мисис, побързай. След пет секунди трябва да ви оставя.

Мисис много се стараяше да измисли някой наистина важен въпрос, но не успяваше, а звездата вече избледняваше.

— Какво става с Дунди? — най-накрая попита тя, защото доколкото ѝ бе известно, той все още се скиташе из Лондон с Джордж

— външния министър.

— Ах, този твой смешен син! — засмя се Гласът. — За съжаление не го виждам в момента, а нямам време да го търся. Имам да правя изявления по целия свят. Ще се видим в полунощ.

Звездата изчезна. Екранът остана празен. Копчето щракна и телевизорът се изключи. Стаята, която беше станала съвсем тъмна, отново се изпълни с дневна светлина.

— Харесахте ли го? — попита Изтърсачето.

— Според теб мъж ли беше? — изненада се Мисис. — Според мен си беше жена.

— О, не, Мисис — възрази Понго. — Но може би е по-разумно да го наричаме „То“.

— Не е ли малко грубичко? — попита Мисис. — Представи си, че той, тя или то ни чува.

— Ами, щом като е само глас, значи е То — заключи Понго.

— Надявам се да ни чува — каза Изтърсачето. — Искам да знае, че в началото го харесах, но като видях, че си прави шега с нас... Не е хубаво да прави така, особено когато сме толкова притеснени. — Тя впери поглед в телевизора и добави: — Ако имаш да кажеш нещо по въпроса, давай!

Но нищо не стана. В този момент групата, която беше на посещение при Премиер-министъра, се завърна. Понго, Мисис и Изтърсачето веднага започнаха да им разказват за случилото се. Опитваха се да лаят и тримата наведнъж и никой не ги разбираше. Най-накрая успяха да обяснят какво е станало.

— Е, поне вече знаем, че някой отговаря за цялата тази работа — заключи Генерала. — Но кой ли е този?

Малкият Томи започна бързо и възбудено да обяснява нещо на странния си език. Генерала го изслуша внимателно и преведе:

— Това може да се окаже важно. Томи смята, че каквото и да е било това, което е говорило с вас, трябва да е идвало от космоса.

Понго си спомни за книгите с научна фантастика, които бе виждал в стаята на Томи. Това малко момче може би е право. Понго реши да му зададе няколко въпроса. В този миг, обаче, телевизорът отново изпука и се включи.

Този път нямаше никаква звезда, беше само Гласът.

— Понго, не си губи времето! Томи, спести ни глупавите си идеи. Хайде, Изтърсаче, залавяй се за работа, или в полунощ все още ще има кучета, които няма да знаят какво да правят. Това ще бъде много жалко за тях. — Телевизорът се изключи.

Томи изглеждаше обиден. Овчарския пес го близна по бузката и после размениха няколко приказки.

— Томи казва, че е добре, Гласът не е толкова груб, колкото звучи. Томи казва, ще баща му не обича научната фантастика и често се изказва зле за нея, но всъщност е много добър човек — преведе Овчарския пес.

— Какво общо има бащата на Томи с тази история? — учуди се Изтърсачето.

— Томи каза, че Гласът бил същият като на баща му.

— Трябва да се залавям за работа — каза Изтърсачето. — Ще ми трябват часове, за да разпространя мислите си в цялата страна. Гласът каза, че трябва да спазим и старата традиция на Вечерния лай. Тате, ще може ли вие с мама да поемете това задължение?

— С удоволствие — увери я Понго. — Но няма да лаем от Даунинг стрийт. Ще отидем на Примроуз Хил, както си е било винаги.

— Чудесно — каза Изтърсачето и изпрати Черноушко да доведе полицейското куче да му даде инструкции. — Разчистете пътя на Понго и Мисис от Даунинг стрийт до Примроуз Хил. Светофарите да дават зелена вълна, докато минат.

Когато уредиха това, Понго и Мисис излязоха на Даунинг стрийт и поеха към Уайтхол. (Всички кучета им правеха път и викаха: „Браво Понго!“.)

Скоро стигнаха площад Трафалгар.
— Ето тук трябва да сме в полунощ — каза Понго.
— Кучетата ще са си в кошовете в полунощ — каза Мисис. — О,
Понго, иска ми се всичко вече да е свършило! А на теб?
Понго не смяташе така и й каза:

— Помисли си само, Мисис, прекарали сме много, много спокойни нощи в кошовите си. Според мен ще е весело да прекараме една нощ на площад Трафалгар.

— Стига наистина да е весело — притесняваше се Мисис. Беше толкова щастлива, когато се връщаха с трактора на Даунинг стрийт до момента, в който чува Гласа по телевизора. После си спомни, че той звучеше доста мило... поне в началото.

Последните няколко минути от полета им бяха през парка Риджънтс. Когато минаваха покрай него този следобед, не може да го види. Сега обаче, ѝ беше приятно да си спомни как едно време с Понго и Душкингови се разхождаха тук, още когато бяха току-що женени двойки.

Те прекосиха парка и се насочиха към Примроуз Хил.

— Колко е различно всичко сега от онази вечер, когато лаехме, за да получим някакви вести за малките си. Тогава беше страхотен студ и ти беше с красивото си синьо палтенце. Дърветата в парка бяха съвсем голи — спомни си Понго.

— Трудно ми е да си ги представя голи — Мисис погледна разлистените корони на дърветата.

Смрачаваше се. Въздухът все още беше мек и топъл, не подухваше и най-малкият вятрец.

— Трябва да започваме лая, този път истински лай — каза Понго.

След малко се включиха във Вечерния лай. Освен в крайни случаи, както при открадването на кутретата, това си беше чисто клюкарски канал или просто възможност за кучетата да си побъбрят с приятели. Тъй като Пъклен дом беше винаги изпълнен с всевъзможни клюки, кучетата от него рядко общуваха с външния свят. Когато искаше да размени няколко думи с далматинците, Генерала обикновено им идваше на гости. Затова Понго и Мисис малко бяха загубили тренинг и се притесняваха, че няма да ги чуят достатъчно надалече.

В началото наистина имаха основание да се притесняват. Излаяха три пъти кратко, което беше сигнал за важно съобщение, но никой не им отговори.

— Трябва да лаем по-силно — каза Понго.

Опитаха отново. Лаеха на север, лаеха на юг, лаеха на изток и запад. Никой не отговаряше.

— Просто нямаме право да провалим Изтърсачето — каза Понго. — Тя разчита на нас. Да опитаме пак, Мисис. Този път ще лаем с всички сили на запад. Едно време имаше един страхотен Датски дог, някъде към Хампстед, който много ни помагаше.

Направиха нов опит. Никога през живота си Мисис не беше лаяла толкова силно. Въпреки това нямаше отговор. Те опитваха отново и отново. Най-накрая в спокойния летен мрак се дочу дрезгав, дебел лай.

— Още си е там! — възкликна Понго. — Още е там и ни чува!

— Да вярвам ли на ушите си? — бумтеше гласът на Датския дог. — Наистина ли чувам старите си приятели Понго и Мисис? След толкова време да се чуем точно днес в такъв необикновен ден. Връзката е много лоша. Тези нови мислени съобщения са толкова объркващи.

— Значи сте получили мислено съобщение, така ли, сър? Значи знаете какво става?

— Ами, в общи линии. Тези мислени съобщения са толкова неясни. Освен това няма определен час, в който да очакваш новините. С цялото ми уважение към дъщеря ви, бих искал да я помоля да не си пуска мислите по вятъра когато ѝ хрумне. Не мога да схвана смисъла на съобщението, което ни изпраща от Даунинг стрийт. Защо трябва всички кучета да се съберат на площад Трафалгар? И защо Изтърсачето не ни каже с каква цел?

— Защото и тя не знае — му обясни Понго и му разказа за Гласа, за това, че той им е казал да използват Вечерния лай заради кучетата, които не са се научили да разбират добре мислените съобщения.

— Е, поне това разбрах — каза Датския дог. — По-добре оставете цялата работа на мен. Имам приятели от север, юг, запад и изток, които са ми обещали твърдо да стоят на пост за Вечерния лай, със или без тези мислени съобщения. Сега да уточним. Изтърсачето е казала кучетата от големите градове да излязат на площадите или в парковете. Кучетата от малките градове на пазарите. Кучетата от селата и фермите да излязат на открити поляни или по върховете на хълмовете. Всички да са там до полунощ. Така ли е?

— Точно така. Вие самият ще дойдете с нас на площад Трафалгар.

— О, не мога да се разкарвам толкова далеч, не съм пиленце.

— Но, сър, много е лесно, ако летите. Знаете ли как става?

Датския дог отговори, че се опитал да лети на моравата в двора, но куче с неговото тегло изглеждало глупаво, когато се рее във въздуха. Затова в полунощ щял да се качи на хълма в Хампстед.

— Това е едно чудесно открито място. Сега бихте ли освободили линията? Имам много работа, щом като ще разпространявам новината във всички посоки.

— Успех! — пожела му Понго и прекъсна връзката.

— Какво искаше да каже с това, че вече не е пиленце?

— Това е само израз, Мисис — засмя се Понго. — Искаше да каже, че не му харесва да лети.

Чуха Датския дог да лае. Вече се беше заловил за работа. Колко ясно си спомняше Мисис този дрезгав лай, който ѝ донесе първите вести за откраднатите ѝ малки! За щастие всички те бяха вече големи, разумни кучета, способни да се грижат сами за себе си. Всички, освен Дунди. Той беше станал повече от голям, но сигурно никога няма да стане разумен. Къде ли е сега? Тя се притесняваше за него, но не спомена нищо на Понго. Нямаше смисъл да го тревожи.

Понго също се притесняваше за някои неща, но не споменаваше нищо на Мисис. Истината е, че като гледаше смрачаващото се небе, по което на места вече бяха избили звездици, си мислеше за площад Трафалгар и се тревожеше за всички кучета в Кучешкото кралство. Какво ли им предстоеше?

ДЕВЕТА ГЛАВА

ПЛОЩАД ТРАФАЛГАР

Изтърсачето не беше уредила връщането им на Даунинг стрийт, тъй като не знаеше колко време ще се забавят. Главните улици сега бяха по-пълни от всякога. Понго обаче си спомни, че когато с мистър Душкинг бяха още ергени, често се разхождаха из малките задни улички. Така той без проблеми заведе Мисис чак до Уайтхол. Тук, откъдето вече почти се виждаше Даунинг стрийт, ги спря тълпа от кучета, която се движеше срещу тях на път за площад Трафалгар.

Понго изпрати мислено съобщение на Изтърсачето, но не получи отговор. Не се появиха и полицейски кучета да им проправят път.

— Щом като летим над земята, само защото вярваме, че можем, дали да не опитаме и истински полет — високо над кучетата, които идват срещу нас? — предложи Мисис.

— Да летим наистина? — с недоверие каза Понго.

— Просто трябва силно да вярваме в това — окуражи го Мисис.

Вдигнаха се във въздуха като два хеликоптера. Понго се спря, щом главите и на най-високите кучета останаха под него, но Мисис вярваше толкова силно, че продължи нагоре. Издигна се почти на шест метра височина.

— Твърде високо си — предупреди я Понго.

— Ами тук ми харесва — отвърна Мисис.

— Да, но е опасно. Ако изведнъж спреш да вярваш, ще се пребиеш.

— Дай да се срещнем по средата — каза Мисис.

И така, тя слезе малко по-надолу, той се качи малко по-нагоре и заедно полетяха напред на около три метра над земята. Преминаха високо над стълпените кучета и предизвикаха голяма сензация.

— Беше много умно от твоя страна да изобретиш това Височинно летене — възхити се Понго.

— Просто е метафизично — скромно каза Мисис.

Те свиха към Даунинг стрийт и се приземиха точно на прага на номер десет.

Дежурното полицейско куче им каза, че Изтърсачето е свикала заседание на правителството. Когато стигнаха до залата, се оказа, че заседанието е приключило.

— Никой от нас не можа да се сети какво да каже — обясни Изтърсачето, — затова просто си гласувахме вот на доверие.

Нямаше никакви вести за Дунди, нито пък за Джордж, министъра на външните работи.

Изтърсачето много се зарадва, като чу, че са се свързали с големия Датски Дог по Вечерния лай.

— Той ще свърши страхотна работа. Мисля, че и аз свърших добра работа, изпращайки мисли. Кучетата започват да ги разбират все по-бързо и по-бързо. Това, което ме притеснява сега, е как ще стигнем до площад Трафалгар. Наредила съм на полицейските кучета да ни запазят място на стълбите и входа на Националната галерия, но вече им е все по-трудно да контролират движението по пътищата.

Мисис ѝ обясни новото си откритие — Височинното летене. Много от министрите излязоха в градината да опитат.

— Томи и котките няма да се справят с Височинното летене. Може би ще се наложи да ги оставим долу.

— По-добре да го обсъдим с Генерала — отбеляза Понго.

Влязоха в дневната, където бяха Генерала и екипа му, и им обясниха ситуацията. Томи и котките никак не искаха да остават. Попитаха защо не може да дойдат с трактора.

— Защото не можем да го прекараме през Уайтхол — обясни Изтърсачето. — Там има страхотна тълпа от кучета.

— А не може ли тракторът да лети височинно? — попита Мисис.

— Предполагам, че е възможно — допусна Понго. — Защо не? Ако достатъчно кучета го бутат и усилено си мислят за движение напред и нагоре, ще стане.

И така, извикаха всички далматинци от градината и отидоха на Даунинг стрийт да се упражняват. Сега вече там се беше освободило много място, тъй като всички кучета бяха тръгнали към площад Трафалгар. От първи опит трактора показва желание да се вдигне достатъчно високо над земята.

— В такъв случай скоро потегляме — обяви Изтърсачето. — Заемете си местата.

Тя изпрати Късметчето и Черноушко да извикат всички останали кучета от градината и да подготвят местата им в строя. През това време тя отиде да хвърли последен поглед на Премиер-министъра.

— Понго и Мисис да се качат на трактора — каза Генерала. — Също и младата ми приятелка Изтърсачето. Това ще повиши престижа ѝ.

Когато отново слезе долу, Изтърсачето с радост се съгласи. Тя беше толкова разстроена от това, че се налага да остави Премиер-министъра сам, че едва ли би имала волята за едно Височинно летене. Но, от друга страна, беше убедена, че повишаването на нейния престиж, ще се отрази добре и на престижа на Премиер-министъра.

Най-накрая се получи хубава процесия. Томи беше на кормилото на трактора, а до него седяха Генерала, Стафордширския териер, малкото териерче и котките. Изтърсачето и родителите ѝ бяха на покрива, за да могат всички добре да ги виждат. Всички останали далматинци (освен изчезналия Дунди), се бяха скупчили около трактора и му помагаша с мисли за движение напред и нагоре. Отдолу, пак с Височинно летене, се придвижваха всички кучета, които са били дежурни на номер десет. Сега те служеха за ескорт на министрите от правителството (освен на изчезналия министър на външните работи). Бабс, министърът на транспорта, летеше най-грациозно. Беше си вързала панделка на кукуригуто.

Цялата тази кучешка процесия беше радостно приветствана от останалите, докато минаваше над главите им през Уайтхол към площад Трафалгар. Полицейските кучета успяха да разчистят малко място, колкото да се приземи тракторът. Малко след това всички кучета от Даунинг стрийт се бяха разположили пред Националната галерия.

Понго, Мисис и Изтърсачето седнаха на високото, между двете колони, откъдето можеха да виждат целия площад Трафалгар. Той беше плътно зает от кучета, също и улиците, които водеха към него. Всички кучета се държаха много възпитано, но си говореха и беше толкова шумно, че направо да оглушееш.

— Не мога да чуя собствените си мисли — оплака се Мисис.

— Нямам никакво желание да си чувам мислите — каза Изтърсачето, — и без това ми е нервно.

Мисис също беше неспокойна. Нощта бе настъпила и въпреки че звездите бяха ярки, градът тънеше в полумрак. На слабата светлина Мисис изобщо не беше сигурна, че четирите лъва в средата на площада не са истински. Беше ги виждала и преди. Тогава не бяха живи, но днес всичко изглеждаше възможно. Беше почти сигурна, че е единият от тях мърдаше.

— Искам уличното осветление да работи — прошепна тя.

— И аз също — отвърна Понго, досещайки се колко притеснена е Мисис.

Изведнъж, както толкова пъти днес, желанието им се изпълни. Уличните лампи светнаха. След тях и лампите във всички сгради около площада, после и в целия град. Огромните сгради, разхвърляни из целия Лондон, светеха като стотици диамантени кутии, извисяващи се над малките стари къщички скупчени около тях. Стана достатъчно светло и Мисис се убеди, че лъвовете не са живи, а това, което мърдаше, бяха кучетата, които седяха по тях. Тя погледна към върха на високата колона в центъра на площад Трафалгар, върху която имаше скулптура на човек. Забеляза, че бледа светлина трепти върху нея.

— Статуята на Нелсън е прекрасна, нали? — възхитено промълви Понго.

— Великолепна е — съгласи се Мисис. — Понго, а кой беше този Нелсън?

— Той е бил най-великият адмирал, който веднъж казал: „Англия разчита всеки човек да изпълни дълга си“. Само че не го казал с думи, а го сигнализирайл с флагчета.

— Много е метафизично — каза Мисис. — Направо като нашите мислени съобщения. Понго, знаеш ли, че ако промениш малко думите на Нелсън, те са много подходящи за кучетата, които са се събрали тук.

И Понго така си помисли. Когато по-късно го помолиха да произнесе реч, той я завърши с репликата: „Англия разчита всяко куче да изпълни дълга си“. Тази реплика имаше дори по-голям успех от „Чакайте и ще видите“.

— Никой от тях не изглежда притеснен — забеляза Изтърсачето, наслаждавайки се на аплодисментите, които предизвика речта на Понго. — Весели са, колкото и през деня.

— Дори са повече от весели — вметна Мисис. — Всички се надяват на нещо изключително. Това се усеща, нали, Изтърсаче?

Изтърсачето също го почувства. Големи вълни на надежда сякаш се плискаха в нея. Тя си помисли, че надеждата сигурно е заразна, и изведнъж и тя се почувства обнадeждена. Това беше дори нещо повече от надежда, това си беше щастие. Беше невероятно хубаво да си Изтърсачето, първото куче на Премиер-министъра, което беше извършило такива големи дела през деня. Цялото Кучешко кралство я обожаваше, и тя го обожаваше. Понго също се чувстваше прекрасно. Така се чувстваше по времето, когато беше много млад и ухажваше Мисис. Що се отнася до Мисис, тя вече не се притесняваше за нищо след като разбра, че Дунди е добре. Той винаги се оправяше. Ах, колко горда беше само от Понго и Изтърсачето... и от себе си. Та нали тя беше изобретила Височинното летене! Ето я тук, на почетно място, заедно с прочутия й съпруг и прочутата й дъщеря.

Щастието се усещаше навсякъде. Генерала разказваше на Стафордширския териер и на малкото териерче за онази страхотна нощ, когато негов дълг беше да ухапе братя Лошърови. Всички далматинци от Пъклен дом бръчкаха носовете си в широки усмивки. Министърът на транспорта, пуделката Бабс, изпълни един малък танц с министъра на финансите. Всички им аплодираха. Министрите изглеждаха така, сякаш току-що са спечелили изборите.

Хилядите и хиляди кучета на площад Трафалгар и улиците около него бяха толкова щастливи, че чак пееха. Виеха високо, протяжно, с

удоволствие. На Томи и котките не им харесваше чак толкова това пеене, пък и не бяха така неземно щастливи като кучетата. Но и те се забавляваха чудесно.

Колко красиви бяха светлините на Лондон! Но още по-красиви бяха звездите над тях. Дали наистина бяха толкова огромни? Бяха големи и миналата нощ, когато с Мисис и Душкингови се разхождаха в градината (колко отдавна му се струваше това!). Но тогава не бяха грамадни като тези. Сега не само че бяха необичайно големи, но и ослепително ярки, и много по-близки от друг път. Колкото повече ги гледаше Понго, толкова по-щастлив се чувстваше.

Прииска му се да сподели това щастие с другите, затова залая:

— Погледнете нагоре! Погледнете нагоре! Вижте тези чудесни звезди!

Всички кучета от площад Трафалгар и от улиците около него моментално го послушаха. Пеенето затихна. Всички кучета ахнаха от щастие. Изчезна всяко движение. Кучетата се взираха нагоре като омагьосани.

Понго никога не бе изпитвал подобно щастие. Беше като храна за гладния, като топлина за треперещия от студ, като любов за самотния. Искаше му се да попита Мисис дали се чувства по същия начин, но не можеше. Безсилен беше да направи каквото и да било, освен да гледа звездите. Но скоро се почувства уверен, че и тя е толкова щастлива, а с тях и всички останали кучета. По необясним начин щастието изпълваше всичко.

Той така и не разбра колко е продължило това щастие. Всъщност, беше почти забравил кой е и къде се намира. Сякаш вече не беше той, а самото щастие. Но не съвсем. Една малка частичка от съзнанието му все още си беше Понго. Изведнъж тази малка частичка от него чу как бие Биг Бен — градският часовник. Той броеше ударите — буум, буум, буум! Дали е вече полунощ? Това ли е големият момент? Дали скоро ще разберат какво става?

Изведнъж светлините в Лондон угаснаха. Звездите си бяха горе: големи, ярки, близки, както винаги. Една от тях изглеждаше дори по-голяма и по-ярка, и... да, да, приближаваше се все повече.

— О, Понго! Ще падне върху нас! — секна дъхът на Мисис.

Звездата не падна, но това, което се случи, беше дори по-страшно. Всички останали звезди угаснаха, също като светлините на Лондон.

Остана само огромната звезда, която приближаваше и приближаваше. После угасна и тя и стана абсолютно тъмно. Нямахме и капчица светлинка. В тази чернота прозвуча последният удар на Биг Бен. Настъпи полунощ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЗВЕЗДЕН ЛАЙ

Никога през живота си Понго не се бе плашил така. Никога досега не бе треперил от страх. А сега наистина се опитваше да е смел, да спре да трепери, но не можеше. Целият се тресеше от страх.

Мисис и Изгърсачето, които седяха от двете му страни, се притиснаха силно до него, сякаш търсеха защита и трепереха дори по-силно от него. Щом усети това, Понго си каза, че не бива да разберат, че го е страх. Трябваше да чувстват, че е в състояние да ги защити, че е едно здраво като скала куче. Трябваше да се овладее. С нищо повече не можеше да помогне. Не беше в състояние да излае нещо окуражително, не можеше да издаде нито звук. Всъщност всички кучета бяха онемели. Нито едно от хилядите, които бяха събрани там, не можеше да изскимти, да не говорим за лаенето. Навсякъде имаше само тъмнина, тишина и ужас.

Това, че се правеше на смел, помогна на Понго наистина да добие смелост и постепенно острият му ум започна да работи. Защо не настъпи паника? Огромната тълпа от кучета беше смразена от страх в началото, но това не можеше да продължава дълго. Защо продължаваха да пазят тишина? Дори никой не се опитваше да бяга. Това абсолютно вцепенение беше неестествено.

Изведнъж той разбра, че всички тях ги контролира някой или нещо изключително силно. Веднага щом проумя това, видя бледа, мъглява светлина високо в небето. Светлината стана достатъчно силна, за да проличи, че идва от върха на колоната, където бе статуята на Нелсън. Тя освети фигурата за миг, след което адмиралът изчезна и не остана нищо, освен светлината, която скоро стана ослепителна. В началото тя беше безформена, но постепенно се превърна в звезда. Приличаше на тази, която се появи по телевизора на Даунинг стрийт, но беше много, много по-голяма и ярка. Беше толкова ярка, че освети целия площад Трафалгар и улиците, които водеха към него. „Всъщност

— помисли си Понго, — сигурно е достатъчно ярка, за да освети целия Лондон.“

Тишината продължи още няколко секунди. После от средата на звездата се чу Глас. Беше същият Глас, който им говори от телевизора на Даунинг стрийт, но сега беше много по-могътен и учудващо любезен.

— Здравейте, кучета! Забравете страховете си. Беше необходимо да опознаете тъмнината и страха, за да разберете какво е светлина и радост. Сега всичко свърши. От сега нататък не ви чака нищо друго, освен блаженство — каза Гласът.

Всички кучета въздъхнаха от облекчение.

— Чака ви блаженство, ако повярвате в него. Трябва сами да изберете — продължи Гласът.

— Какво точно е блаженство? — прошепна Мисис на Понго.

— Особен вид щастие — пак шепнешком ѝ отвърна Понго.

Изглежда Гласът можеше да чува шепота, защото веднага каза:

— Блаженството, Мисис, е идеалното щастие, което никой от вас никога не е изпитвал, освен може би тази вечер, преди да настъпи тъмнината. Спомняте ли си?

— О, това ли е блаженство? — зарадва се Мисис. — О, то беше прекрасно.

— Да, Мисис, блаженството е прекрасно — каза пак Гласът. — Аз ви го предлагам за вечни времена.

Изведнъж Изтърсачето заговори силно и ясно. Когато чу за пръв път Гласа, той ѝ заприлича на този на Премиер-министъра, и все още ѝ приличаше на него. Тя никога не се страхуваше от Премиер-министъра и винаги беше много пряма с него. Затова и сега каза смело:

— Мога ли да попитам от името на всички кучета, кой си ти?

— Браво, Изтърсаче! — залаяха много кучета. — Да, да! Моля те, кажи ни кой си! — лаеха други.

За момент настъпи тишина.

— Господи, май го обидих — прошепна Изтърсачето на Понго.

Гласът чу и този шепот и каза мило:

— Не, Изтърсаче, не съм обиден. Имаш право на този въпрос и ще получиш отговор.

Сега звездата грееше още по-ярко, а Гласът говореше още по-силно. Тонът му беше мелодичен, но в същото време приличаше на

гръмотевица, но не от страшните гръмотевици. Беше просто като мелодична гръмотевица, изтърколила се по нощното небе.

— Аз съм Сириус, господарят на съзвездието Голямо Куче. От милиони години наблюдавам Земята. Помня кучетата още като диви и свирепи животни. Наблюдавам ги как се развиваха и как станаха питомни, често дори глезени животни. Диви или питомни, винаги съм ги обичал и съм искал да бъдат с мен на самотната ми звезда. Но по-рано чувствах, че нямам право да ги откъсвам от Земята. Сега най-накрая имам това право. Защото скоро поради глупостта на хората Земята няма да съществува или поне няма да бъде такава, каквато я познавате. Неколцина от вас, които оцелеят, ще бъдат нещастни, гладни клетници, които ще враждуват помежду си и ще се изяждат, просто за да продължат да водят един мизерен живот. Разбирате ли? Знам, че тук има едно куче, което със сигурност разбира: вашият Премиер-министър, Изтърсачето. Тя не би могла да живее на Даунинг стрийт, ако не разбираше. Знаеш какво имам предвид, нали, Изтърсаче? Отговори ми!

— Искаш да кажеш, че един ден хората може би ще унищожат Земята с ужасни бомби в ужасна война. Знам, че някои хора вярват в това, но не всички. Никой от тях не иска това да се случи. И аз не вярвам да стане така. Виж, дори и най-злото куче на света не би пожелало да унищожи всички кучета, включително и себе си, само и само да спечели една битка. Просто няма смисъл.

— Е, може би няма смисъл за едно куче — каза Сириус, — но кучетата нямат думата по този въпрос. Нито пък повечето хора. О, това може би никога няма да се случи. Права си, като казваш, че никой не го иска. Но съществува един риск, който ми дава правото да спася всички вас. Кой знае, може би просто си търся извинение. Истината е, че ви обичам толкова силно.

Мелодичната гръмотевица леко потрепери. Това напомни на Изтърсачето маниера, с който Премиер-министърът говореше по телевизията, когато искаше хората много да го харесат. В такива моменти тя винаги се опитваше да му помогне, като слагаше глава на коленете му и го гледаше любовно в очите. Тази прилика я подсети за горкия мил човек, дълбоко спящ на Даунинг стрийт.

— Но, господин Сириус, как бихме могли да изоставим питомците си? — попита тя високо.

— Вашите питомци? — Гласът вече не потрепваше. — Вие нямате питомци. Вие имате собственици. О, да, вие си мислите, че са ви питомци. Някои хора дори ви окуражават да мислите така, дори казват: „О, моето куче ме притежава!“. Но те много добре знаят, че това не е вярно, и вие също го знаете. Те ви слагат нашийници и каишки. Карат ви да ходите там, където те искат. Затварят вратите, за да не можете да влизате или излизате. И всичко това според техните капризи. Кой от вас, като изключим днешния ден, може да отваря врати по собствено желание?

— Ти можеш да отваряш врати, дори тези, които имат резета. Можеш дори да отваряш със зъбите си брави с топки — прошепна Мисис на Понго.

— Няма смисъл да шепнеш, Мисис. Мога да чувам дори и мислите ви. Вярно, че Понго може да отваря някои врати, но не са останали много от този тип. Както и да е, важното е, че не може да се разхожда където си иска, когато хората са будни. Дори Изтърсачето, която си мисли, че много добре се справя с нейния Премиер-министър, никога не е влизала в парламента. Защото не я пускат.

Това беше вярно. Веднъж се опита, но — о, какъв срам! — върнаха я в къщи с един полицаи. Понго се досети, че Изтърсачето е много разстроена и приятелски я потупа с лапа.

— Не че Изтърсачето не е най-забележителното куче. Както и великият водач Понго, както и метафизичната Мисис, която изобрети Височинното летене. Също и прочутите кучета — Генерала, Овчарския пес и смелият му малък приятел Териерчето. Също и смелия Стафордширски териер и всеки член от правителството на Изтърсачето. На практика всички кучета са забележителни. Нека поздравим прочутите кучета.

Сириус спомена една по една всички породи. Това отне много време, защото всяка порода отговаряше с ентузиазирани лай. Той не пропусна и кучетата от смесени породи, за които каза, че са му особено симпатични.

— Тези кучета са често както хубави, така и интелигентни. Но как ги наричат хората? Те ги наричат мелези, най-обидното нещо.

— Но някои от нас са много обичани. Аз, например, имам добър дом — каза едно куче от смесена порода.

— Но вашите собственици винаги се оправдават заради вас — възрази Сириус. — Не си ли ги чувал да казват: „О, той е просто едно мелезче! Наричаме го Шаро, порода — градска превъзходна“.

Кучето не отговори. Съвсем случайно неговото име беше Шаро. Но какво толкова?

— Както и да го погледнеш, няма нито едно куче на света, ако ще да е шампион в своята порода, или дори победител от изложба, което да не го водят за врата, да не го къпят, когато не му се къпе, да не го карат да млъкне, когато му се лае, да не го принуждават да слуша, когато не иска. А има и много нещастни кучета, които ги бият, които гладуват бездомни или ги арестува полицията... — продължи Сириус.

— О, моля ви, престанете! — проплака Мисис.

— Но това е истина — каза Сириус, но гласът му стана по-мек. — Не се притеснявай, Мисис. Това няма да се случва повече на никое куче, стига да дойдете с мен в съзвездието Голямо Куче.

— Но как? Как можем да стигнем там? Ще ни трябват милиони ракети — каза Изтърсачето.

— Ракети ли, Изтърсаче? Ракетите са тромави, скъпи и изключително опасни, въпреки че без съмнение те са най-доброто средство за пътуване в Космоса, което са измислили хората. Но мозъкът на една звезда може да измисли много по-хубави неща от мозъка на един човек. Не забравяйте, че ние, звездите, живеем в Космоса. Стига да дойдете с мен, аз ще уредя много по-прост начин.

— Сигурно ще трябва да направим едно Свръхвисочинно летене — предположи Мисис.

— Точно така, Мисис! Едно много, много Височинно летене — много е лесно, стига да поискаш.

— Но представи си, че изведнъж спрем да го искаме по средата на пътя? — попита Мисис.

— Няма да имате възможност за това. Ще пристигнете там за един звезден миг — от момента, в който го пожелаете.

Мисис огледа площад Трафалгар. Може би кучетата изведнъж ще решат да отидат в съзвездието Голямо Куче. Ако това стане, дали веднага ще литнат нагоре?

Сириус знаеше за какво си мисли тя.

— Това трябва да бъде общо решение, Мисис, или поне решение на мнозинството. Нищо няма да стане, докато всички кучета не се

съгласят. Всичко ще зависи от това, какво желаят повечето кучета — обясни Сириус.

„Точно като общите избори“ — си помисли Изтърсачето и това отново ѝ напомни за нейния Премиер-министър. Никога не би се решила да го напусне. Но ако всички кучета пожелаят да напуснат Земята, тогава и тя ще трябва да го стори. Какво ще стане тогава с него?

Сириус отговори на мислите ѝ.

— Той, заедно с всички останали човешки същества и всички спящи животни, просто ще се събуди и ще открие един свят без кучета. Те никога няма да си спомнят, че някога е имало такива животни като кучетата.

— Да, но ще останат нашите нашийници и каишки, нашите кошове за спане и всички други неща, които ще им напомнят за нас — възрази Изтърсачето.

— Ще измисля нещо по въпроса — каза Сириус, — въпреки че може би е по-лесно да ги оставя да си спят завинаги.

Изтърсачето беше чувала Премиер-министъра да казва, че би искал да спи цяла седмица, но беше сигурна, че не би се съгласил да спи вечно. Каква ужасяваща мисъл! Земята да се върти и върти, а всичко върху нея да е потънало в непробуден сън.

— Е, добре, тогава ще ги накараме да се събудят. Разбира се, знам, че много от вас обичат хората. Възхищавам се на вашата вяроност и донякъде разбирам, защото освен че съм звезда, аз също така съм и куче — нежно прекъсна мислите ѝ Сириус. — Вижте!

Над колоната на Нелсън започна да става нещо много странно. В средата на звездата започна да изпъква една фигура. В началото Изтърсачето си помисли, че Нелсън отново се е върнал, после забеляза, че фигурата не беше човешка. Това беше куче, бяло куче на черни петна.

— Татко! Мамо! Гледайте! — възкликна Изтърсачето.

Понго и Мисис, които се взираха в небето, веднага разбраха: Сириус беше далматинец! Но в същия момент Генерала ахна:

— Божичко, та това момче е овчарско куче!

От всички страни се донесоха радостните възгласи на останалите кучета, насядали пред Националната галерия, а после и от всички

кучета, които бяха на площад Трафалгар и около него. Всяко куче разпозна във формата на звездата собствената си порода.

— Какво им става на всичките? Според мен няма никакво съмнение, че Сириус е далматинец! Нищо не разбирам! — каза Изтърсачето на Понго.

Но Понго разбра всичко. Преди много време беше чул мистър Душкинг да казва нещо за някакъв дух, който бил всичко за всички хора. И така Сириус беше всичко за всички кучета или по-точно, за всяко куче той беше от неговата порода. Дали това беше хубаво? Понго предполагаше, че трябва да е хубаво, след като и някакъв дух е бил такъв. Вероятно това потвърждава колко е прекрасен Сириус.

Образът на кучето избледняваше все повече и звездата възвръщаше предишния си блясък. Чу се гласът на Сириус, нежен и убедителен.

— Ето сега виждате защо ви разбирам толкова добре. Нали помните блаженството, което ви дадох? Нима не искате отново да го усетите?

— О, да, моля ви! — излаяха кучетата.

— Но някои от вас не са убедени — усъмни се Сириус.

— Убедена съм, че бих искала да изпитам още малко блаженство, но не и при положение, че трябва да дойда с теб. Не бих могла да напусна мистър и мисис Душкинг — каза Мисис.

— Нито пък аз — обади се Понго. Но дали наистина е убеден в това? Изведнъж почувства, че в нищо не е сигурен. В него се прокрадна ужасно съмнение и той дори не знаеше защо. Но това което знаеше със сигурност бе, че това не е достойно поведение за един от най-острите умове в Кучешкото царство.

Генерала, който досега не беше говорил лично със Сириус, каза:

— Вижте сега, господине! В момента, в който ви видях, разбрах, че мога да говоря с вас като куче с куче. Тъй като ние сме от една порода, ще разберете моят проблем. Имам задължения спрямо овцете.

— Няма да им липсват на овцете — каза Сириус, — нито пък ще липсват на хората. Кучетата ще бъдат просто забравени.

— А какво ще стане с Томи и нашите две почетни кучета? — разтревожи се Генерала.

— Това зависи от тяхното желание — отвърна Сириус. — Попитай ги.

Томи и котките не разбираха езика на Сириус, затова се наложи Генерала да им обясни.

— Искам да отида със Сириус. Искам да изследвам Космоса! — веднага реагира Томи.

— Ние пък не! — едновременно изсъскаха котките.

После Сивата котка посъветва Овчарския пес да не се поддава на тези безумни идеи. Бялата котка пък се изказа доста неодобрително относно звездите, които не си знаят мястото и се врат където не им е работата.

Вероятно Сириус не разбираше добре котешки. Както и да е, дори и да разбираше, той каза само:

— Тогава Томи ще дойде, а котките ще останат. Ето, взехме решение. Сега мога ли да знам мнението на останалите?

Хиляди кучета излаяха отговора си. Шумът беше оглушителен, но никой не можеше да разбере какво беше общото решение. Някои кучета искаха да отидат със Сириус, други не. Много кучета имаха нужда от повече време, за да решат, но много, много други кучета — на практика повечето кучета, казаха, че не могат да вземат решение. Тогава едно куче излая много силно:

— Нека Понго, Мисис и Изтърсачето решат. Ние им вярваме. Цял ден те ни казваха какво да правим. Нека и сега ни кажат.

Изглежда всяко куче на мили разстояние от площад Трафалгар лаеше:

— Да, да! Нека Понго, Мисис и Изтърсачето решат!

Сега Понго разбра защо се чувства толкова притеснен. Това се дължеше отчасти на шума и възбудата — винаги е имал нужда от мир и спокойствие, за да помисли. Но най-силно му пречеше усещането, че в ума му е нахлул величественият бляскав Сириус. Ех, да можеше

Сириус поне за малко да го остави да помисли със собствената си глава!

Като по чудо Сириус разбра. Той каза нежно:

— Добре, Понго, влез в Националната галерия и помисли на спокойствие. Вземи Мисис и Изтърсачето със себе си, както и всяко друго куче, което ти е нужно.

— С колко време разполагаме? — попита Понго.

— Един час. Сега е почти един часа. Когато Биг Бен удари два, очаквам да сте взели решение. А дотогава, за да не ви влияя, ще се махна.

Звездата започна да избледнява. Хиляди кучета въздъхнаха с облекчение. Понго знаеше какво означава тази въздишка. Кучетата не искаха да загубят Сириус. Понго откри, че той също не искаше. Чувстваше се по същия начин, както когато Душкингови заминаха от Пъклен дом и не го взеха с тях, дори сега се чувстваше по-зле. Дали това означава, че вече обича Сириус и че го обича дори повече от Душкингови?

Звездата изчезна напълно и Нелсън се върна на колоната си. Светлините на Лондон отново грейнаха, блеснаха също и по-далечните звезди.

— Татко, кои кучета ще вземем с нас в Националната галерия? Да вземем ли с нас членовете на правителството? — попита Изтърсачето.

— Разбира се — учтиво отвърна Понго, въпреки че не смяташе членовете на нейното правителство за особено умни. — Всичките ни приятели, които дойдоха с нас от Даунинг стрийт, също трябва да дойдат. — После се обърна към кучетата на площада. — Моля да пазите доколкото е възможно тишина, така че да чуваме собствените си мисли. Помнете, че ние се опитваме да решим кое е най-доброто за всички вас. Ако някое куче смята, че има да каже нещо много важно, надяваме се, че ще влезе и ще ни го каже.

— Мисля, че говоря от името на много от нас, когато казвам, че Сириус ни липсва. Без него се чувстваме самотни — излая едно кученце с писклив глас.

— Да, да! — чуха се гласовете на хиляди кучета.

— На мен също ми липсва! — съгласи се Понго.

Вероятно това чувство за самота означаваше, че той и всички останали кучета искат да бъдат със Сириус. Но Понго си каза, че не трябва да взима прибързано решение, не трябва да се влияе от самотата. Може би това е просто един трик от страна на Сириус. Казва им, че ги оставя, за да не им влияе, а всъщност знае колко много ще им липсва и че оставяйки ги сами, ще им повлияе най-силно.

Вратите на Националната галерия тихо се отвориха. Понго, Мисис и Изтърсачето бавно поведоха останалите вътре. Биг Бен удари един часа.

Може би, мислеше си Понго, този един час ще бъде последният им на Земята. Може би само след час всички кучета на света ще потеглят към звездите.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

РЕШЕНИЕТО

Понго досега не беше влизал в Националната галерия. Знаеше, че в художествените галерии не се допускат кучета, и винаги съжаляваше за това, защото много обичаше картините. Уви, сега, когато най-сетне имаше тази възможност, не беше моментът да ги разглежда. Той преведе групата си през бледо осветеното фоайе и по широкото стълбище достигнаха дълга зала. Осветлението тук беше почти толкова слабо, колкото и във фоайето, но горе, във високото имаше една арка, под която осветлението беше по-силно и...

Понго не вярваше на очите си. Там имаше един кон с конник на гърба си. И двамата бяха напълно будни. Значи, спящите се събуждат! Хората скоро отново ще поемат нещата в свои ръце. Кучетата ще се отърват от тази тежка отговорност да решават собствената си съдба.

После разбра, че конят и конникът са просто нарисувани на една голяма картина. Те не бяха истински и все пак, донякъде си бяха истински, по странен начин, който Понго не можеше да разбере.

Той, а с него и другите кучета, седнаха на полирания паркет в залата. Понго взе думата. Отбеляза, че само Томи и котките бяха

направили избора си. Томи все още искаше да тръгне със Сириус, котките все още искаха да останат на Земята.

— Бих искала да остана. Не мога да повярвам, че няма да липсвам на Премиер-министъра — обади се Изтърсачето.

Това направи голямо впечатление на правителството на Изтърсачето. Всички членове казаха, че ако тя остане, и те ще останат.

— Татко, убеден съм, че всички далматинци от Пъклен дом ще направят това, което вие с мама решите — каза Късметчето.

— Така е, така е! — в хор потвърдиха далматинците от Пъклен дом.

— А пък аз, разбира се, ще направя това, което ти пожелаеш, Понго — вмъкна Мисис.

Понго се обърна към Генерала, който заяви, че бил твърде старо куче, за да се учи на нови трикове, но Сириус изглеждал почтено момче и щом като Томи искал да тръгне...

— Не че одобрявам тия, дето идват от Космоса. Винаги съм смятал, че Космоса трябва да си стои в космоса — дълбокомислено заключи Генерала.

— Аз ще последвам Генерала си — каза Териерчето.

— Благодаря, момче! — отвърна Генерала с дрезгав глас.

— Не знам как да постъпя, приятели. Космосът винаги ми се е струвал въздух под налягане, но трябва да ви кажа, че тая работа с блаженството ми приличаше на хубава дрямка пред огнището след обилна вечеря. Освен това, естествено, Сириус ми хареса и на външен вид — взе думата Стафордширския териер.

„Как няма да ти хареса“ — си помисли Понго, който знаеше, че на Стафордширския териер Сириус му е изглеждал като куче от неговата порода.

— Татко, далматинците от Пъклен дом са много повече от членовете в моето правителство. Така че всичко зависи от твоето решение. Разбира се, само при положение, че повечето кучета в света се съгласят с теб — каза Изтърсачето.

— Няма смисъл да мислим за това сега — каза Понго, — всичко, което ни е по силите, е да направим собствения си избор. Колко от вас ще бъдат против, ако реша да тръгнем?

— Не знам, татко. От една страна, искам да тръгнем — стига да мога да го направя с чиста съвест. Но не мога да оставя Премиер-

министъра.

„Значи цялата отговорност лежи на мен — си помисли Понго, — пък аз просто не знам какво да правя.“ Объркващ беше дори фактът, че трябва да се ходи със звезда при звездите. И после, дори ако той не липсва на Душкингови, дали те няма да му липсват? Разбира се, че ще му липсват. И все пак Понго чувстваше, че звездата го привлича. Каква е тази странна привързаност? Дали за кучетата е естествено да чувстват привличане към звездите?

О, само да можеше някой да му обясни и да му даде наистина добър съвет! Той погледна към нарисувания кон и му се прииска да беше истински, за да си поговори с него. Понякога конете са много полезни. Той си спомни онзи кон, който го спаси заедно с Мисис и кутретата, когато циганите ги хванаха в катуна. Но нарисуваният кон не можеше да помогне с нищо, освен че изглеждаше много величествен и това беше един вид помощ.

— Понго, къде си? — чу се лай от фоайето.

Този гръмогласен лай определено му беше познат.

— Тук, сър, тук, горе — излая Понго в отговор.

Няколко секунди по-късно в залата с пълна скорост врхлетя големият Датски дог от квартал Хампстед. Той не беше сам. На гърба си возеше миниатюрно същество. Бяло котенце ли беше? Не, повече приличаше на бяло кутре. Но някак си изглеждаше прекалено възрастно за кутре. Дали не беше мини куче?

— Чудесно е, че успяхте да дойдете тук, сър — зарадва се Понго.

А Овчарския пес — като генерал, който веднага позна друг генерал — скочи на крака, размахвайки опашка.

— Страхотен полет! — възкликна Датския дог. — И то на голяма височина.

— Това се нарича Височинно летене — уведоми го Мисис. — Аз го открийх.

— Е, за мен беше голяма изненада, а малкият ми приятел за малко да падне. Между другото, да не го помислите за кутре. Той си е съвсем пораснал, на три години. Породата му е чихуахуа. Странно име за порода, но какво да се прави, нали, Сами? Той е най-добрият ми приятел, спи в леглото ми и ми служи за грейка с топла вода. Е, Понго и Мисис, най-сетне се срещаме лице в лице. — Датския дог махна с опашка на Овчарския пес. — Много пъти сме си изпращали

съобщения по Вечерния лай и ще го правим пак, когато обстановката се нормализира.

— Но по какъв начин ще се нормализира, това е въпросът — вметна Понго.

— Да не искаш да кажеш, че имаш някакви съмнения? Няма ли да пратиш тази звезда обратно, където ѝ е мястото?

— Все още не сме достатъчно сигурни...

— Знаех си, знаех си! — Датския дог прекъсна Понго. — Точно това казах на приятеля си Сами, когато идвахме от квартал Хампстед насам. Казах му: „Ще ги обработи, ще ги обработи тези кучета на площад Трафалгар!“. Тълпите винаги ги обработват. Толкова се впрягат, че не могат да мислят самостоятелно. Разбирам от тези неща, защото живея с един професор, който често говори за това. Всички вие сте жертви на масова истерия.

Мисис беше шокирана. Тя знаеше, че кучетата не по-рядко от хората страдат от истерия, затова ѝ се струваше опасно дори да се споменава думата. Тя каза нервно на Датския дог:

— Определено това чудно блаженство не беше истерия.

— Сега ще ти кажа нещо за това блаженство, Мисис — започна Датския дог. — Това беше част от един много хитър трик. Първо, това момче Сириус ни доставя страхотно удоволствие, а после ни хвърля в пълен мрак. Признавам, че дори и аз се уплаших, когато угаснаха звездите. А после той се появява и отново осветява всичко. Тогава, естествено, на нас ни олеква и се радваме да го видим. Изработил е страхотен сценарий, за да ни се представи.

— Блаженството беше нещо повече от удоволствие — каза Понго.

— Може би имаш право — съгласи се Датския дог. — Но това момче определено е опитен тарикат.

— Не ми прилича на тарикат — възрази Понго. — Чувствам, че той ни обича.

— О, дори ние със Сами се излъгахме в началото. Но много скоро го разкрихме, още когато започна да се прави на разни кучета. На мен ми приличаше на Датски дог, а на Сами — на чихуахуа. Виж, освен че е смешно, това си е направо нечестно. Предполагам, че всички вие сте го видели като куче от собствената ви порода, нали?

В залата се чу мърморене.

— Не мисля, че е искал да бъде нечестен — не се съгласи Понго.
— По-скоро е искал да ни покаже, че разбира всички ни.

— Нали знаеш какво смятат хората за двуличниците — каза Датския дог.

— Не знам — намеси се Мисис. — Никога не съм знаела, че има хора с две лица.

— Това е просто израз, който означава, че някои хора не са откровени — обясни й Понго.

— Точно така — каза Датския дог. — И тъй като той се прави на сто породи кучета, значи Сириус е столичен. Ако смяташ, че това е честно, не съм съгласен с теб.

Изтърсачето почувства, че Датския дог се държи малко покровителствено. Затова каза наперено:

— Ако може и аз да кажа една-две думи...

— Коя е тази? — учуди се Датския дог.

— Дъщеря ми, в момента нашият Премиер-министър — представи я Понго.

— Какво, Изтърсачето? — Датския дог изведнъж стана галантен.
— За мен е чест да се запозная с теб, скъпа. Ти си много умно куче. Сигурен съм, че ти не искаш да тръгнеш със Сириус, нали?

— Всъщност, не искам. Но мисля, че не си прав за него. Той каза, че иска да ни спаси от Бомбата^[1]. А това си е реална опасност. През цялото време слушам за нея.

— Аз също — каза Датския дог. — Професорът често говори за нея. Но Сириус не може да е сигурен, че неговата звезда е разумно решение. Моят професор казва, че следващата война най-вероятно ще се води в Космоса, а ние ще си седим пред телевизорите си и спокойно ще я наблюдаваме. Вече е почти два часа. Нека всички да се приготвим да кажем на това момче: „Сириус, върви си!“. Не си ли съгласен, Понго?

Понго бе почти съгласен. Самотата, която усети при изчезването на Сириус, ставаше все по-слаба, а привързаността му към Душкингови — по-силна. Дали наистина някога си е мислил, че може да ги напусне? Сега чувстваше привързаност към всичко, което познаваше на този свят. Но не вярваше, че Сириус е мошеник. Спомни си и дълбоката въздишка на хиляди кучета, когато Сириус изчезна.

— Но, сър, не е важно какво искам аз. Моето задължение е да реша съдбата на толкова много други кучета. Почти съм сигурен, че повечето от тях искат да тръгнат със Сириус — каза той кротко.

— Понго! — извика го Мисис. — Мисля, че едни кучета искат да говорят с теб.

Три кучета от смесена порода — едно голямо и две малки — надничаха в залата.

И трите бяха мръсни и опърпани и явно много се притесняваха. Понго веднага ги покани да влязат. Когато приближиха, той забеляза, че са ужасно кльощави. Това най-много личеше на голямото куче, защото ребрата му направо стърчаха. Муцуната му беше хубава, а очите интелигентни. Въпреки че тъмната му козина беше чорлава, си личеше, че би могло да бъде красиво куче, ако беше хранено редовно и гледано добре. То излезе малко пред другите, явно им беше водач.

Понго поздрави трите кучета и ги попита за какво са дошли.

— Говорим от името на всички изгубени кучета. Някои са от пансионите за бездомни кучета, други са от улицата. Някои не дойдоха

в Лондон, защото не вярвах, че ще им стигнат силите. Но тези от нас, които днес са на площад Трафалгар, предварително се консултираха с тези, които нямаха тази възможност. Ти каза, че всяко куче, което има нещо важно за казване, може да дойде и да го каже. За нас това е много, много важно — заяви решително голямото кокалесто куче.

— В такъв случай трябва да ми го кажете — окуражи ги Понго. Тонът му беше мил и ободряващ, но сърцето му се сви от лошо предчувствие. Датския дог почти го беше убедил, че трябва да откаже на Сириус, но тези нещастни същества със сигурност ще искат да тръгнат. Беше уверен, че искат да избягат от мизерния си живот на Земята.

— Благодаря ти — каза голямото куче. — Първо трябва да ти кажа, че вярваме на Сириус и му се възхищаваме. Наистина сме му благодарни за този чуден ден. Някои от нас бяха забравили какво е да не си гладен. Днес почти не се чувствахме изгубени кучета, защото в известен смисъл всички кучета бяха изгубени. Имам предвид, че всички трябваше да се справят сами, без да разчитат на хората. Нямахме за какво да им завиждаме. О, никой от нас никога няма да забрави този ден, който ни подари Сириус!

— Значи искате да тръгнете с него, така ли? — попита Понго.

— О, не! — възкликна голямото куче.

Двете малки мелезчета също извикаха „Не! Не!“ с пронизителните си гласчета.

— Но защо? — сащиса се Понго.

— Още не сме готови — каза голямото куче. — Искаме първо да изживеем живота си тук. Тук винаги има надежда за нас. Почти всички безстопанствени кучета ги прибират в приюти за бездомни кучета, а там често идват мили хора, които им предлагат дом. Разбира се, не всички от тези домове са толкова добри и много от нас отново се губят или ги изгонват. Но ние обичаме хората, които се отнасят добре с нас и чакаме шанса отново да принадлежим на някого.

— Можете да принадлежите на Сириус — каза Понго.

— Това не се брои — не се съгласи Голямото куче. — На него всички ще му принадлежат. А ние искаме да имаме свои собствени стопани.

— Искрено се надявам, че ще си намерите някого. Вие го заслужавате — каза Датския дог състрадателно. — Е, Понго, това

помогна ли ти да вземеш решение? Крайно време е да го направиш.

Биг Бен започна да бие два часа. В този момент залата се изпълни със светлина. Понго знаеше откъде идва тя. Сириус, ослепителната звезда, беше отново над колоната на Нелсън. Когато големият часовник удари за последен път, те чуха гръмотевичния му глас.

— Тук съм, Понго!

— Отпрати го — подсказа му Датския дог.

— Кажи му да не си тръгва още! — прошепна Голямото куче.

Понго, Мисис и Изтърсчето поведоха останалите кучета надолу по стълбите към фоайето. Когато излизаха през входната врата към ослепителната светлина, Понго все още не знаеше какво трябва да каже. О, той знаеше, че трябва да откаже на Сириус, въпросът беше как да му го каже така, че да звучи любезно, но в същото време и твърдо. Когато се сблъска лице в лице с ослепителната звезда, той все още не беше събрал кураж да каже истината.

Не му се и наложи. Сириус, който можеше да чете мислите на всичките кучета, вече знаеше. Отчаяният му глас сякаш идваше от дълбините на сърцето му.

— Значи отговорът е „не“? И това не е само твоето решение, а на всички кучета в Лондон. Това е отговорът на кучетата в целия свят. Сега вече знам, че друг отговор не може и да има. Кучетата са живели най-близко от всички останали същества до хората и те никога няма да ги изоставят. Въпреки че смятам тази преданост за незаслужена, аз ѝ се възхищавам. Все пак чест им прави на хората, че могат да предизвикат такова чувство и по свой начин те се отплащат за него. Дано никога не съжалявате за избора си, о, кучета на Земята!

— Сър, мисля, че ви бях подценил — каза Датския дог.

— Да, но беше съвсем прав да ме наричаш столичен — каза Сириус. — Когато се върна в Космоса, ще се забавлявам в самотата си, като се правя на всички съществуващи породи кучета. Просто ще си го въобразявам. Понякога въображението е по-реално от реалността, това е нещо, което дори и аз не мога да обясня. Но... да поговорим делово. — Гръмотевичният глас потрепери. — Всички кучета трябва да се завърнат вкъщи преди изгрев-слънце, защото тогава отново ще станете обикновени кучета, неспособни да летите или да отваряте врати.

— Но някои от нас живеят по-далеч от други — каза Понго.

— Всичко е пресметнато. Всеки ще се прибере у дома си навреме, стига да лети упорито и в никакъв случай да не се връща назад. Помнете, че тези необикновени способности са ви дадени само за времето, необходимо да стигнете вкъщи. Но не се притеснявайте. Тълпите трябва да се разотидат, спазвайки ред и дисциплина. Тези в крайните редици тръгват първи. Понго, вие ще чакате, докато площад Трафалгар се изчисти.

— Но дали ще се оправят в тъмното? — разтревожи се Мисис.

— Всичко, което се иска от тях, е да си мислят за движение напред към домовете и упорито да летят. Сега трябва да ви напусна. Мен ме чака по-дълъг път от вашия.

Понго забеляза, че звездата, макар и все още ярка, намаляваше.

— Сириус, ще те видим ли някога пак? — извика той.

— Винаги можете да ме гледате по време на Кучешките дни в разгара на лятото. Тогава светя най-ярко, стига само да се сетите да погледнете нагоре.

— О, ще се сетим, ще се сетим! — залаяха дружно кучетата.

Звездата ставаше все по-малка и по-малка и всяко куче на площад Трафалгар и около него излая:

— Довиждане, Сириус, довиждане!

— Довиждане! — Гласът, който се чу от мигащата звезда, звучеше не по-силно от шепот.

В този момент всички кучета чува един странен звук, който приличаше на летен ветреца, поклащащ листата на много дървета.

— Понго, какво беше това? — попита Мисис.

— Може би въздишката на една самотна звезда — отговори й Понго.

Високо над колоната на Нелсън имаше само една малка точица светлина. В следващия момент дори тя изчезна. Площад Трафалгар потъна в пълен мрак. После светлините на Лондон се върнаха, а на небето замигаха най-обикновени звезди (ако изобщо има обикновени звезди!). Датския дог и Овчарския пес едновременно подсетиха Понго, че трябва да се действа и че е време за всички кучета да тръгват по пътя си.

— В такъв случай ви моля като двама генерали да ръководите разотиването — помоли Понго, който беше много потиснат. Той забеляза, че Мисис и Изтърсачето се чувстваха по същия начин.

Те непрекъснато повтаряха:

— О, горкият Сириус! О, горкият, самотен Сириус!

Понго започна да успокоява Мисис, а Черноушко ободряваше Изгърсачето. Двамата генерали на висок глас командваха всички кучета как да излязат от площада. Когато той беше разчистен, Понго дойде на себе си, което определено му беше необходимо, щом като трябва да води семейството си обратно до дома. Надяваше се Сириус да е уредил допълнителна летателна сила за трактора, с който пътуваха Томи и котките.

— Трябва да тръгнем колкото може по-бързо — нервничеше Мисис. — Ще бъде ужасно, ако Томи не си е вкъщи до изгрев-слънце.

— Ще бъде ужасно, ако който и да е от нас не си е вкъщи преди изгрев-слънце — допълни Понго. — Но не се притеснявай, скъпа Мисис, ще стигнем навреме.

— Но дали ще стигнат всичките? — Понго искрено се надяваше, че Мисис няма изведнъж да се сети за нещо, за което в цялата тази еуфория беше забравила, защото ако се сетеше, никога нямаше да тръгнат от Лондон. Дунди не беше с тях. Къде, о, къде ли се губеше Дунди?

[1] Става дума за атомната бомба. — Б.ред. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИЗОРИ

Когато площадът се изчисти, Изтърсачето забърза към Даунингстрийт, тъй като Премиер-министъра често се събуждаше нощно време и щеше да се разтревожи, ако не я завари. Тя нежно се сбогува със семейството си, особено с Черноушко, и обеща да им праща съобщения по Вечерния лай.

— Надявам се скоро да те видим по телевизията — каза Черноушко.

— А, сигурна съм, че така ще стане. Освен това, чух Премиер-министъра да казва, че следващия път, когато пътува извън Англия, ще ме изпрати да го чакам в Пъклен дом. Много скоро ще се срещнем отново. Ах, как ми се иска да сте с мен, когато Премиер-министъра се събуди!

— Но ние искаме да сме с Душкингови, когато те се събудят — вметна Понго.

— Ах, миличките Душкингови! — каза Изтърсачето, но всъщност мислите й бяха с милия Премиер-министър.

Кучетата от правителството на Изтърсачето тръгнаха заедно с нея към родните си домове. Стафордширския териер се запъти към улица Сейнт Джонс Уд. Датския дог, на гърба на който все още седеше чихуахуато Сами, се уговори с Овчарския пес и Териерчето да поддържат връзка, след което се забърза към Хампстед. Териерчето много хареса чихуахуато, защото това миниатюрно същество го караше да се чувства голямо и силно куче. Трите бездомни кучета си бяха отишли заедно с останалите бездомници към пансиона Батърсий. Те всички бяха решили да опитат късмета си там, защото знаеха, че ще ги хранят и че има шанс да ги вземат някои добри хора.

Понго събра семейството си. Томи, котките, Овчарския пес и Териерчето се качиха на трактора, а далматинците, които го теглеха до Лондон, се настаниха за обратното пътешествие.

— Ние с теб ще показваме пътя, Мисис — каза Понго.

Той знаеше, че ако се подредят в колона по четирима, както на идване, тя веднага ще забележи липсата на Дунди, а така може и да не разбере. И все пак той не й даде време да мисли за това. Каза на всички далматинци, които бутаха трактора, да застанат зад него и Мисис, и изкомандва:

— Бърз полет към Съфък!

Гостуващите кучета се измъкнаха от Лондон учудващо бързо. Улиците бяха вече празни, имаше само няколко кучета, седнали пред вратите на къщите, в които живеят.

— Много по-различно е от сутринта — забеляза Понго. — Радваш ли се, че се прибираме вкъщи, Мисис?

— Да, Понго — отвърна Мисис, — но има нещо, което ме тревожи, обаче не мога да се сетя какво е.

— Не се и опитвай — спря я Понго. — Просто си мисли за летене напред.

— Добре, Понго — послуша го Мисис, но гласът ѝ все още беше тревожен.

— Скъпа Мисис, ако изведнъж се сетиш какво те тормози, не позволявай това да спре полета ти, защото кучетата след тебе също ще спрат и тракторът ще се блъсне в тях. Хайде сега да мислим само как да се приберем вкъщи, в хубавите си легла при Душкингови.

— О, да! — щастливо възкликна Мисис и започна да мисли за дома толкова силно, че излетяха в покрайнините още преди да започне да се тревожи отново. Ех, само да можеше да разбере какво я тормози! Беше убедена, че е нещо много важно.

Понго забеляза, че скоростта ѝ се забавя.

— Мисис, скъпа, малко по-бързо — подкани я той. — Мисли си за движение напред.

Да си мисли за движение напред! За какво ли ѝ напомняше това? Кой ли беше този, който тази сутрин си помисли за движение назад? Дунди беше! Къде е той? Значи, това я притеснявало! О, как можа да забрави за него?

Тя изскимтя и едва не спря да лети, но Понго отново я подкани:

— Давай, Мисис, давай! Не се бави! Е, сети ли се?

— Понго, трябва да се върнем!

— Не, Мисис! — твърдо каза Понго.

— Но не можем да оставим Дунди. Понго, моля те, спри, трябва да говоря с теб.

Понго разбра, че тя не може да продължи в това състояние. Няколко минути почивка нямаше да ги забави чак толкова. Затова той даде заповед да намалят скоростта, убеди се, че тези, които дърпаха трактора, са го чули и чак тогава им каза да спрат.

Сетне той обясни на Мисис защо се наложи да тръгнат без Дунди.

— Нямаше никакъв начин да го намерим, а аз трябваше да направя това, което е най-добро за всички нас. На разсъмване ще изгубим способността си да летим. Не можем да си позволим риска да останем на много мили от дома.

— Но има още часове до изгрева — възрази Мисис.

— Напротив, летните нощи са къси. Не помниш ли какво ни предупреди Сириус? В никакъв случай да не се връщаме назад. Дунди ще се справи. Рано или късно боксерът Джордж ще го върне на Даунинг стрийт, а там ще се грижат за него.

— Но никой няма да знае чий е той. Той е без нашийника си, а Изтърсачето не може да каже на никого, че ѝ е брат.

— Може би ще успее да го намекне — предположи Понго.

— Сигурно повече никога няма да го видим — тъжно поклати глава Мисис.

— Но все пак е нещо, ако знаем, че е добре. Да проверим дали Изтърсачето има някакви новини от него.

Мисис веднага започна да лае, за да влезе във връзка с Изтърсачето. Единствения отговор, който получи, бе от живеещите наблизо кучета.

— Боя се, че вече нямаме способността да общуваме с Изтърсачето чрез мисловни вълни. Хайде, трябва да тръгваме — каза Понго.

Нощното небе избледняваше. Понго започваше да се притеснява. Кое ли трябва да се смята за съмване? Дали ще могат да летят, докато видят самото слънце, или ще изгубят тази способност веднага щом тъмнината започне да се разсейва?

— Само още един, последен опит — примоли се Мисис. — И моля те, помогни ми!

— Всички ще помогнем — каза Понго и даде заповед всяко куче да лае с Мисис и да вика Изтърсачето. — Три пъти! Хайде!

Вдигна се страхотен шум, но и след третото лаене не последва отговор.

— Направихме каквото можахме, Мисис — нежно каза Понго и предупреди всички да са готови за тръгване.

— Чуйте! — възкликна Мисис.

Понго се заслуша и каза:

— Някакво куче наоколо, на миля оттук просто си лае.

— Това не е просто някакво куче. Това е Дунди! — Мисис беше ужасно развълнувана.

Понго отново се заслуша. Наистина приличаше на Дунди. Дали се бяха свързали с Лондон?

— Дунди, миличък! — лаеше Мисис. — Къде си?

— Тук съм, мамо! Летя със страшна скорост! Моля ви, почакайте ме! — Това беше той, не можеше да има никаква грешка.

Сивата котка измяука силно от трактора: „Виждам го!“. Секунда по-късно се появи Дунди, който летеше с пълна пара, разбутвайки кучетата отдясно и отляво. Успя да настигне родителите си.

— Къде беше? — проплака Мисис.

— Не ни разказвай, докато не се приберем вкъщи. Просто ела в строя между майка ти и мен. А сега всички кучета да са готови за бързо летене! — изкомандва Понго.

— Уморен ли си, Дунди? Много ли бързо летим? — прошепна Мисис на Дунди след няколко минути.

— О, това е нищо в сравнение с това, което правих днес — отвърна ѝ шепнешком Дунди.

— Никакво шушукане! Пазете си въздуха, за да летите — сгълча ги Понго, защото въпреки че за летенето бяха необходими малко усилия, той искаше да се застрахова, ако случайно им се наложи да летят по-бързо.

Лондон вече беше зад гърба им. Разбраха това по сладкия свеж аромат, който идваше от полята. Понго тревожно погледна небето. Все още е нощ, си помисли той. Беше виждал такова небе в нощите, когато луната се процежда през облаците. Тази нощ нямаше луна и той знаеше, че бавно, но сигурно се приближава зората. Даде заповед да спрат и попита дали всички кучета са в състояние да летят по-бързо. Всички, дори и тези, които дърпаха трактора, изразиха готовност.

— Чудесно — зарадва се Понго. — Мисис и Дунди, стига сте шушукали. Хайде да тръгваме.

И те тръгнаха много бързо, направо препускаха през полетата. Току-що стигнаха Северен Есекс и ето че приближиха Съфък. Но и изгревът не изоставаше. Когато минаваха през Съдбъри, нощта вече си отиваше.

— По-бързо! — командваше Понго.

Скоростта беше толкова голяма, че Понго започна да се притеснява за Мисис.

— Как си? — попита я той.

— Добре съм, Понго — отвърна Мисис. — Но тази бързотевица е далеч от идеала ми за приятно летене. Всичко беше толкова спокойно и неподвижно тази сутрин. Сега вятърът се събуди. Виж как ми вее ушите.

За малко спряха в най-близкото до Пъклен дом село, за да може Териерчето да слезе от трактора и да си отиде вкъщи. Всички останали кучета от селото вече се бяха върнали. Оттам им трябваше само една минута, за да стигнат фермата.

— Бързо отивай в леглото, Томи — заповяда му Овчарския пес. — Трябва да оставим трактора на пътя.

Така и направиха. После бащата на Томи дълго се чуди как ли се е озовал там тракторът му.

— Няма време за губене, погледни небето на изток, Понго — продължи Овчарския пес.

Понго слисано погледна небето, което вече розовееше. Тъкмо щеше да излае: „Летете бързо!“, когато се сети, че Сивата котка си е вече вкъщи, но на Бялата, която досега се придвижваше с трактора, ѝ предстои още път, а тя не може да лети.

— Ти ще се качиш на гърба ми — ѝ каза той.

Но Бялата котка отказа, макар и учтиво:

— Доста съм напълняла тези дни, толкова хубава храна ям напоследък. Ще се разходя до вкъщи. Ако портата не се отвори сама, ще се покатеря по стената. Това го мога и без помощта на Сириус. Така че вие тръгвайте.

— Летете колкото може по-бързо! — заповяда Понго.

Небето ставаше все по-розово.

— По-бързо, по-бързо! — викаше Понго.

Той виждаше стените на Пъклен дом, виждаше и портата, която беше затворена. Дали ще се отвори?

Далматинците спряха пред нея.

— Моля те, моля те, портичке! — примоли се Мисис.

Вратите на портата се отвориха навътре, а там, в двора, на моравата ги посрещнаха Принц и Пердита и всички далматинци, които бяха останали в Пъклен дом.

— Ах, толкова се притеснявахме, че няма да стигнете тук навреме — отдъхна си Пердита.

— И вие ли видяхте Сириус? — учуди се Мисис.

— Мисля, че всички кучета по света го видяха — обади се Принц.
— Ако съм го разбрал правилно, всички трябва веднага да си лягаме. Всеки момент вратите ще се затворят и повече няма да можем да ги отворим.

Понго кимна в знак на съгласие:

— Всички кучета по леглата! — изкомандва той.

Кучетата, които спяха в конюшната, превърната на кучешка спалня, бързо тръгнаха натам. Понго забеляза, че те тичаха, а не летяха. Магията се разпадаше.

— А сега бързо нагоре! — каза той на Мисис.

— Позволи ми само да чуя къде е бил Дунди! — помоли го Мисис.

Дунди заедно с няколко други кучета обикновено спеше в кухнята. Той вече се беше запътил натам, но се върна, за да каже небрежно:

— О, просто се разходих до Париж!

— Не може да бъде, не е възможно! — не повярва Мисис. Та нали Париж е във Франция, през морето. — О, Понго, трябва непременно да ми разкаже за това!

Те се намираха в хола. Понго каза на Принц:

— Вие с Пердита се качете горе и задръжте вратата на спалнята. Дайте ни знак, ако все пак се опита да се затвори. Е, Дунди, разказвай!

— Ами, Джордж е виновен. Винаги е искал да отиде в чужбина. Министърът на външните работи — имам предвид стопанина на Джордж — винаги ходи, но не може да го взима със себе си заради санитарните забрани. Затова, след като тази сутрин го научих да плува,

той реши, че можем да си позволим риска да прелетим през Ла Манша. Оказа се много лесно. Дори не си намокрихме краката. После отидохме до Париж, а там беше чудесно. Толкова се забавлявахме! После ни казаха, че в полунощ трябва да гледаме небето, и видяхме Сириус, който беше на върха на Айфеловата кула. Той ни забеляза и разбра, че сме английски кучета. Обеща да ни осигури по-голяма мощност, за да можем да се приберем вкъщи навреме. Така успях да ви настигна.

— Париж повече ли ти хареса от Лондон? — попита Мисис.

— Ще си говорите за това утре — прекъсна ги Понго.

— Тази врата напират да се затварят! — провикна се Принц от горния етаж.

— Веднага горе! — викна Понго на Мисис и дори лекичко я побутна.

Тя послушно тръгна нагоре, но успя да викне на Дунди:

— Запозна ли се с някакви френски кучета?

— О, с много — отговори Дунди.

Понго и Мисис побързаха да влязат в спалнята на Душкингови.

— Може вече да пуснеш вратата — каза Понго.

В момента в който Принц и Пердита пуснаха вратата, тя се заключи здраво. По целия Пъклен дом щракаха ключалки. Затвориха се кухненската и входната врата, всички врати на кучешките колиби и най-накрая високата желязна порта.

— Колко спокойни и щастливи изглеждат милите Душкингови — каза Мисис, лягайки в любимата си кошница. — Как ли ще се изненадат, когато се събудят и видят, че са проспали един цял ден?

— Не мисля, че ще разберат — отговори Понго. — Вероятно нито те, нито пък другите хора ще разберат за този ден, който ние преживяхме. Може би дори много кучета ще го забравят.

Мисис каза, че тя никога няма да го забрави. Пердита, която тъкмо се наместваше в кошницата си, каза същото.

— Може би ще си го спомняме само като сън — предположи Принц, който също се приготвяше за спане.

В някои отношения този ден наистина приличаше на сън. Толкова много неща се случиха.

— Понго, как е възможно Сириус да говори по едно и също време с всички кучета по всички краища на света?

— Наистина не знам — поклати глава Понго.

— Аз пък знам — бодро каза Мисис. — В Космоса сигурно няма часовници. Там, където няма часовници, няма и време. По-лесно е обаче, да вярваш, че всичко това се дължи на едно вълшебство. Толкова е лесно да вярваш във вълшебство.

— Така е, наистина — подкрепи я Пердита.

— Сега има нова дума за вълшебство. Тя е „метафизика“. Ще ти я обясня утре, Пердита. — Мисис се отпусна в кошницата си и учудено добави: — Аз съм гладна! Колко е хубаво! Сега вече ще си чакам закуската! Естествено, че не ми пречеше да карам без храна цял ден, защото не бях гладна. Но определено ми липсваше чувството за глад. Ще ви кажа още нещо. Според мен, ако бяхме тръгнали със Сириус, след известно време вече нямаше да изпитваме онова блаженство. О, здравей!

Бялата котка се покатери през прозореца.

— Сетих се за онази нощ, когато влязох през кухненския ви прозорец в къщата близо до парка Риджънтс, след като избягах от Злобара Де Мон — каза Бялата котка.

— О, боже! — въздъхна Мисис. — Колко ужасна е мисълта, че Злобара скоро ще се събуди.

— Е, поне винаги ще я чуваме, когато идва, заради тракащите ѝ дрехи. Спи спокойно, скъпа Мисис — усмихна се Понго.

Бялата котка легна при съпруга си, като доста силничко го избута настрани. Всъщност тя го обожаваше, но не виждаше никаква причина той да заема повече от половината кошница. Той не помръдна и скоро тя самата заспа. Спяха и Мисис, и Принц, и Пердита, и, разбира се, Душкингови. Само Понго беше все още буден.

Той си спомни как едва вчера сутринта си легеше и копнееше за приключения. Ето, сега беше преживял едно приключение и много се радваше, че най-сетне е свършило. Не можеше да си представи някога да мечтае за ново приключение. Какъв късмет имаше само! Той любовно погледна спящите Душкингови.

Изведнъж Понго се уплаши. Защо не се събуждат? Вярно, че кучетата си шепнеха тихичко, но този шепот рано сутрин обикновено събуждаше семейство Душкинг, които винаги строго казваха: „Тихо!“. Защо спят толкова дълбоко? Ами ако не се събудят?

В този момент Понго чу един чуден звук. Навън чуруликаха птички, много птички. Щом като птиците са се събудили както

обикновено, значи ще се събудят и Душкингови. Един лъч слънчева светлина огря лицето на мистър Душкинг, той отвори за малко очи, после се обърна и продължи да спи.

„Всичко е наред“ — си каза Понго, наблюдавайки изгряващото слънце. Мистър Душкинг каза онази вечер, когато се разхождаха в градината под звездите, че Сириус от съзвездието Голямо куче изгрява заедно със слънцето, въпреки че звездите не се виждат през деня. Дали Сириус е там сега? Дали още може да чете мислите на кучетата? В случай, че още може, Понго му изпрати едно съобщение: „Сириус, може би един ден ще сме готови да отидем при теб и да приемем блаженството. Но все още не сме готови. Както виждаш, и сега изпитваме голямо блаженство“.

Тогава Понго, който се чувстваше млад и щастлив като кутренце, се претърколи на гърба си и така заспа с четирите лапи, вирнати във въздуха.

ЗА КНИГАТА И АВТОРА

Доуди Смит е написала шест романа и единадесет пиеси за възрастни и три книги за деца. И в трите насоки постига голям успех, но световната си слава дължи най-вече на романа „Сто и един далматинци“. Той е публикуван през 1956 г., когато авторката е вече шестдесетгодишна.

Доуди Смит е родена в Англия през 1896 година. Прекарва забавно детство в Манчестър, в голяма фамилия с много чичовци и лели.

Учи в родния си град и Лондон, където изкарва една година в Кралската академия за актьорско майсторство (1914 — 1915). Става актриса за второстепенни роли и след няколко години се отказва от театралната кариера. През 1922 г. постъпва на работа в магазин за мебели, където написва първата си пиеса „Есенен минзухар“ (1931). Успехът ѝ е сензационен. Следва нов успех с пиесата „Милят октопод“ (1938). Доуди Смит се превръща в най-известната жена драматург на своето поколение.

След началото на Втората световна война Доуди Смит се преселва в Калифорния със симпатичния си и всеотдаен съпруг. Намира си доходна работа в киното. В САЩ публикува роман, посветен на „висшето общество“ — „Превземам замъка“ (1948), който става бестселър.

След като се завръща в Англия, Доуди Смит написва първия роман за деца. За главни герои избира кучета от любимата си порода. Книгата „Сто и един далматинци“ (1956) намира читатели в целия свят.

Изключителният рисуван филм на Уолт Дисни (1961) превръща далматинците в истински кинозвезди.

През 1967 г. Доуди Смит публикува продължение на детския си роман — „Новите приключения на далматинците“. В него героите отново са познатите ни кучета, които този път попадат в една наистина фантастична ситуация.

Успехът на симпатичните петнисти кученца не намалява с времето. През 1996 г. филмовата компания „Дисни“ направи отново, този път игрален филм, по книгата на Доуди Смит.

Романът „Новите приключения на далматинците“ излиза за първи път на български език.

Издание:

Доуди Смит. Новите приключения на далматинците
ИК „Пан ’96“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.